

OSMAN AYSU

Bir

beyazperde

masalı

BİRİNCİ BÖLÜM

BARDAN dışarı çıkınca hayretle başımı kaldırıp göğe baktım. Şakır şakır yağmur yağıyordu. Alkolün süngere çevirdiği beynimle düşünmeye çalıştım, yanılıyor muydum acaba, öğleden sonra dört sıralarında bara girdiğimde kupkuru, açık, güneşli bir hava vardı dışarıda. Oysa şimdi etraf zifiri karanlıktı ve sert esen poyrazla beraber gök delinmiş gibi sanki muhafaza ettiği tüm yağmur sularını başımdan aşağı akıtıyor gibi geldi bana.

Bir anda sıırılsıklam ıslanmıştım.

Başımı kaldırıp uzun saçaklı barın çıkışındaki neon ışıklarıyla aydınlatılmış, tepede göz alan adını okumaya çalıştım. Firuze Bar yazıyordu. Gözlerimi kırpıştırıp bir daha baktım. Dikkatimi çekti, yeşil ışıkların aydınlattığı bar kelimesinin B'si sönüktü ve Firuze ar diye okunuyordu ancak. Kapıda duran bar fedaisi yalpalayarak çıkışımı biraz da küçümseyen, alaycı bir eda ile süzdü. Ancak birkaç adım attıktan sonra hatırlayabildim, saat dört sularında girdiğim bar burası değildi. Kesinlikle emindim.

Bu gece yine içkiyi fazla kaçırdığım muhakkaktı.

Zihnimi zorlayıp anımsamaya gayret ettim. Herhalde film bir yerde kopmuş olmalıydı ama ne zaman ve nerede koptuğunu çıkaramıyordum. Etrafıma bakındım, gecenin karanlığında çevre yabancı gelmemişti bana. Tamam işte, diye homurdandım kendi kendime. Burası Sıraselviler Caddesi'ydi ve Alman Hastanesi ile Kennedy Oteli'nin arasında bir yerdeydim. Akşamüstü havanın günlük güneşlik olduğu zaman girdiğim bar da buralarda idi.

Sağnak altında durarak o barı aradım gözlerimle.

Göremiyordum bir türlü. Oysa bu civarda olmalıydı; ya birkaç metre ilerde ya da geride. Fazla da önemsemedim sonra, ne fark ederdi ki? Ha o barda başlamıştım içmeye, ha bu çıktığım barda. Sonuç hiç değişmiyordu; her geceki gibi yine körkütük sarhoştum. Şimdi bütün sorunum berduş yuvama bir an önce dönmek ve kendimi yatağa atmaktı. Göz kapaklarımı bile zor açık tutabiliyordum. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu; her zaman hareketli olan bu caddede bile trafik iyice hafiflediğine göre çoktan ikiyi geçmiş olmalıydı. Duvarlara, vitrin camlarına dayanarak birkaç adım attım. Tutunmazsam her an ıslak kaldırımlara yuvarlanabilirdim. İzbe bir apartman aralığında ya da ıslak kaldırımların üzerinde sızıp kalmam işten bile değildi. Daha şimdiden lök gibi ıslanıma göre saBaba mortiyi çekmem, hayatta kalsam bile zatürree olmam kaçınılmazdı. Belki de bu genç yaşta geberip gitmem çok daha hayırlıydı. Beni dünyaya bağlayacak, yaşam şevki verecek ne kalmıştı ki.

Ama sızıp ıslak kaldırımların üzerine düşmedim. Yalpalaya yalpalaya yürümeye devam ettim. Benim için sıradan bir gece gibi geliyordu, son iki senedir aynı şekilde geçirdiğim diğerlerinden farksız, alelade bir gece. Evin yönünü tayinde zorlanıyordum sadece. Zorlanan da sadece beynimdi; ayaklarım ise gideceği yeri bilen koku almış bir köpek gibi beynimin kuşklarına hiç aldırmadan beni

sürüklüyordu.

Güçlkle karşı kaldırıma geçtim, hem de caddenin ortasında yuvarlanmadan. Gerçi hemen yakınlarımda acı bir fren sesi duymuş, farların ışığında başını arabadan çıkararak galiz küfürler savuran bir şoförün ana avrat küfür ettiğini duymuştum, ama başımı çevirip bakmamıştım bile. Artık bu tür horlanmalara alışmıştım, hiç umurunda değildi.

Ahududu Sokağı'na geldiğimde bana şafak sökecek gibi geldi, sanki bütün bir geceyi yürüyerek geçirmiş gibiydim. Ne kadar zamandır yağmur altındaki yollarda olduğumu hesaplayamıyordum. Oysa sokağım İstiklâl Caddesi'ne dik inen yollardan birindeydi ve ayık olsam o arayı beş dakikada kat edebilirdim.

Tabii o sırada bunları düşünecek halde değildim. Tek isteğim oturduğum bodrum katına girip kendimi yatağa atmaktı. Bir zamanlar giydiğimde herkesin dikkatini çeken, haset ve gıpta ile baktıkları, bana çok yakışan. Londra'da ki ünlü bir butikten aldığım, ama şimdi ahi gitmiş vahi kalmış, her yanı lekelenmiş, pis, devetüyü rengindeki paltomun cebine elimi daldırıp anahtarımı bulmaya çalıştım. Nihayet kapının önüne gelebilmişim. Eve dönüşüm zor olmuştu ve cidden ayakta durmakta çok zorlanıyordum.

Ahududu Sokağı pek tabiidir ki gecenin bu saatinde bomboştı. Üstelik soğuk ve şiddetli yağmur yağıyordu. Yaz gecesi olsa, kaldırımlarda belki benim gibi ayyaşları, buram buram şehvet kokan, en adi sokak fahişelerini, pis ve yağlı tenli, ceplerinde daima sustalı ile dolaşan pezevenkleri görmek mümkün olurdu. Ama bu gece canlı hiçbir varlığa rastlamak mümkün değildi.

Daha doğrusu ben öyle sanmıştım. Zira cebimden anahtarı çıkarıp tam kapının kilidini ayarlamaya çalışırken, greyder kepçesi gibi güçlü bir elin omzuma yapışıp hışımla beni döndürdüğünü gördüm. Ne olduğunu bile anlayamamıştım o an. Yüreğim ağzıma geldi. Dehşete kapıldım. Alkolden muhakeme kabiliyetini kaybetmiş aklıma ilk gelen şey nedense, sokaktan geçen bir kamyonun bana çarptığı oldu. Zira topaç gibi eksenim etrafında dönmüş ve ayaklarım yerden kesilmişti. Ama bunu yapanın kamyon değil o zamana kadar gördüğüm en iriyarı adam olduğunu, güç de olsa, dönünce anladım. İnsan azmanının yanında iki kişi daha vardı.

Yerimde bir başkası olsa, herhalde ödü kopardı. Bunlar adam soymaya kalkışmış sokak serserisi olmalıydılar. Ben de saBaba karşı önlerine çıkmış mükemmel bir avdım.

Ama elimde olmadan sıırıttım.

Ya bu herifler amatör sokak vurguncusuydular ya da kendilerine av seçmekte çok aptalca davranıyorlardı. Bula bula benim gibi meteliksiz bir ayyaş seçmelerini başka nasıl açıklayabilirdim ki?

O dev gibi adamın arkasında duran daha tıknaz yapılısı homurdandı. "Ne sıırıtıyorsun, ulan it?"

Ah, diye hayıflandım içimden. Alkol kullanmadığım günlerde olsam o herifin suratına savuracağım bir yumrukla rezili iki seksen yere sererdim. Ama artık bir hiçtim; zavallı ve acınacak bir yaratık. Sanki adamın yanıldığını anlatmaya çalışır gibi mırıldandım.

"Yanlış kapıyı çaldınız. Ben meteliksizin tekiyim. Beş param yok."

Tıknaz adam, iriyarı olanına başıyla bir işaret yaptı.

O anı hatırlamak bile acıydı. Zira sanki tonlarca ağırlıktaki bir gücün birden hareketle mideme

gömüldüğünü sandım. Bütün dengem bozulmuştu. Bu mideme yediğim alelade bir yumruk değildi. Bir anda kendimi ıslak kaldırımların üzerinde buldum. Duyduğum acı bir yana, her an kusabilirdim. Yaş bir ayakkabı tabanı yüzümün üzerine yapıştı ve yavaş yavaş yanağıma, şakağıma tazyike başladı. Kaldırımın üzerinde kımıldayamıyordum.

"Ulan hergele, bu sünger kafanla bizi kazıklamayı çalışıyorsun ha?"

Öyle bitik bir haldeydim ki, ne söylediklerini bile anlamıyordum. O vaziyette ağzımı bile açamadım tabii. Yine de o tıknaz adamın söylediğini işittim."

"Arayın şu itin üstünü."

Dev, asfalt silindiri gibi enli ve kocaman ayağını kafamın üzerinden çekerken eski Camel paltomun yakalarından tuttuğu gibi beni ayağa dikti. Tutmaya devam etmese yeniden yere yığılacaktım. Dizlerim zangır zangır titriyordu.

Üçüncü serseri hızla üzerimi aramaya başladı. Önce paltomun ceplerini, sonra ceketimin ve pantolonumun ceplerini taradı. Kızgın bir sesle tıknaz adama dönüp söylendi.

"Yok abi. Hiçbir şey yok bu herifin üzerinde."

"Nasıl olur ulan? Bardan çıktığından beri peşindeyiz. Kimseyle temas kurmadı."

Konuşulanları duyuyor fakat dumanlı kafamla benden ne istedikleri konusunda bir bağlantı, kuramıyordum. Canımın yanmasına rağmen yeniden sııttım. Galiba her şeye rağmen eski günlerden kalma bir nebze cesaretim hâlâ devam ediyordu. Aksi halde bu üç izbandut yapıllı herif karşısında gülümsemeye kalkışmam delilikti.

"Size meteliksiz olduğumu söylemişim" dedim.

Dev homurdandı.

"Abi, ne yapacağız bu ibneyi şimdi?"

"Okşayın biraz. Belki çözülür."

Gecenin karanlığında dev adamın suratına baktım. Çipil gözlerinde ancak sadistlerde görülecek parıltılar oluşmuştu birden. Bir eliyle hâlâ paltomun yakasından tutuyordu ama boş eli birden bomba gibi yüzümde patladı. Bir anda dünyamı şaşırdım, sanki yüzümün bir yanı felç olmuştu. Yumruğu yediğim yandaki gözüm bir anda kapandı. Yüzümden oluk gibi kan akıyordu. Kendi sıcak kanımın lezzetini dudaklarımda ve açılan ağzımdan dışarıya fırlayan dilimin üzerinde hissediyordum. Sanki boksörlerin çalıştığı kum torbasına dönmüştüm. Birisi ayakta durmamı sağlıyor, diğeri de devamlı vücuduma yumruk indiriyordu. Artık bütün duyularım kapanmıştı. Asıl şaşılacak nokta, nasıl olup da hâlâ bayılmadığımdı. Gençliğimin erken yıllarında ben de boks yapmıştım; o zaman birden kavradım. Bu herifler profesyoneldi ve yumruk atmasını çok iyi beceriyorlardı. Birbiri ardına yediğim yumruklar canımı çok yakmasına rağmen bayıltıcı değildi, sadece acıdan kıvandırıyorlardı beni. Bir ara o tıknaz adamın kulağımın dibinde gürlediğini hayal meyal işittim.

"Konuşacak mısın, şimdi?"

Ne konuşabilirdim ki? Benden ne istediklerini dahi bilmiyordum. Ayrıca onlara söyleyecek tek bir lafım da yoktu.

Dev, "Ötmüyor abi" diye terslendi. "Ne yapacağız?"

Ne yazık ki tıknaz adamın yüzünü göremiyordum artık. Her şey gözlerimden silinmişti. Konuşulanları da güçlükle idrak ediyordum. Tıknaz adamın sesini tekrar duydum.

"Herife bir imza atın. Ama sakın öldürmeyin. Belki itoğluite yeniden ihtiyaç duyabiliriz."

Hiçbir şeyi algılayamıyordum. Acaba imza atın ne demektir?

Ne anlama geldiğini az sonra anladım.

Sivri uçlu çelik bir şeyin hızla pantolonumu delerek bağırsaklarıma saplandığını hissettim. Galiba son fark ettiğim şey yere yuvarlanırken önce kasmaya başlamam olmuştu. Sarsılarak istifra ediyordum. Bu arada elim karnıma gitmiş oluk gibi fişkırarak kanımı durdurmaya çalışıyordum. Ama bu ne kadar sürdü, hiçbir zaman öğrenemedim; zira ıslak kaldırımın üzerinde kendimden geçmiştim.

Sonra Gözlerimi ilk açtığımda hareketli, bağırtılı çağırtılı, insanların koşuşturduğu bir ortamdaydım. Yanı başımda beyaz önlükler giymiş bir iki kişi beni bir sedyenin üzerine yatırmış koşturuyorlardı. Gözlerimi tam açmayı beceremedim; sadece kesif antiseptik ilaç kokuları burnuma çarptı. Hastanedeydim herhalde. Yalnız birinin kulağımın dibinde, "Acele edin, kanamalı bir hasta, hemen ameliyata almamız lazım" dediğini duyar gibi oldum. Herhalde İlkyardım Hastanesinin doktorlarından biri olmalıydı. Ne yazık ki gözlerimi fazla açık tutamadım, yeniden engin ve karanlık bir boşluğa yuvarlanıyordum gibi oldum.

İkinci kere kendime geldiğimde kendimi müthiş bitkin ve yorgun hissettim. Bu kez yataktaydım, bir koğuşta. Kasığımın biraz üstünde zonklayan bir acı vardı. Zaman kavramını yitirmiştim, ama koğuşun içi gün ışığına boğulduğuna göre bu saldırıya uğradığının ertesi sabahı olmalıydı. Yutkunmakta zorluk çekiyordum ve ağzımın içi kupkuruydu. Göz kapaklarım düşmedi bu kez. Hemen yanı başımda askıya alınmış bir serum şişesinden damla damla serum zerk ediliyordu damarıma. Ağır ağır kendime geliyordum. Galiba beni ameliyat etmişlerdi. O heriflerin beni bıçakladığını hatırladım. Önce içimi bir korku kapladı; çünkü yüzümde de birtakım bandajların olduğunu ve bir gözümün kapalı olduğunu fark ettim.

Birinin bana bir açıklama yapmasını istiyordum ama etrafımda yattıkları yataklarda inleyen bazı hastalardan başka kimse yoktu. Ne bir doktor, ne de bir hastabakıcı vardı koğuşta. Seslenecek halim de yoktu. Çaresiz beklemeye başladım. Nasıl olsa biri gelirdi yanıma. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum; bir ara kısa boylu, tombul, sarı saçlı bir hemşire elinde tuttuğu içi ilaç dolu bir tepsiyle içeriye girdi. Bana da şöyle bir göz attı, kendime geldiğimi fark etmesine rağmen bir tepki göstermedi. Hastalara ilaçlarını dağıttıktan sonra dışarıya çıktı. Benim yanıma uğramamıştı ama beş dakika sonra yanında beyaz önlüklü başka bir kadınla yeniden koğuşa girdi. Yeni gelen kadın bir doktor olmalıydı ve diğer hastalarla ilgilenmeden doğru yanıma yaklaşmıştı. Yüzüme bile bakmadan önce tansiyonumu ölçtü, sonra üzerimdeki örtüyü kaldırıp yarayı inceledi. Hastabakıcı sessiz ve sakin yanında duruyordu. Muayenesini bitirdikten sonra nihayet açık olan tek gözüme nazarlarını çevirdi.

"Nasıl hissediyorsunuz kendinizi şimdi?" diye sordu.

"Berbat," diye fısıldadım.

"Dün gece sizi ameliyat ettik" dedi. "Biraz ağrı ve sızınızın olması normaldir. Şimdi size teskin edici birkaç ilaç vereceğiz. Akşama doğru ağrılarınız hafifler, ama çok kan kaybetmişsiniz. Bir müddet halsizlik hissetmeniz doğaldır."

"Sağ olun," diye fısıldayabildim.

Doktor Hanım kuşkuyla yüzüme bakıyordu.

"Polis dışarıda ifadenizi almak için bekliyor. Konuşacak gücü kendinizde buluyor musunuz?"

Başımı olumlu anlamda sallamaya çalıştım. Ama becerip beceremediğimi bilmiyordum. Doktor gözlerini kısıp bir daha yüzüme baktı. Sanki beni bir yerlerden tanıyormuş gibi. Sonra "Tamam" diye fısıldadı. "Memuru içeriye gönderirim."

Tam yanımdan hastabakıcıyla ayrılırken birden durup yatağın ayakucundaki hasta takip çizelgesinin asılı olduğu madeni levhaya bir göz attı. Hasta yatağımın içinde ameliyat sıkıntılarıyla acı çekerken bile, doktorun neye baktığını, o listede adımları kontrol ettiğini biliyordum. Cami yıkılsa bile mihrap yerinde kalır derlerdi; tabii ki artık o ünlü adamın yerinde yeller esiyordu ama yine de geriye bir şeyler kalmıştı herhalde. Doktor dikkatli ve göz hafızası güçlü biri olmalıydı, her şeye rağmen beni hatırlamıştı galiba. Önce utandım.

Beni bu halde, tanınmaz, insan içine çıkamaz bir halde görmesini istemezdim. Belki de eski hayranlarımdan biriydi. Onun indinde, hayallerini süsleyen, yanına erişilmesi zor bir idol olabilirdim. Tıpkı binlerce genç kız veya kadın gibi. Doktor metal levhayı yerine bırakmıştı. Yüzünde hâlâ hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı. Bir daha dönüp beni süzdü ve "Geçmiş olsun, İlyas Bey," diye fısıldayarak koğuştan çıktı. Nedendir bilmem ama yanıldığını anlamasına sevinmişim. Çünkü yaşadığım eski dünyada kimse beni gerçek adımla, yani İlyas Bayram diye tanımazdı. O dünyada bana herkes Metin Kazak derdi, zira topluma öyle lanse edilmişim. Aslında sevinmem mi yoksa üzülmem mi gerektiğini kestiremiyordum ama bana kalırsa Metin Kazak çoktan ölmüştü, hatta şimdi koğuştaki acıyla kıvranan İlyas Bayram da olamazdım. O yirmi yaşında saf, dünyadan habersiz, şöhret hayalleri peşinde koşan tertemiz bir gençti. O halde, kimdim ben?

Bunun cevabı ayan beyan ortadaydı.

Toplumun kenara ittiği, bir zamanlar şöhreti tavana vurmuş ama geldiği yeri hazmedememiş, bütün servetini çarçur etmiş, artık süfli ve rezilane bir hayat sürdüren acınacak bir ayyaşım.

Gözlerimi yumdum.

Yüreğimin sızısı, bıçaklandığım yerin acısından çok daha fazlaydı. Ah, o serseriler keşke bıçağı kalbime saplasalardı. Hiç şüphem yoktu ki, bu mutlak bir kurtuluş ve her türlü sıkıntımın sonu olurdu.

Az sonra içeriye uzun boylu, zayıf, yorgun yüzlü, dünyasından bezmiş resmi üniformalı hastane polisi girmişti. Bir tabure çekerek yatağın kenarına oturdu.

"Geçmiş olsun, arkadaş" derken sesinde o kadar rutin, bu tür vakalara alışmış, yaralılarla sohbeti kanıksamış bir hal vardı ki, hayret ettim. Aslında hiç de şaşırمامam gerekirdi, zira İlkyardım Hastanesinin polisleri sabahtan akşama kadar benim gibi hastalarla muhatap olurlardı.

"Teşekkür ederim" diye fısıldayabildim.

Polisin elinde bir dosya vardı. Bir daha yüzüme bakmadan sorularını sıralamaya başladı. Elinde hüviyetimi görünce afalladım ama pek sonra durumu kavrar gibi oldum. Herhalde yaralı geldiğim zaman ceketimin cebinde bulmuş olmalıydı.

"Adın İlyas Bayram, değil mi?"

"Evet."

"Beyoğlu, Ahududu Sokak, numara 147'de mukimsin. Yanlılık var mı?"

Kapı numarasını tam hatırlayamamıştım ama bozuntuya vermedim. "Yok" dedim.

"Dün gece seni bıçaklayan kişiyi tanıyor musun?" "Hayır."

Memur inanmaz gibi yüzüme baktı.

"Doğru söyle bak, polise ifade veriyorsun. Yalansa sonra pişman olursun."

"Tanımıyorum. Onları Dün gece ilk defa gördüm."

"Onları mı? Kaç kişiydiler ki?"

"Üç."

Polis yine inanmazmış gibi beni süzdü. "Emin misin?"

Hatırlamaya çalıştım bir an. Olay sırasında fitil gibi sarhoştum. Olay sırasında görebildiğim üç çehre vardı. Pestilimi çıkararak o dev adam, onların başı olduğunu sandığım emirler yağdıran, küfür eden tıknaz kişi ve bir de şimdi suratını görsem de çıkaramayacağım üçüncü kişi. Belki aralarında erketeye yatmış başkaları da vardı ama onları görememiştim.

"Evet" diye kekeledim. "Demek onları tanı mıydın?"

Başımı salladım.

"Seni soymaya mı kalkıştılar, para mı istediler?"

Gülümsedim. "İsteseler de bulamazlardı ki. Meteliksizin biriyim ben."

"Üzerinde para bulamayınca mı seni dövüp bıçakladılar?"

Şimdi ayıktım; adamların bana saldırı sebebinin soygun olmadığını biliyordum, pek berrak olmamakla beraber ben de paradan gayri bir şeyi aradıklarını anımsadım ama nedense bunu polise açıklamamın pek faydası olmadığını düşünerek, "Herhalde" diye mırıldandım.

Polis dudaklarını büzerek bir daha yüzüme baktı.

"Sen ayyaşın tekiymişsin, doğru mu?"

"Evet, içerim."

"Alkolik misin? Daha evvel hiç alkol tedavisi gördün mü?"

"Hayır" dedim. "Ama son birkaç senedir fazla içiyorum."

"Belli. Seni buraya getirdiklerinde leş gibi kokuyormuşsun."

Cesaretleterek sordum.

"Beni kim getirmiş buraya?"

"Cevat adlı bir kahveci, tanır mısın onu?"

İçim birden ısınır gibi oldu. Tanımaz mıydım hiç? Son yıllardaki can dostum, oturduğum Bodrum Palas'ın mülk sahibi, vefakâr ve iyilik timsali insandı Cevat. Kahvesi de tam karşımdaydı. Her sabah kahvaltımı bir simitle onun bedava ikram ettiği çayla yapardım. Kahvesine de doyum olmazdı.

Yine başımı salladım. "Tanırım."

"Kan kaybından gidiyormuşsun. Sabah beş sularında kahvesini açmaya geldiğinde seni o halde bulmuş. Bir taksiye atıp buraya yetiştirmiş. Doktorların ifadesine göre biraz daha geç kalsa cızlamı çekecekmışsin. Şimdi doğru söyle, o saldırganları tanıyordun değil mi? Mutlaka aramızda bir dava vardı; eski bir atışma veya husumet. O herifler aptal değiller ya, senin gibi meteliksiz bir ayyaşta neden saldırsınlar? Numara yapmayı bırak da bana gerçeği söyle. Hayırına olur."

Bir an düşündüm.

Hakikaten o serseriler neden bana saldırmışlardı acaba?

Polis memuru doğru düşünüyordu kanımca. Benle bir zorları olmalıydı, ama ne? Onları hiç tanı mıyordum, daha evvel de görmediğim kesindi. Hafızama güvenim yoktu gerçi ama işi bıçaklamaya kadar ileri götürdüklerine göre, aramızda bir husumet olsa yine de hatırlamam gerekirdi. Olay sırasında sızma raddelerindeydim ama yine de anımsadığım bazı şeyler vardı; mesela beni bardan çıktığımdan beri takip ettiklerini söylemişlerdi. Oysa ben Firuze Bar'a ne zaman gittiğimi bile çıkaramıyordum, tabii orada neler olduğunu, kimlerle koyu sohbetlere daldığımı da.

"Onları tanı mıyorum" diye tekrarladım.

"Eşkallerini çıkarabiliyor musun?" diye sordu memur. "Tarif edebilir misin biraz."

Yutkundum. Boğazım kupkuruydu.

"Beni asıl hırpalayan çok iri yarı, uzun boylu bir adamdı. Sanırım bıçaklayan da oydu, esmer, basık burunlu, pis bir herif."

Memur birkaç saniye düşündü. Sonra sırtarak sordu. "Yüzünde eski bir yara izi var mıydı?"

"Nereden bileyim? Gecenin karanlığında göremedim. Ayrıca çok sarhoştum."

"O olmalı" diye homurdanmıştı polis.

"O kim?"

"Abbas. Bu isim sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Hayır. Hiç duymadım."

Memur yüzüme ters ters bakmıştı.

"Hadi hadi, kıvırmaya kalkışma. Sana Abbas bulaşmışsa, belli ki onun yoluna taş koymaya çalışmışsındır. Yutturamazsın bana. Senin gibileri iyi tanırım. Bu hastaneye her gün sizin gibiler gelir gider. Bazılarınız da cansız çıkar tabii."

Ürkerek sordum.

"Kim bu Abbas?"

"Beyoğlu'nun kabadayılardan biri, haraççı. Daha doğrusu büyük patronların sabıkalı maşası. Her kirliliğin altından çıkan bir serseri. Zaman zaman kendi adına da ufak tefek işler çevirir. Özellikle de uyuşturucu işlerine bulaşır."

Adamı tanımamakta haklıydım. Son zamanlarda gece gündüz içen biri olmuşum fakat ömrü hayatımda hiç uyuşturucu kullanmamıştım; o zaman benimle bir ilişkisi olamazdı. Memur bana

inanmamış gibi sordu.

"Diğer saldırganları da tarif edebilir misin?"

"Birini hiç hatırlamıyorum ama tıknaz bir adam daha vardı. Asıl patron o gibiydi, sık sık emirler veriyordu."

Polis bu kez iyiden iyiye şırılttı.

"Tıknaz ha? Saçları da dökük müydü?"

Emin değildim ama başımı salladım. "Galiba" dedim.

"O da garanti Tekirdağlıdır" diye sırttı memur. "Tekirdağlı mı?"

"Lakabı öyledir yani. Arnavut Hurşit de derler."

"Yaa?"

Hastane polisi bezgin bir ifadeyle homurdandı. "Tamam aslanım neler dönüp bittiğini anladım ben. Taburcu olunca seni doğruca savcılığa sevk ederiz. Asıl ifadeni oraya verirsin."

Nedense polis daha fazla sual sormaya gerek görmemiş gibi ayağa kalkmıştı. Dosyayı kapatıp fazla umursamadan koğuştan çıktı gitti. Ne olduğunu anlamadan öylece kalmışım.

Akşama doğru gerçekten biraz daha toparlanmışım. Hayrettir, ameliyat yerimden çok yüzümdeki darp yaraları ve özellikle de isabet alan gözümün altı ağrıyordu. Bana yumuşak, hafif yemekler verilmişti: çorba, patates püresi ve sütlaç. Pek lezzetli değillerdi, fakat uzun süredir sıcak yemeklere hasret olduğumdan bir çırpıda hepsini yemiştim. Belki takatsizliğimde açlığın da rolü vardı, sanki biraz daha toparlanmış gibi hissettim kendimi.

Geceleyin beni bir sürpriz bekliyordu.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hava iyice kararmıştı. Birden koğuşun kapısında sabahleyin bana gelen Doktor Hanım belirdi. Onu hayal meyal hatırladım, zira ilk vizitesinde daha ameliyat sonrası ilk ayılmam olduğundan hafızam oldukça bulanıktı. Doğru benim yanıma yaklaştı.

"Şimdi nasılsınız bakalım?" diye sordu.

Billur gibi parlak ve tatlı bir sesi vardı. Sabahleyin dikkat edememişim ya da acıdan farkında değildim. Umduğumdan çok daha genç ve güzeldi. Utanarak yüzüne baktım.

"Teşekkür ederim, Doktor Hanım" dedim. "Daha iyiyim."

"Size akşama doğru ağrılarınızın kalmayacağını söylemişim, değil mi?"

"Evet, haklıymışsınız."

Hafifçe gülümsedi. Ben de tek gözümle, gülümseyince nefis bir görünüm kazanan yüzüne bakakaldım. Bembeyaz ve çok muntazam dişleri, dudakları gerilince yanaklarımın her iki yanında oluşan gamzeleri vardı. Uzunca boylu, ince ve zarif endamlıydı. Uzun ve koyu siyah saçlarını bir bağ ile arkadan toplayarak atkuyruğu yapmıştı.

Bir an içimin eridiğini hissettim. En hızlı olduğum devrelerde bile bu kadar güzel bir kadın görmemişim, hele bir doktor asla. Lanet olsun, diye homurdandım içimden. Boşuna can çıkar huy çıkmaz dememişlerdi, teneşire az bir borcum kalmasına rağmen hâlâ eski parlak günlerimde,

milyonlarca hayranımı peşimden koşturduğum zamanlarda ki gibi cazibeli ve güzel bir kadını görünce heyecanlanıyordum. Kendine gel Metin, diye söylendim. Sen sıfırı tüketmiş bir ayyaşsın. Değişik duygularla güzel bir kadına bakmak da neyine? Unut artık bu sevdaları, geçmişteki parlak günlerin mazi oldu, kim artık senin yüzüne bakar? O debdebeli, şahane günler, lüks otomobiller, sürat teknelerin, sevgiliyle yurtdışına yapılan kaçamakların, pahalı metreslerin, hepsi bitti, tarih oldu. Beş parasız bir ayyaşsın şimdi. Uçan kuşa borcun var. Bir zamanlar canciğer olduğun yakınlarından bile kaçırıyorsun; insan içine çıkacak halin kalmadı. Artık doktorun güzelliği karşısında heyecanlanman da senin neyine...

Alkolden kevgire dönmüş beynimdeki son akıl kırıntıları bana böyle söylüyordu ama yine de doktorun o nefis yüzüne bakmaktan kendimi alamadım. Beyaz önlüğünün sol tarafına takılmış plastik yaka kartından adını gördüm. Yazıya bir göz attım.

Dr. Bânû Aksoy yazıyordu.

Bânû Farsça asıllı bir kelimeydi. Ukalaca sırtarak sordum. "Acem asıllı mısınız?"

Doktor bu ani ve beklenmedik soru karşısında şaşırarak yüzüme baktı. "Neden sordunuz?" dedi.

"İsminizden. Bânû; kadın, hatun, hanım anlamına gelir de," dedim. İnci gibi muntazam dişleri yeniden göründü.

"Büyük babamın babası, I. Dünya Savaşı'nda Tebriz'den göç etmiş. Aslen o da Acem değilmiş. Vakti zamanında ticaret için İran'a gitmiş ve orada kalmış Türk asıllı bir tüccar, ama karısı Acem'miş. Orada evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış. Bugün bile hepimiz çat pat Farsça konuşuyoruz." Sonra yine meraklı gözlerle bana baktı. Körkütük sarhoş ve bıçaklanmış olarak hastaneye getirilen tam sokak serserisi kılıklı bir adamın Farsça bir ismin manasını bilmesi onu şaşırtmış olmalıydı. Dikkatli ve seçici nazarlarla bir daha beni süzdü.

"Siz Farsça bilir misiniz?"

Gerçeklerimi ona söylemek istemiyordum.

"Yok canım, nereden bileyim" diye mırıldandım. "Ama adımın manasını doğru söylediniz."

"O kadarına bilmek denilmez." Sonra onu inandırmak için uydurdum. "Annemin adı da Bânû idi. Malumatım o nedenledir."

"Yaa!" dedi. Ama nedense inanmadığını hisseder gibi olmuşum. Hâlâ yatağımın başucunda dikilmiş duruyordu. Sonunda dayanamayıp konuştu.

"Biliyor musunuz?" diye sevimli bir şekilde mırıldandı. "Sizi ünlü birine benzetiyorum ama bir türlü çıkaramıyorum."

Yüzüm kızararak kekeledim.

"Kime?"

"Eski bir sinema sanatçısına. Çok ünlü bir oyuncuya."

Herhalde korktuğumun başıma gelmesinden olacak, çekinerek yatağın içinde biraz daha büzuldüm.

"Sinema sanatçısına mı? Şaka mı ediyorsunuz? Ben de star olacak hava var mı?" Durakladı bir an. inkârıma rağmen tatmin olmamışa benziyordu. "Adınız İlyas Bayram'dı, değil mi?" Hemen, "Evet" dedim.

"Adınız tutmuyor. Belki siz de hatırlarsınız; bir zamanlar Yeşilçam'ın çok tutulan yıldızlarından biriydi. Ayhan Işık'tan bile şöhretliydi."

"Allah Allah" diye fısıldadım. "Kim acaba?"

"Adı Metin Kazak. Çok uzun zamandır film çevirmiyor, televizyonlara da çıkmıyor. Çok yakışıklı bir gençti. Ben o zamanlar lisede öğrenciydim daha. Bütün genç kızların sevgilisiydi."

Bu sefer ki gülümsemem gerçekten çok acıydı. Gerçi beni tanıyıp hatırlayan bazı insanların geçmişimi deşmeleri yüreğimde sızlamalara yol açardı ama bunu kanıksamıştım artık. Ta ki bugüne kadar.

Güzel Doktor Bânû sanki beni can evimden vurmuştu. Bu kez gülümseyemeden fısıldadım. "Yapmayın Doktor Hanım! Nerede ben de o şans.. Sözüne ettiğiniz o artiste benzesem bugün sokaklarda bıçaklanan bir serseri olmazdım herhalde."

Hak verircesine başını salladı. Birkaç saniye tereddüt eder gibi davrandı. Sonra çekinerek sordu.

"İşsiz misiniz?"

Benzerlik laflarından uzaklaşmak adeta sevindirmişti beni. Soruyu hemen cevapladım.

"İşsizim."

"Bir mesleğiniz var mı?"

"Yok" dedim.

"Peki, nasıl geçiniyorsunuz?"

"Nasıl olacak, ufak tefek aylık işleri ile nafakamı çıkarıyorum işte."

"Tabii, tahsilin de yok, değil mi?"

"İlkokul mezunuyum."

Sanırım tam bir sokak serserisi olduğuma ikna olmuştu ki, artık sizli bizli konuşmayı keserek sen diye hitaba başladı.

"Evli misin, çocuk var mı?"

"Yok, Doktor Hanım. Benim gibi bir berduşun evlilik neyine?"

Dikkatle yüzüme bakmaya devam ediyordu. Hasta ve güçsüz halime rağmen işkillenmeye başlamıştım. Bu kadın niye bu kadar soru soruyordu acaba? Yoksa her hastasıyla bu kadar ilgilenir miydi? Sonra hiç ummadığım bir soru daha sordu.

"Sabıkan var mı?"

"Hayır" dedim başımı sallayarak. "Neden sordunuz?"

Cevap vermedi. Kuşkulu bakışları hâlâ üzerimdeydi. Sorumu duymamış gibi davranıyordu. "Nerelisin sen?"

Bir an düşündüm. Kaçamak bir karşılık vermek işime gelmişti. "Adanalıyım."

Birden müstehzi bir gülüşle arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Tam koğuştan çıkarken yüzüme bir daha bakıp sırtıttı.

"Yalan söylüyorsun sen. Yazık... " dedi.

Arkasından bakakalmıştım.

İKİNCİ BÖLÜM

BU GECEYİ rahat geçirmiştım. Zaman zaman uyanmama rağmen durumum iyi sayılırdı. Tabii, yaralarımnda ufak tefek sızlamalar oluyordu ama bu kadarına dayanabilirdim. Beni asıl rahatsız eden husus gözümde} ti bandajdı. Tek gözle etrafi seyretmeyi çok yadırgıyordum.

O gün ziyaret saatinde içime bir hüçün çöktü. Koğuş birden hareketlenmişti; hemen hemen her hasta yatağının kenarına yakınları, eşleri, dostları dolarken ben tek başıma kalmıştım. Doğal olarak ne gelenim vardı, ne de gidenim. Sadece sağımıdaki ve solumdaki hastalara uğrayanlar, beni görünce nezaketen bir geçmiş olsun diyorlardı.

Bu bir zaaf alameti olmalıydı; ilk defa böyle bir yerde terk edilmişliğimi, yalnızlığımı ve hayatımda kimsenin olmadığını çok çarpıcı bir şekilde hissediyordum. Gariptir, fakat içime bir hüçün çökmüştü. Uzun süredir buna alıştığımı sandığım halde müteessir olmuştum. Demek insan doğası gereği, hangi şartlar altında olursa olsun, ilgi ve ihtimam görmek istiyordu. Terk edilmişliğe alışmak safsatadan ibaretti.

Ziyaret saatinin bitimine on beş dakika kala birden heyecanlandım, koğuş kapısından giren şahsı görünce yüreğim pır pır atmaya başladı. Cevat Baba idi bu. Bu dünyadaki tek dostum, iyilik timsali, altın kalpli, sevecen ve eski hayranım kahveci Cevat Baba.

Hastane polisinden öğrendiğim kadarıyla, beni kanlar içinde sokağa serilmişken bulan, hemen bir taksi çevirip İlyardıma'a yetiştiren insan. Ürkek ve çekingen haliyle koğuşu tarayıp beni görmeye çalışsan, bulunca da yüzünde gerçek bir mutlulukla yanıma yaklaşan hakiki dostum.

"Nasılsın evlat?" diye sordu. "Bakıyorum, paçayı kurtarmışsın." Çocuk gibi sevinerek mırıldandım.

"Acı patlıcanı kırağı çalmaz, baba" dedim. "Sağ ol, ne zahmet ettin buraya kadar. Kahveyi kime bıraktın?"

"İdris'e. O da selamlarımı söyledi, iyisin, değil mi?"

"İyiyim, iyiyim. Dert etme. Herhalde bir iki güne kadar taburcu ederler."

"Verilmiş sadakan varmış. Daha kötüsü de olabilirdi."

Elimde olmadan samimiyetle söylendim.

"Keşke olsaydı, be baba! Keşke o namussuzlar bıçağı biraz daha yukardan soksalardı; fena mı olurdu yani? Bu pis dünyadan göçer giderdim. Koca İstanbul bir pislikten, artık hayata tahammül edemeyen kokuşmuş bir yaratıktan kurtulurdu." Sitemkâr bir şekilde homurdandı.

"Ağzından yel alsın. O ne biçim söz? Dur bakalım hele, yeniden o eski günlerine dönecek, daha ne güzel filmler çevireceksin. Sadece biraz sabretmen lazım."

Keşke herkes Cevat Baba kadar iyimser olsaydı.

Film lafını duyunca irkildim birden. Burada eski kimliğimin ortaya çıkmasını istemiyordum. İşaret parmağımı dudaklarıma götürüp sus işareti yaptım.

"Tamam, anladım" diye mırıldandı. "Yine kim olduğunu sakladın, değil mi?"

Başımı tasdik edercesine salladım.

"Tahmin etmiştim zaten. Bunda utanacak ne var be evlat? Sen bütün Türkiye'nin tanıdığı bir insansın. Hem kimliğini açıklasaydın, daha iyi muamele görürdün."

"Boş versene baba, eski çamlar bardak oldu. Artık kim takar Metin Kazak'ı? Çoktan unutulup gittik. Ben bile o adamı hatırlamak istemiyorum zaten."

Sesini çıkarmadı. İyiliğimi istediği muhakkaktı ama artık benden hiçbir şey olmayacağını o da iyi biliyordu. İkimiz de bir süre konuşacak çok şeyimiz olmasına rağmen suskun kaldık. Sonra elini cebine sokup bir miktar kâğıt parayı çıkarıp yastığımın altına doğru iteledi.

"Yanında bulunsun, lazım olur" dedi.

"Baba!" diye inledim utançtan. Zira hâlâ içimde utanç zerrecikleri taşıyordum.

"İtiraz etme sakın. Durumun düzelince iade edersin" dedi.

"Durumum düzelince mi? Buna gerçekten aklın kesiyor mu?"

"Tabii kesiyor. Sen bir yeteneksin, hem de asla yeri doldurulamayacak bir yetenek. Bugünkü haline bakma. Devran değişecek yine eski günlerine döneceksin. Ben canı gönülden inanıyorum."

Yalan söylüyordu kuşkusuz. Sırf bana moral vermek için. Artık benden ne düğün olurdu, ne dernek. Gözlerim yaşarır gibi oldu. Anlamsız gurur kırıntılarıyla onu daha fazla üzmemek istemedim. Oysa ikimizde bal gibi biliyorduk, o parayla buradan çıkar çıkmaz soluğu tekrar bir meyhanede alacaktım. Bunu önleyecek irade gücüm yoktu.

İdris'i kahvede daha fazla bekletmeyeyim diyerek kalktığında içime aynı hüznün dolmuştu yine. Bir süre o gidince daldığım hayallerden kurtulamadım. Galiba en amansız düşmanlarımdan biri de hayallerimdi. Alkol almadığım zamanlar geçmişimin şaşaalı anılarından bir türlü kaçıp kurtulamıyordum. O günleri hatırladıkça da alkole sığınıyordum, kısacası tam bir kısırdöngü içindeydim.

Parmaklarım yastığın altındaki paraya gitti. Çıkarıp baktım.

İki mavi yüzlük duruyordu avucumun içinde. Sırıtmaya başladım. Hastaneden çıkışımda artık kendime rahat bir ziyafet çekebilirdim.

Galiba iyileştiğimin en büyük karinesi burnumda tütmeye başlayan anason kokuşuydu.

Sanırım dikişlerimi alıp beni öyle salacaklardı; hemşire öyle demişti. Yüzümdeki bandajlar da sökülmüştü ama şişlikler olduğu gibi duruyordu. Tuvalete yürüyerek gidebiliyordum. Aynada yüzümü gördüğümde korkmuştum. Herifler beni öyle bir dövmüşlerdi ki yüzümün sol tarafı adeta değişmişti. Kaşıma beş dikiş atmışlar, göz kapağım neredeyse gözümü kapatacak şekilde aşağıya düşmüş, elmacık kemiğim hizasında da kesif bir morluk oluşmuştu. Ama gözümde çok şükür bir görme bozukluğu yoktu. Zaten mevcut olan kirli sakalım şimdi daha da uzamış, süzülen çehremle korkunç bir görünüm almıştı. Yine de için için sevindim. Bu suratla artık beni kimse tanıyamazdı. Üzerimden

bir tank geçmiş gibi kendimi berbat hissediyordum.

Ertesi sabah belki dikişlerim alınır diye, sevindim. Doktorların gelmesini bekledim. Dr. Bânû Aksoy o günden beri bir daha uğramamıştı. Tuhaftır, o doktor ne zaman aklıma gelse içimde yadırgadığım bir ürperti oluyordu.

Sabah vizitesini servisteki doktorlar toplu olarak yapıyorlardı. O sabahta dört beş doktor koğuşa birlikte girdiler. Önce karşı yataklardan başlamışlardı dolaşmaya. Ben çaktırmadan sadece gamzelerine meftun olduğum güzel doktorumu izliyordum. Ama bu defa koğuşa girdiğinden beri bir defa olsun başını çevirip bakmamıştı bana.

Oysa aramızda bir yakınlığın doğduğunu sanmıştım. Bana diğer hastalarından daha fazla ilgi gösterdiğini düşünüyordum. Sonunda benim yatağımın kenarına da geldiler. Asistan olanlardan biri üstümdeki örtüyü açıp servis şefine yararı gösterdi. Benim nazarlarım ise sadece Dr. Bânû'ya yönelikti. Ellerini göğsünde kavuşturmuş klinik şefinin arkasından sadece yarama bakıyordu. Bir süre aralarında bol tıbbi terimlerle konuştular. Ne söylediklerini anlamıyordum. Ama çıkardığım tek sonuç dikişlerimin bugün de alınmayacağı idi. Sonra yan tarafımdaki hastaya yöneldiler. Koğuşu terk ederlerken de Bânû benimle hiç ilgilenmemişti.

Kendi kendime kızmaya başlamıştım.

Kafayı mı yemiştim ne? Ne umuyordum sanki? Özel bir ilgi ve ihtimam mı? Ulan sen nesin ki diye homurdanmaya başladım. Kim artık yüzüne bakardı bu ayyaşın? Eskiden hoşuma giden hangi güzel bir kadına ilgi gösterir gibi yapsam, hemen etrafımda dolaşıp yaklaşmak için can atarlardı. Elimde olmadan yeniden hayale dalmıştım. Gerçekten de çok yakışıklı ve havalı bir adamdım; tam bir erkek güzeli. Yüz hatlarımdaki cazibe, bakımlı kaslı vücudum ile baştan çıkaramayacağım kadın yoktu. Tabii buna bir de şöhret ve bol para eklenince tüm kadınlar etrafımda pervane olurlardı.

Bir zamanlar Zekeriya Köy'de muhteşem bir villam vardı. Genellikle oraya hafta sonları giderdim, tabii yanımda da her zaman en son sevgilim olurdu. Kim bilir oraya kaç sevgili götürmüştüm, sayısını hatırlamak mümkün değildi. Ama villama götürdüğüm en son kızı hayrettir, birden anımsamıştım. Son çevirdiğim filmlerden birinde ufak tefek bir rol almıştı sanırım.

Kız bana meftundu. Filmin adını da hatırladım sonra. Altın Peşinde adlı hafif bir salon komedisiydi. Çapkın, uçarı bir iş adamını canlandırıyordum. Kızın adı Mine idi ve bir otel odasının yatağında ateşli bir sevişme sahnemiz vardı. Yönetmenimiz Haldun Ağabey mizansenini verdikten sonra çekime geçmişti. Tam on üç defa sahneyi tekrarlamak zorunda kalmış, söylenmeye başlamıştı. Ben de sıkılmaya başlamıştım. Ama son tekrarda kızın bilerek mizansen dışına çıktığını, öpüşme sahnesini bilerek bozduğunu ve tekrarlanmasından hoşlandığını birden hissetmişim. O zaman tepem atmış, hiddetlenerek yatakta kızın üzerine öyle bir abanmışım ki, altımda kımıldayamıyor, başını kaçırmak istese bile muvaffak olamıyordu. Son sahneye bayılmıştı yönetmenimiz. Çekimden sonra Mine soyunma odama gelmiş, benden özür dilemek istemişti. Etrafımda pervane gibi dolaşan o kadar kadın kız vardı ki, o ana kadar ona fazla dikkat etmemiştim bile. Ancak o zaman ona biraz alıcı gözle bakmıştım. Yirmi iki, yirmi üç yaşlarında, kumral hoş bir kızdı. Biraz laflayınca kızın bana sıırıslıklam tutkun olduğunu anlamıştım; ama böyle şeyleri o kadar doğal görüyordum ki fütursuzca bu akşam villama gidelim, orada ışıkların, set işçilerinin, yönetmen ve yardımcıların, kameramanların olmadığı gerçek bir aşk sahnesi yaşayalım demiştim. Teklifimi sevinçten havalara uçarak kabul etmişti.

Sonra Mine'yi neden hatırladığımı düşünmeye başladım.

Önceleri hiçbir nedeni yok gibi geldi, sadece beynimin oynadığı bir oyun olabilirdi. Aslına bakılacak olursa gerçekten çok güzel vücutlu bir kızdı. Sonraları beynimdeki bu çağrışımın Dr. Bânû ile olan ilişkisini kavrar gibi oldum. Kızı Dr. Bânû'ya benzetmişim veya doktoru o kıza. Öyle ya da böyle bir benzerlik kurmuşum işte. Ama biraz sakin kafayla düşününce aralarında hiçbir ilgi olmadığını kavradım. Kuşkusuz ikisi de güzel vücutlu kadınlardı, ama bundan gayri benzerlikleri yok.

Yüzleri hiç benzemediği gibi, sosyal düzeyleri, kültür seveleri arasında da dağlar kadar fark vardı. Çok uzun zamandan beri bir kadına ilgi duymamış, cinsel heyecanlarım adeta dumura uğramıştı. Galiba beynimdeki bu kıpırdanmanın en hoş yanı isteklerimdeki değişim sinyalleriydi.

Hastanedeki beşinci günümün sabahı, doktorlar sabah vizitesine yine topluca geldiklerinde artık taburcu olabileceğimi söylediler. Zaten yatak darlığından hiçbir hastayı koğuştta fazla tutmamaya çalışıyorlardı. Dr. Bânû da bir daha benimle ilgilenmemişti.

Fakat henüz toparlanmadığımı hastaneden çıktığım anda hissettim. Benim Bodrum Palas, İlkyardım Hastanesi'ne çok yakın mesafede sayılmasına rağmen yürüyecek dermanım yoktu. Başım dönüyor, dizlerim titriyordu. Bacaklarım vücudumun ağırlığını taşıyacak güçte değildi.

Naçar kalarak bir taksi çevirdim ve evin yolunu tuttum.

Taksiyi Cevat Baba'nın kahvesinin önünde durdurdum. Evimde zaten kahvenin tam karşısındaydı. Güçlkle taksiden inip kahveye daldım. İyi kalpli dostum her zaman olduğu gibi çay ocağının arkasındaydı. İçeri girdiğimi görünce hemen fırlayıp yanıma geldi. Çırağı İdris'te yaklaşp, geçmiş olsun ağabey, dedi. Ama yüzümün aldığı şekli görünce başını çevirmişti. Boş bir masaya oturup ikram ettikleri çayı içtim. O saatte kahve oldukça boştu, yine de bana aşına olanlar birer birer masama gelip geçmiş olsun dediler.

Yatıp uzanmak istiyordum. Baba'ya eve gitmek istediğimi söyledim. Yanıma İdris'i katıp karşıya geçirtti beni. İdris kolumdan tutup bodrum katına giden merdivenleri indirirken ilk defa, "Abi bu işi yapan hergeleleri tanıyor musun?" diye sordu. "Hayır" dedim. "Hiçbirini tanımıyorum." İdris'le hemen hemen aynı yaşlardaydık, ama parlak geçmişimi bildiği için daima bana saygılı davranır, sanki günün birinde yine o eski günlerime dönecekmişim gibi hürmetkar ifadesini bozmaz, ağabey diye hitap ederdi.

"Abi biraz tarif edebilsen, ben hemen çıkarır, şıppadak söylerim sana kim olduklarını. Boru değil, on yaşından beri Beyoğlu'nun çirkefi içindeyim. Bütün haraç toplayanları, kabadayı geçinenleri velhasıl tüm it kopuk takımını tanırım. Cevat Baba'nın yanma gelinceye kadar boyacı küpü gibi girip çıkmadığım yer kalmamıştır. Ayrıca çevrede kulağı delik, gözü keskin çok arkadaşım vardır. Bir tarif ver sen, gerisi kolay. Hem kim bilir, belki bizim kahvenin müdavimlerinden de olabilirler."

"Boş ver" diye mırıldandım. "Herhalde yanılıp, beni birine benzettiler. Aynı hatayı bir daha tekrarlamazlar."

İdris manalı bir şekilde yüzüme baktı. O an belki korktuğumu, hadisenin üzerine fazla gitmek istemediğimi düşündü. Ama Anadolu çocuğunun tevekkülü içinde ısrar etmedi.

Kapımı açıp beni daireme soktu, sonra hemen yatıp dinlenmemi bir an önce eski sağlıma kavuşmamı dileyerek kahveye döndü. Benim Bodrum Palas her zamanki gibi küf kokuyordu. Uzun süredir camlar da kapalı durduğundan içeriye ağır bir koku sinmişti. Zaten topu topu iki oda bir

mutfak ve bir de heladan müteşekkildi lüks konutum. Ufak salonumun sokağa açılan penceresinden sadece kaldırımda yürüyen insanların ayakları ile dizlerine kadar olan mesafeyi görebilirdim. Yine de havalansın diye pencereyi ardına kadar açtım. İçeriye kış gününün ayazı ile çevredeki kokoreççilerin, tostçuların dumanlarına sinmiş yemek kokuları girmeye başladı. İnsan her şeye çabucak alışıyor; nitekim ben de hastanede geçirdiğim dört beş gün içinde belirli saatlerde yemek yemeğe alıştığım için, burnuma sinen yemek kokularıyla birlikte acıktığımı hissettim. Cebimde Cevat Baba'nın yastığının altına sıkıştırdığı para da vardı, ama dışarı çıkıp bir şeyler atıştırarak halim yoktu. Pencereyi açık bırakıp arkadaki yatak odama geçtim.

Yatak odam tam bir mezbelelikti. Günler önce hangi sabah nasıl yataktan kalktıysam öylece duruyordu. Leş gibi bir çarşaf siyaha dönüşmüş bir yastık kılıfı, nereden tedarik ettiğimi hatırlayamadığım kirli bir yorgan. Pazen pijamalarım sırtımdan çıkarıp attığım gibi yatağın üstünde duruyorlardı. Renkleri sararmış tahta zemin üzerinde hızla kaçan ve saklanacak delik arayan bir hamamböceği gördüm. Özellikle yaz aylarında sıcağı görünce heladan daha sıklıkça etrafa yayılırlardı. Kılım bile kıılmıdamadı.

Yatak odasında, hemen yanındaki helanın açık kalmış kapısından etrafa yayılmış lağım kokusu daha baskındı, hatta insanın burnunun direğini kırarak raddedeiydi. Ama hiç oralı olmadım. Olay gecesi üstüne bulaşmış ve kurummuş çamur lekeli Camel paltomu sırtımdan çıkarıp giysilerimle yatağa uzandım.

Üşüyordum.

Benim gibi ayyaş sefiller için terk ettiğim hastanenin konforu bile şahane sayılırdı; en azından orada kaldığım sürece iliklerime kadar ısınmışım. Kirli yorganımı üstüme çektim. Ne hazindir, uyumaya hazırlandığım sırada bile aniden gözlerimin önüne Dr. Bânû'nun tebessüm ettiğinde insanın içine ferahlık veren gamzeli yüzü geldi.

Kapı çalındığında zevkle sırtıyıyordum daha.

İrkildim birden. Genellikle gelenim gidenim olmazdı. Hatta burada oturduğumu bilen de pek yoktu. Endişelendim önce. Yoksa yine o herifler miydi? Nedenini tahmin bile edememekle birlikte, o it sürüsünün benimle bir alıp veremedikleri olduğunu biliyordum artık.

Yataktan kalkıp kapıya yürüdüm. İhtiyatla sordum. "Kim o?"

"Benim abi. İdris. Hele aç bir kapıyı."

"Hayrola, İdris? Ne var?" diye araladım.

Cevat Baba'nın çırağı elinde bir yemek tepsisiyle karşımda duruyordu. Tepsinin içinde sıcak bir kâse mercimek çorbası, şiş kebabı ve peynir tatlısı duruyordu.

"Usta yolladı. O şimdi halsizdir, yemek yemeğe çıkamaz" dedi.

Gerçekten halsizdim ve her tarafım titriyordu. Dostum ve bana hamilik yapan Cevat Baba çok anlayışlı bir insandı. Eski parlak ve şaşaalı günlerimde bu tür jestlerin anlamını pek kavrayamayacak kadar sathi düşünceliydim, lakin şimdi basit gibi görünse de davranışının inceliğini daha iyi takdir edebiliyordum.

"Sağ olsun" dedim. "Ona şükranlarımı ilet. Sana da teşekkür ederim, zahmet oldu."

"O ne biçim söz abi. Her zaman emrindeyiz. Afiyetle ye. Ben sonra bir ara uğrar, boşları alırım."

Minnetle başımı salladım.

Ön taraftaki odaya geçtim, bir ayağı kırık ve hafif yana kaymış eski berjerin üzerine oturup tepsiyi kucağıma alarak hemen çorbaya kaşık atmaya başladım. Berjer eğik durduğundan silme dolu olan çorbadan birkaç damla kaba porselen tabağın içine akmıştı. Soluk almadan çorbayı içip bitirdim. Yemekler az ilerdeki esnaf lokantasından gelmişti. Şiş kebabı da soğutmadan mideye indirmiştim. Tatlı benim için her zaman yenilmesi zor bir yiyecek olmuştu; eskiden şişmanlatıp formumu kaybedeceğim endişesiyle fazla yiyemezdim, şimdi de yiyecek olarak ona para ayıramadığım için yiyemiyordum. Mal bulmuş mağribi gibi peynir tatlılarını da yedim. Sonra boş tepsiyi koltuğun üzerine bıraktım ve yatak odasına döndüm yine. Niyetim deliksiz bir uyku çekmekti.

Hemen gözlerim kapandı. Uyuyakalmışım.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ki kapının zilinin tekrar çaldığını işittim. Herhalde İdris boş kapları almaya gelmiş olmalıydı.

Doğrusu bir an boş verip, uyumaya devam etmeyi geçirdim aklımdan, boş kaplar daha sonrada da teslim edilebilirdi. Ama sonra ayıp olur, beni bu kadar kollayıp gözetirlerken yanlış yapmayayım diye, içimden söylenerek yerimden kalktım. Nekahet devresi hiç de kolay değildi; kapıyı açmaya ilerlerken dizlerim titriyordu hâlâ. Kapıyı araladım, karşımda İdris'in yüzünü görmeyi umarken, hiç tanımadığım biriyle göz göze geldim birden. Son başıma gelen olaydan etkilendiğimi de o zaman anladım. Karşımda yabancı birinin durduğunu görünce refleksiyle adeta kapıyı yüzüne doğru ittim. Kim olursa olsun ve her ne sebeple gelirse gelsin bir yabancı ile konuşmak istemiyordum. Belki de korkmuşum. Ama yabancı benden atik davranmış ve ayağını kapı aralığına sokmuştu bile.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım can havliyle.

"Korkma. Benim sana bir zararım dokunmaz" dedi.

Dedi ama alkolün süngere çevirdiği beynim her şeye rağmen başarı ile çalışmaya başlamıştı bile. Demek bu yeni ziyaretçim de, öncekilerin beni eşek sudan gelinceye kadar dövüp hastanelik ettiklerini biliyordu. Aksi halde niye uyarmak lüzumunda bulunmuştu.

Kapıyı hâlâ ayağını sıkıştırarak şekilde itiyordum. Aralıktan baktım, adam yalnızdı. Hoş, yalnızda olsa kimseyle mücadele edecek gücüm yoktu, hatta biraz abansa kapı ardına kadar açılacaktı.

"Seni tanımıyorum" dedim.

"Bak, bu doğru. Zira ben de seni ilk defa görüyorum."

"O halde ne diye dikildin kapıma? Çek, git."

Adam tatlı tatlı sırtıtmıştı. "Para kazanmak istemez misin?"

Bir an duraladım. Yoksa bu herif yolunu şaşırmış, seyyar satıcı filan mıydı? Olamazdı tabii, hangi enayi benim Bodrum Palas'a gelip, hele şişler içindeki yüzümü gördükten sonra mal satmaya kalkıştı ki? Yine de boş bulunup homurdandım.

"Ne parasından bahsediyorsun sen?"

"Tam bir milyar lira. Ha, ne dersin?"

Bön bön adamın yüzüne baktım. Hâlâ bir şey anlamış değildim.

"İnanmıyorsan, para yanımda, kendin bak" dedi. Sonra ayağını eşikten çekmeden omzuna asılı deri

bir çantanın fermuarını çekerek kapı aralığından gösterdi. Çantanın içine gözlerim kaydı. Gerçekten de içine deste deste banknotlar istif edilmişti.

"Nedir bu?" diye fısıldadım.

"Ne olacak, hizmetinin karşılığı."

"Ne hizmeti yahu? Ben seni hiç tanımıyorum."

"Tanıman da önemli değil zaten. Ben de bir aracıyım. Al paranı, ver emaneti."

"Hangi emanetten söz ediyorsun sen?" Adamın yüzünde ki tebessüm birden siliniverdi.

"Uzattın ama" diye homurdandı. "Beni buraya gönderen patronum anlaşmaya aynen uyulmasını ister. Sakın yanlış yapayım deme, sonra bunu ağır ödersin."

"Ben kimseyle anlaşma filan yapmadım, sen yanlış kapıya gelmişsin, ahbap."

Korktuğum başıma geldi. Meçhul ziyaretçim bir omuz darbesiyle aniden kapıya yüklendi ve ben tabii karşı koyamadığımdan geriye doğru sendeledim. Adam sessizce içeri girip kapıyı kapattı.

"Bak," diye mırıldandı. "Ben şiddet yanlısı biri değilim. Ama beni mecbur bırakırsan, o serseriler gibi yapmam, seni şuracıkta gebertirim. Anlıyor musun?"

Nutkum tutulmuştu sanki. Beyoğlu serserilerinin talepleri neydi benden? Kafamı yormama rağmen ne istediklerini bulup çıkaramıyordum. Aslına bakılırsa, ben de saldırıları gerçekleştiren bu adamlardan pek farklı biri değildim; parlak ve şaşaalı geçmişim hiçbir şey ifade etmiyordu. Sokaklarda sürünen, serseri ayyaşın tekiydim artık. İnsanlardan kaçan, sürdürdüğü hayattan utanan, mazarini saklamaya çalışan bir zavallı. Ufak fakat önemli bir farkla ki, sürdürdüğüm sefih hayata rağmen, suca bulaşmaz, kimseye bir zarar vermezdim.

Şimdi de bu herif evime girmiş beni tehdit ediyordu. Korkudan ziyade meraka kapılmıştım artık. Bu insanlar beni tehdit ederek ne elde etmek istiyor olabilirlerdi?

Sakinleşmeye çalıştım.

Bir yerde bilmeyerek ve de mutlaka istemeyerek bir yolsuzluğa bulaşmış olmalıydım.

Sokağa bakan ufak odanın havalanması için açık bıraktığım pencereyi kapatarak adama, "Otur şöyle" diye mırıldandım. Adam paraya tav olduğumu sanarak sırtıttı yeniden.

"Hah şöyle, hizaya gel bakalım" dedi.

"Şimdi en başından başla. Benden ne istiyorsunuz?"

Ziyaretçimin suratı asıldı tekrar. Kaşları çatıldı. İçinde para olan çantayı yere bırakırken cebinden otomatik bir Glock çıkardı.

"Bana bak serseri" diye homurdandı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu ne biçim soru ulan? Ne istediğimi bilmiyor musun hergele?"

Hakaretleri karşısında hiç oralı olmadım. Herifi büsbütün sinirlendiren bir ses tonuyla ve gayet sakin, "Bilmiyorum" diye fısıldadım. "Bilsem, sorar mıydım?"

"Bırak bu ağızları şimdi. Yemezler. Şayet niyetin daha fazla para koparmaksa, havayı alırsın. Başka kapık çalışmaz. Hepsi bu kadar, hem ulan teres, sen hiç bir milyar lirayı bir arada gördün mü

hayatında?"

Gayri ihtiyarı gülümsedim. Bir zamanlar benim için komik bir rakamdı söylediği meblağ. Ama bozuntuya vermedim tabii.

"Hayır" diye mırıldandım. "Hiç görmedim."

"Eee? O halde daha ne bekliyorsun? Ver kurtul. Biraz daha naz edecek olursan beynine iki kurşun sıkacağım."

"Mümkündür" dedim. "Silah senin elinde, yaparsın." Yeniden dik dik suratıma baktı.

"Sen eceline mi susadın deyyus? Geberteceğim dedim."

"Duydum. Benim için hiç fark etmez. Zaten sokaklarda sürünen sefih herifin tekiyim. Bu parayla iflah olacak değilim ya. Çek tetiği, bitir bu işi. Dünya bir mikroptan arınmış olur böylece."

İnanmazmış gibi yüzüme baktı yeniden. Belli etmemeye çalıştı ama şaşırdığını hissediyordum. Benden böyle bir karşılık beklemediği belli oluyordu. Bir an kararsız kaldı, ne yapacağını şaşırdı. Fırsattan istifade ederek homurdandım.

"Bana göre hava hoş, ama seni buraya gönderen patronun için beni öldürmen hiç de hoş olmayacaktır."

"Nedenmiş o?"

"Çok basit değil mi? Çünkü beni öldürürsen, sonsuza kadar istediğini elde edemeyecektir."

Düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. Birkaç dakika hiç sesini çıkarmadan beni süzdü. Ben de gayet sakin gözlerinin içine bakıyordum. Neden sonra sesini yumuşatarak söylendi.

"Yahu sen neyin peşindesin? Amacın nedir?"

"Şu yaptığım anlaşma" dedim. "Bir de senin ağzından duymak istiyorum."

"Allah Allah!" diye homurdandı. "Sen yaptığın anlaşmayı bilmiyor musun ki, bir de bana soruyorsun?"

"Diyelim ki unuttum. Sen anlat bir daha."

Garip garip yüzüme baktı. Gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Bak, neyin peşindesin anlamış değilim. Ama sana söyledim, o elindekinin sana hiçbir yararı dokunmaz. Uğraştırma beni. Ver gideyim. Biraz aklın varsa, onu senden almadan buradan gitmeyeceğimi anlamışsındır sanırım. Ölümünden korkmuyorsan bütün kemiklerini birer birer kırabileceğimi aklından çıkarma. Bana Kasap Tayyar derler. Kasap lakabını nereden aldığımı biliyor musun?"

Başımı iki yana sallayıp, "Bilmiyorum" dedim.

Sırıttı. "Senin gibi bazı akılsız hıyarlar, aptallık edip ötmezlerse onları konuşturmakta ki hünerimden dolayı verilmiştir bu lakap bana. Gerekirse kafatasından ayak bileğine kadar tüm kemiklerini un ufak edebilirim."

"Doğrusu korkuttun beni."

"İyi. Verecek misin şimdi sendeki emaneti?"

"Bilsem hemen veririm, ama benden ne istediğini bilmiyorum ki!"

Glock'u cebine sokan Kasap Tayyar ağır ağır yerinden kalktı, fakat sonra şimşek gibi ani bir hareketle yakama yapıştığı gibi ayaklarımı yerden kesip havada sürükleyerek duvara yapıştırdı. Sırtım güm diye duvara yapışmıştı. Herif benden kısa olduğu halde, ayaklarımı yerden kesip duvara adeta asmıştı beni.

"Ulan bok soyu, neyi isteyeceğim? Tabii ki patronun sana verdiği zarfı."

"Hangi zarfı?" diye inledim. Kasap Tayyar beni duvara yapıştırmış vaziyette tutarken sol elinin bileği gırtlığıma öylesine tazyik yapıyordu ki, nefes almakta zorlanıyordum.

"Kırmızı Papağan Bar'da sana teslim ettiği zarfı."

"Kırmızı Papağan'a gitmedim ki" diyebildim güçlkle.

"Yaa!" diye homurdandı. Sonra mide boşluğuma şiddetli bir yumruk savurdu. Acıdan iki büklüm olurken birden beni bıraktı. Külçe gibi tahta zeminin üzerine serildim. Adama neden kasap dediklerini şimdi daha iyi anlamıştım. Bu tempo devam ederse gerçekten bütün kemiklerimi birer birer kırabilirdi. Ceketimin yakasından tuttuğu gibi beni yeniden ayağa kaldırdı.

Hiç karşı koyacak, kendimi savunacak takatim yoktu. Gözlerimi kapatıp ikinci bir yumruğu bekledim. Tüm savunmasızlığıma rağmen Tayyar vurmamıştı. Güçlkle gözlerimi araladım.

"Demek aldığın zarfı inkâr ediyorsun, ha?" diye homurdandı.

"Yanıyorsunuz" diye inledim. "Ben o gece Kırmızı Papağan Bar'a gitmedim."

Bu şekilde çok adamı konuşurmuş olmalıydı. Beklemediğim bir şekilde beni bıraktı. Az daha yeniden yere yuvarlanacaktım ki titreyen dizlerimin üzerinde güçlkle durabildim. Son bir kere yüzüme baktı.

"Tamam" dedi. "Öyle olsun. Şimdi gidiyorum, ama bu iş burada bitmeyecek. Yine geleceğim, bok herif. Yalan söylediyse, benden çekeceğin var demektir."

Kasap Tayyar yere bıraktığı para çantasını alıp gitmişti. Kapıyı çarparak vurup Bodrum Palas'tan çıktığını işittim. Bir ayağa kırık koltuğa güçlkle oturdum. Durum iyice karışmıştı şimdi. Benden kimlerin ne istediğini bilmiyordum, fakat tam bir kum torbasına dönmüştüm. Önüne gelen beni yumruklayıp dövüyordu. Bu gidişle sonum gerçekten yakındı ama ben gerçekten etrafımda neler olup bittiğini anlamıyordum.

Bir süre oturduğum yerde nefesimi ayarlamaya çalıştım. Midem fena halde ağrıyordu. Ne de olsa bir ayyaştım; baktım, ellerim titriyordu. O an bir kadeh içki için neler feda etmezdim kim bilir. Kırık koltukta ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum. Tüm gücümü toplayarak bıçaklandığım gece neler olduğunu anımsamaya çalıştım tekrar. Bunu daha önce de denemiştım ama o geceyi bir türlü ayrıntılarıyla hatırlayamamıştım.

Bara ilk girdiğimde daha havanın bile kararmadığını biliyordum, dışarıısı günlük güneşlikti. Ama hangi bara girmiştım acaba? Firuze'ye mi, yoksa Kırmızı Papağan'a mı? Aslına bakılırsa her iki bara da fazla takılmazdım, özellikle Kırmızı Papağan'a. Zira o biraz daha pahalı ve zaman zaman eski hayatımdan kalma bazı tanıdıklarla karşılaşma ihtimali yüksek bir yer, sanat çevresi oraya daha fazla uğrardı. Belli ki o gece bir evler olmuş, bilerek veya bilmeyerek tatsız bir işe bulaşmışım Aksi halde bu sokak serserilerinin bana saldırılarını nasıl açıklayabilirdim. Kasap Tayyar, patronunun verdiği ve

bende olduğunu iddia ettiği bir zarftan bahsediyordu. Tayyar'ın patronunun kim olduğunu bilmiyordum tabii, ama adam bana neden bir zarf vermiş olabilirdi ki? Hem o zarfın içinde ne olabilirdi? Kasap bir anlaşmadan söz ediyordu, parayı da bana onun için getirmiş olmalıydı. Kendimi zorladım, bir şeyler hatırlamaya çalıştım ama nafile, sanki o geceyi yaşamamış gibi her şey silinmişti beynimden. İçimi bir korku kapladı. Yoksa istemeyerek de olsa bir mafya hesaplaşmasının tam ortasına mı dalmıştım.

Daha fazlasını düşünemedim, başım önüme düştü ve uyuyakaldım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÖZLERİMİ açtığımda yine kapı çalınıyordu. Daha doğrusu kapının ziline uyanmışım. Gözlerimi ovuşturdum, etraf zifiri karanlıktı. Demek ki saatlerce kırık ayaklı koltuğun üzerinde uyumuştum. Sokakta yürüyen insanların ancak bacaklarını görebildiğim pencereden içeriye, sokağın karşı tarafında yer alan dükkânların ışıkları sızıyordu. Soğuk odada titreyerek üşüdüğümü hissettim. Bu arada kapı ısrarla çalınmaya devam ediyordu.

Önce içimi yeni bir korku dalgası kapladı. Acaba yine o serseri gruplarından biri mi gelmişti? Belli ki sözünü ettikleri ve bende olduğunu düşündükleri o zarfı ellerine geçirmeden yakamı bırakmayacaklardı. Bu sefer kapıyı açmayacaktım. Yine de yerimden kalkarak sessizce kapıya yaklaştım. İçerisi karanlık olduğundan belki evde olmadığımı düşünebilirlerdi. Kapıya kulağımı dayayıp dışarıyı dinledim. Cevat Baba'nın sesini işitmişim.

"Çal İdris çal. Evde olmalıdır. O haliyle dışarı çıkamaz. Arka odada uyuyordur herhalde. Zili çalmaya devam et sen."

Rahat bir nefes aldım.

Bunlar dostlarımdı. Hemen kapıyı açtım. Cevat Baba güler yüzüyle karşımdaydı.

"Evlat" dedi. "Deminden beri zili çalıp duruyoruz. İyi dalmışsın anlaşılın."

Gözüm yanındaki İdris'e takıldı. Elinde tuttuğu tepsinin içinde yine karşıımızdaki kebabçıdan alınmış akşam nevalet vardı.

Cevat Baba, "Nasılsın, iyi misin? Dinlendin mi biraz?" diye sordu. Bu iyi kalpli adamı üzmem istemiyordum; son ziyaretçimden ona bahsetmemeyi düşündüm önce.

"İyiyim, iyiyim" diye onları ön odaya aldım.

İdris odadaki tek ufak sehpanın üzerine tepsiyi bırakırken, "Hadi ağabey, soğutmadan ye bunları" dedi.

"Baba ne zahmet ediyorsun yahu, utanıyorum artık" diye mırıldandım.

"Boş ver şimdi bunları. Yemene bak da, bir an önce toparlan. Ne de olsa, bir ameliyat geçirdin, zayıf düşmüşsündür."

Ben kırık bacaklı koltuğa oturdum, o da odada ki iskemleyi çekip karşıma geçti. Başka oturacak yer olmadığından İdris ayakta kalmıştı. Cevat Baba dikkatle yüzüme bakıyordu.

Birden sordu. "Yine bir şey mi oldu?"

Bir an kararsız kaldım, başıma son gelen hadiseyi açıklamaktan kaçındım.

"Yok bir şey" diye homurdandım.

Ama Cevat Baba tam bir insan sarrafıydı. "Saklama" diye sesini yükseltti. "Söyle ne oldu?"

Israr etmem anlamsızdı galiba.

"Kasap Tayyar diye birini tanır mısınız?" dedim.

Baba ile çırağı İdris bakiştılar.

"Tanırım" dedi Baba. "Ne olmuş ona?"

"Öğle sularında bana uğradı."

Odada kısa bir sessizlik oldu.

"Ne istiyormuş senden?"

"Bir zarf."

"Ne zarfi evlat?"

"Ben de bilmiyorum ki!"

Çorbamı yudumlarken gözüm yüzüne takıldı. Cevat Baba sapsarı kesilmişti.

"Aman evlat, sakın ona bulaşma. Ne istiyorsa ver gitsin. Çok tehlikeli bir heriftir. Çevrenin kabadayıları bile onu sokakta görseler kaldırım değiştirirler. Hangi pis işe karıştın da sana geldi?"

İsyan eder gibi hiddetlendim.

"Ben bir işe karışmadım Baba. Beni bilirsin, sefih, boktan bir hayat sürüyorum, tek günahım alkoldür. Kimsenin işine burnumu sokmam, onların benimle ne alıp vereceği olabilir, anlamadım gitti."

Cevat Baba birkaç saniye düşündü.

"Bana doğruyu söyle. Kürt Rıza ile bir ilişkin oldu mu?"

"O da kim? Adını bile duymadım?"

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Yemin ederim vallahi. Öyle birini tanımıyorum." Cevat Baba dudaklarını sarkıttı.

"Kasap Tayyar, Kürt Rıza'nın adamıdır. Ezelden beri onun için çalışır."

"Neyin nesidir bu Kürt Rıza? Mafya babası mı?"

"İşte, orası biraz karışık."

"Ne demek o?"

"Sureta bakarsan herif bir inşaat müteahhitti, namuslu, sevilen, bir iş adamı. Rusya'da, Romanya'da, Türki devletlerde ihalelere giren ünlü biri, ama her tarakta bezi vardır. Hangi taşı kaldırırsan altından parmağı çıkar."

"Yani karanlık biri, öyle mi?"

"Bana sorarsan öyle. Gerçek servetini uyuşturucudan yaptığını herkes bilir, ama hâlâ bu işe devam

eder mi etmez mi onu bilemem artık."

"Sen tanır mısın?"

Cevat Baba gülümsedi.

"Evlat, sen beni ne sanırsın? Tanırım tabii. Yirmi küsur sene evvel Beyoğlu kaldırımlarını arşınlayan serserinin tekiydi. O da Celâl'in yetiştirmelerindendir. Yani bu pisliğin içinden çıkmadır. Celal, Mardinliydi. Rıza ise Diyarbakırlıdır. İstanbul'a ilk geldiğinde sık sık benim kahveye düşerdi. Sonra Celâl'e kapılandı, onun yanında sivrildi. Ama o Celâl gibi değildi; daha açıkgöz, ileriye gören, kurt gibi zeki bir adamdır. Celâl bu civardaki bir kumarhanede hasımları tarafından bir çatışmada vuruldu. Günahını almak istemem ama pusuya düşürülmesinde Kürt Rıza'nın parmağı var diye, şayialar çıkmıştı bir zamanlar. Sonra hadise unutuldu gitti. Rıza da uzun bir süre sırta kadem bastı. Diyarbakır'a döndü dediler."

"Sonra?"

"Aradan yıllar geçti, Rıza tekrar İstanbul'a döndü, ama artık ünlü bir iş adamı ve müteahhitti. Pis işlerden uzak gibi görünüyordu. Lakin bana sorarsan huylu huylundan pek vazgeçmez. Sermayesinin temelinde yine kirli para yatıyordu."

Birkaç saniye düşündüm.

"Eşkalini bana biraz tarif eder misin?"

Cevat Baba yüzüme manidar bir şekilde baktı.

"Neden soruyorsun?"

"Hiç. Merak ettim sadece."

"Uzun boylu, zayıf, yüzünde tam sağ yanağının ortasında bir Antep çıbanının izi vardır. Tabii bu yirmi sene önceki hali. Onu bir daha görmedim."

Hafızamı yokladım. Bu tarif bana hiçbir şey hatırlatmıyordu.

"Peki" dedim. Kasap Tayyar'ın onun adamı olduğunu nereden biliyorsun?"

Yeniden güldü.

"Evlat, burası Beyoğlu'dur. Suçun ve piyasadaki serserilerin ana kaynağı. Her iti kimin beslediği çabuk duyulur."

"Anlıyorum" diye fısıldadım. Ama hiçbir şeyi anladığım yoktu aslında. Bilakis tamamıyla bir muammanın içine gömülmüştüm. Bu heriflerle hiçbir ilişkim olamazdı. Durgun halimi gören Cevat Baba insana güven veren bir sesle fısıldadı.

"Hadi" dedi. "Anlat şimdi bana. Ne haltlar karıştırdın?"

Şaşkın bir şekilde baktım Baba'ya.

"İnan, hiçbir pis işe bulaşmadım. Beni bilirsin."

"İyi de, öyleyse Kürt Rıza neden peşinden adamlar gönderiyor? Nedir bu zarf meselesi?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Sonra tek dostuma hatırlayabildiğim olayları en başından itibaren anlatmaya

başladım. Hiç sözümü kesmeden dinledi. Ben noktayı koyduğumda Cevat Baba'nın aklı iyice karışmış gibiydi.

"Şu seni bıçaklayan adamı bir daha tarif etsene" dedi.

"Vallahi baba, o an çok sarhoştum. Evin yolunu bile zor bulmuştum. Üç kişiydiler. Biri kasketliydi. Elebaşları oydu sanırım. Üçüncüsünü hiç anımsamıyorum ama asıl beni bıçaklayan çok uzun boyluydu, neredeyse iki metrelik bir dev."

"İki metrelik mi?"

"Evet."

"Abbas olmalı. Bu çevrede tarifine uyan başka o kadar uzun boylu it yoktur."

"Kürt Rıza'nın başka bir adamı mı?"

Cevat Baba asık bir suratla mırıldandı. "Hayır, değil. Abbas, Dursun'un fedaisidir."

"Dursun da kim?"

"Çevrede haraç toplayan Rizeli bir sabıkalı, ama kafam karıştı şimdi."

Saf saf sordum. "Neden?"

"Anlaşana evlat; bu durumda ortada iki ayrı grup var demektir. Demek iki grupta sözü edilen o zarfın peşinde. Lakin..."

"Lakin ne?"

"Bana biraz ters geldi. Senin anlayacağın Kürt Rıza artık çok büyüdü. Sınırları Beyoğlu'ndaki böyle basit olayları çoktan aştı. Senin gibi bir garibanla ne işi olabilir? Dursun'un fedailerinin saldırılarını anlayabilirim fakat işin içine Kasap Tayyar karışmasıydı."

"Yani?"

"İster istemez aklıma o ikisi arasında bir mesele olduğu fikri geliyor."

"Rıza ile Dursun arasında mı?"

"Evet."

Sustum. Bu konuda fikir yürütemezdim. Baba iyice dalgınlaşmıştı. Bizi sessizce dinleyen İdris lafa karıştı. Daha ziyade Cevat Baba'ya hitaben konuştu.

"Usta, bu işin içinde Piç Kerem'in parmağı olmasın?"

Aval aval onlara bakıyordum.

Olaydaki asli kişi ben olmama rağmen, dostlarım tahminler yürütüyor ve işin ilginç yanı, tanımadığım bir yığın insanın adı geçiyordu.

"Yahu Piç Kerem'de kimin nesi?" diye merakla sordum. İdris hemen sorumu yanıtladı.

"Turkuaz Bar'ın sahibi, Metin Abi" dedi.

Yadırgayarak başımı salladım.

"Yapma be İdris, ben hayatımda görmedim o bahsettiğin kişiyi. Zaten o bara da sık sık gitmem. Bar

sahibinin benimle ne ilişkisi olabilir, niye peşime adam takar ki?"

Bana göre saçma ve komik bir iddiaydı. Fakat beni tasdik etmesi için Cevat Baba'ya baktığımda onun hiç itiraz etmediğini gördüm.

Düşünceli bir halde, "Olabilir" diye fısıldamıştı.

Hemen itiraz ettim. "Ne olabilir?"

Yılların kurdu hafifçe gülümsedi.

"Evlat, meseleyi hâlâ çakamadın galiba" dedi. "Bu herifler senin güvercin olduğunu düşünüyorlar. Açık seçik ortada."

"Güvercin mi? O da ne demek?"

"Posta güvercini. Yani iki taraf arasında haber ulaştırdığını."

"Yapma Baba. Öyle olsa bunu ben bilmez miyim? Sizlerden saklayacak halim yok ya. Hem öyle bir halt etsem, önce bunu size anlatırdım."

"Öyle ise şu zarf işini ne ile açıklayacaksın?"

Bir an benim de aklım karışır gibi oldu. Ama itirazımı sürdürdüm.

"Bence beni birine benzettiler. Ya da başka biri ile karıştırdılar."

Düşüncem ikisini de tatmin etmemişse benziyordu. Bunu yüzlerindeki ifadeden anladım. Biraz da bozulmuşum. Dostlarım bana inanmamıştı. Homurdandım.

"Yahu, bana inanmıyor musunuz?"

Baba alttan aldı.

"İnanıyoruz evlat, lakin sen bu herifleri yeterince tanıyamazsın. Seni mükemmelce kullanmış olabilirler."

"Kullanmak mı? Nasıl?"

Cevat Baba mırıldandı. "Mesela senin ruhun duymadan cebine o zarfı koymuş olabilirler. Anlıyor musun?"

"Ama neden? Neden yapsınlar böyle bir şeyi?"

"Henüz orası meçhul. Bilmiyoruz. Sen şimdi hatırlamaya çalış; Turkuaz Bar'da kimlerle içki içtin?"

Arkama yaslanıp düşünmeye başladım yeniden. Lanet olası hafızam hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Kendimi zorladım, ama bir netice çıkmadı.

"Dut gibiydim" diye söylendim. "Her şey silinip gitmiş aklımdan." Cevat Baba ısrar etti.

"Bize önce Kırmızı Papağan'a gittiğini söyledin, doğru mu?"

"Galiba."

"Kısacası alkol duvarını orada aştın, tamam mı?"

"Öyle olmalı."

"Orayla ilgili bir şey anımsıyor musun?"

"Tek anımsadığım bara ilk girdiğimde dışarıda güneşli, pırıl pırıl bir hava vardı. Oradan ne zaman çıkıp Turkuaz'a gittiğimi ise hiç anımsamıyorum. Turkuaz'dan çıktığım da ise şakır şakır yağmur yağıyordu."

"Bunlar teferruat, geç onları."

"Öğrenmek istediğin nedir?"

"Kırmızı Papağan'da birileriyle sohbet ettin mi?"

Yine hafızamı zorladım. Sanki hayal meyal bir şeyler canlanır gibi oldu kafamın içinde.

"Şey" diye mırıldandım. "Galiba. Barda Amerikalı bir gençle sanat münakaşası yaptık. Yanılmıyorsam üniversiteli bir gençti. Hatta yanında bir de kız arkadaşı vardı."

"Emin misin?"

İçimi çektim. "Pek değilim. Başka bir barda veya meyhanede de olabilir. Tabii başka bir zamanda ve başka bir yerde."

"İyi düşün. Onlar senin eski ve ünlü bir sinema yıldızı olduğunu hatırladılar mı?"

"Sanmam."

"Neden?"

"Bilirsin, hiçbir vesile ile geçmişimden konuşmak istemem. Tanısalardı hemen yanlarından uzaklaştırdım."

"Zaten onlarla Kırmızı Papağan'da da karşılaştığından emin değilsin, değil mi?"

Yeniden düşünmeye başladım.

"Dur bir dakika" diye mırıldandım. "Galiba o gündü. Çünkü gençlere böyle güzel bir günde izbe bir barda ne işiniz var, diye takılmıştım."

Cevat Baba kuşkuyla yüzüme baktı.

O an sanki beynimde yeniden canlanmıştı. "Evet, evet eminim şimdi. Oğlan biraz daha soğuk ve ilgisizdi bana. Hatta küçümser nazarlarla beni süzmüş, sohbetlerine müdahalemi küçümsemişti önce."

"Sonra?"

"Kız çirkin ama çok çaçarundu, hiç susmuyordu."

"Hep sanattan, sinemadan filan mı bahsettiniz?"

"Öyle hatırlıyorum. İkisi de sanata meraklıydılar. Resimden heykelden filan da bahsetmiştik ama o konularda ben yavan kaldığım için pek konuşmamıştım, ne zaman ki sohbet sinema ve tiyatroya gelince birden bülbül kesilmiştim. Hatta şaşırarak beni dinlemeye başlamışlardı. Kız tiyatrocu olmayı çok istiyordu."

Cevat Baba yine sordu.

"Etrafta sizi dinleyen ya da sizinle ilgilenen kimseler var mıydı?"

"Bu fazla detay Baba, nasıl hatırlayayım?"

"Biraz gayret et be evlat. Bu heriflerin senden ne istediğini öğrenemezsek halin haraptır, anlamıyor"

musun?"

"Nasıl yani?"

"Hâlâ uyanamadın mı oğlum? Bunlar Allah'sızın daniskasıdır. Sen de bu heriflerin peşinde olduğu bir şey var. Onu senden almadıkça rahat etmeyeceklerdir. Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar ama... "

"Ama ne?"

"Ağzımdan yel alsın, ama üçüncüde işini bitirirler."

Bir an yerime büzülüverdim. Sürdürdüğüm hayattan nefret ediyordum ama gerçekler galiba her zaman acı oluyordu. Kaç geceler bu hayatın sona ermesi için Tanrı'ya dualar etmişim. Fakat ölümle yüz yüze gelince korktuğumu, paniğe kapıldığımı şimdi daha iyi anlıyordum. İçimden isyan etmek geldi.

"Ama Cevat Baba ben hiçbir boka karışmadım ki" diye feveran ettim.

"Sen öyle san. Aksi halde bu insanlar neden peşinde koşsunlar?"

"Ne bileyim?"

Hayrettir, fakat dostlarım benden daha endişeliydiler. Baba ile İdris bir an bakıştılar. Daha sonra Cevat Baba yorgun bir sesle homurdandı.

"Artık burada kalamazsın" dedi.

Şaşkınlıkla yaşlı adama baktım.

"Ne diyorsun Baba? Nereye gidebilirim ki?"

O bana hiç bakmadan homurdandı.

"Seni buradan uzaklaştırmalıyız. En azından hadiseler duruluncaya kadar ortadan yok olmalısın. O herifler yine geleceklerdir."

Ağzım açık ona bakıyordum.

İdris birden fikrini söyledi.

"Usta, Metin Ağabey benim eve gelsin. Bir süre birlikte kalırız. En azından işin rengi ortaya çıkıncaya kadar, ha ne dersin?"

"Aferin ulan İdris. Hay aklınla bin yaşa. Düşünüp duruyordum, bu oğlanı nerede saklarız diye. Bak bu fikir hiç aklıma gelmemişti. Şimdilik en iyi çare bu."

Şaşkınlığım hâlâ geçmemişti. Aval aval yüzlerine bakıyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SESİM çıkmadı. İtiraz da edemedim. Sanırım korkmuştum. İçimde hazmedemediğim yenilmişlik duygusu vardı. Kendimi çaresiz ve zayıf hissediyordum. Süt dökmüş kedi gibi bir yere sinmiş, başkalarının hakkımda verecekleri kararı bekliyordum. Aslında onur kırıcı bir durumdu ama bende de bahsedebileceğim bir onur kalmamıştı zaten. Hemen evden çıkmamı ve onlarla birlikte kahveye gelmemi istediler. Cevat Baba kahvede bulunmamı daha emniyetli görüyordu. İdris öğle ve akşam yemeğinin boşlarını alıp çıktı. Biz de Cevat Baba ile her şeyi bırakıp kapıyı kilitleyerek karşıdaki kahvesine geçtik.

Çay ocağına yakın bir masaya çöktüm, İdris'in önüme getirdiği çayı içerken kara kara düşünmeye başlamıştım. Acaba Cevat Baba mı olayı biraz fazla büyütüyordu? Ama iki kere saldırıya uğradığımı hatırlayınca yaşlı dostumun haklı olduğuna kanaat getirdim. Sanırım biraz buralardan uzaklaşmam yararlı olacaktı.

O gece saat 22.30 civarında Baba bizi azat etti. İdris'le yola koyulmadan önce, Baba beni bir köşeye çekerek, "Evlat sana rica ediyorum, bir süre şu zıkkımı içme. Bu tempoda devam edersen senin sonun olur, hele şu sıralarda. Söz veriyor musun?"

Başımı salladım. "Tamam Baba, içmeyeceğim" dedim.

"Söz mü?"

"Söz. Namus sözü."

"Hadi bakalım, öyleyse yola koyulun."

Kahveden çıktık. Karanlık sokaktan saparak İstiklal Caddesi'nde yürümeye başladık. Cevat Baba'ya söz vermiştim ama bu sözü tutabileceğimi hiç sanmıyordum. İçki ihtiyacı iliklerime kadar işlemişti. Şu an İdris yanımda olmasa mutlaka bir meyhaneye dalardım bile.

İdris'in nerede oturduğunu bile bilmiyordum. Yan yana yürürken aklıma gelerek sordum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Büyükdere, Çayırbaşına" dedi.

"Yok yahu? Orada mı oturuyorsun?"

"Evet, Ağabey. Pederden kalma bir gecekondum var orada."

Laf olsun diye mırıldandım. "Uzak değil mi?"

"Uzak ama ne yaparsın? Kira verecek halim yok ki."

Haklıydı tabii. Fazla uzatmadım. Minibüse bindiğimde dermansız kalmıştım. Yol boyunca

kestirdim.

Minibüsten indikten sonra tonla yol yürüdük. Buraları pek bilmezdim doğrusu. Yorulduğumu anlayan İdris koluma girmişti. Nihayet gecekondusuna geldik. İdris'in evi benim Bodrum Palas'tan da beterdi. Tek farkı içindeki eşyanın biraz fazla olmasıydı. Yine de hiç aldırmadım. Anası da babası da çoktan ölmüştü İdris'in ve burada tam bir bekâr hayatı sürüyordu. Hemen soyunup bana gösterdiği yatağa girdim. Girer girmez de uyumuştum.

İlk on gün gecekondudan hiç dışarı çıkmadım. Bu bana hücre hapsi gibi geldi. Fakat çıkarsam soluğu meyhanede alacağımı biliyordum. Doğrusu hiç de kolay olmadı; irademle çok zorlu bir mücadeleye girişmiştim, en ilginç yanı ise daima yenik düşeceğimi düşünmem ve korkmamdı. İlk bir hafta çok sıkıntı çektim, her şeye lanetler okuyup her tarafı devamlı idrar kokan gecekondudan kaçmamak için kendimi çok zorladım. Çeşidini ayırmaksızın her türlü içki burnumda tütüyordu. Rakı, şarap, votka, ne olursa... Özellikle de rakı. İçkiye düşkünlüğüm çoktu ama gerçek anlamda bir alkolik olmadığımı inanıyordum; şöhretimi sürdürdüğüm fakat içkiyi ölçüsüz kaçırdığım günlerden birinde bir doktor arkadaşım alkoliklerinde de belirli devreler geçirdiğini, ilk etapta günün belirli saatlerinde içki içmek ihtiyacı duyduklarını ama içmekten uzak durabildiklerini söylemişti. On günün sonunda sanırım o evreye gelmişim. Canım yine içmek istiyordu ama içki bulamadığım için de buna katlanabiliyordum. Bu moralimi biraz daha kuvvetlendirmişti. Onu takip eden günlerde sıhhatimde de belirgin bir iyileşme olmuştu. Kuvvetim yerine gelmişti. İtiraf etmeliyim ki Cevat Baba beni iyi besliyordu. İdris her gece geç saatlerde eli kolu yiyecek poşetleriyle dolu geliyordu. Tabii o da memnundu durumdan, kısacası Cevat Baba ikimizi de besliyordu.

Şöhretli olduğum dönemde evimde aşçım da vardı tabii, fakat yıllardır yemek pişirmek benim için bir hobiydi. Bazı yemekleri değme usta aşçılardan daha iyi pişirirdim. Bu nedenle gecekonduda yemek pişirmek bana düşüyordu. Garibim İdris, pişirdiğim yemeklerin çoğunu yiyemiyordu, çünkü eve gelişi gece yarısı on iki veya biri bulduğundan hep tok dönüyordu. Ama bazen dayanamayıp pişirdiğim yemeklerden bazılarını tok da olsa yedi. Şayet gecekondunun mutfağında yeterli araç gereç ve malzeme olsa çok daha iyi şeyler yapabilirdim.

Tabii bu arada her gece dönüşünde İdris'e oradaki durumun ne âlemde olduğunu soruyor, o da Cevat Baba'nın zamanı gelince beni çağıracağını söylüyordu. İlk on gün buna katlandım, fakat on birinci gün, eski gücümde avdet edince sızlanmaya başlamıştım. Bu yaşam daha ne kadar sürecek? Gerçi ekmek elden, su gölden yaşıyordum ama bunun bir sonu olmalıydı. Ayrıca Cevat Baba'ya olan minnet duygum beni rahatsız etmeye başlamıştı; öz babam olsa belki bu kadar anlayışlı davranmazdı. Beni kuşkuya iten sebeplerden biri de İdris'in her seferinde durum sakın diye beni teskine çalışmasıydı. Şayet her şey on gün içinde sükûna kavuştuysa Bodrum Palas'a dönmeme neden Cevaz verilmiyordu.

Tabii gecekonduda tek başıma kaldığım gündüz saatlerinde hep o geceyi düşünüp durmuştum. Düşündükçe de beynimde bazı kopukluklar olduğunu daha iyi anladım. Bir defa şuna emindim; o gün akşamüstü dörde kadar ağzıma içki sürmemiştim, yani Kırmızı Papağan'a girdiğimde ayıktım. Her şey orada başlamıştı. Nasıl olup da alkol duvarını aştığımı bir türlü çıkaramıyordum. O bardan kaçta çıkmıştım acaba? Zira beynimde yer eden anılar gece yarısı bu defa Firuze Bar'dan çıkarken başlıyordu. Bar fedaisinin kapı ağzında bana alaycı bir şekilde baktığını anımsıyordum şimdi. Yağan yağmuru da, yürümekte zorlandığımı, düşmemek için çevremdeki duvar, kapı, vitrin camı gibi şeylere tutunarak zar zor dengemi sağlamaya çalıştığımı da hatırlıyordum. Kırmızı Papağan'da o iki üniversite öğrencisi ile sohbettim de nakşolmuştu beynime, lakin ondan sonrası yoktu. Acaba o iki gençle kaç

saat konuşmuştum? Onlar yanımdan kaçta ayrılmışlardı? Kendimi kaybedecek kadar içtiğimi de sanmıyordum. Kaç kere düşünmüştüm, ortalama bir hesapla o sohbetin iki saat sürdüğünü var saysam, demek ki saat 18 ile 24 arası benim için yoktu. O arayı hiç hatırlamıyordum. İşte, önemli olan da o aradaki altı saatti.

Neden Kırmızı Papağan'ı terk edip de Firuze Bar'a gitmiştim acaba?

Az buçuk alışkanlıklarımı bilirdim, genellikle bir yerde içmeye başlamışsam, eski hovardalık günlerimde olduğu gibi çabuk sıkılıp, lüks ve sosyetik barları dolaşmıyordum artık. Zaten o yerlerin adamı değildim senelerdir. Üçüncü, dördüncü sınıf meyhanelerde feneri söndürmeye çoktan alışmıştım. O altı saati hatırlayamazsam bu badireden kurtulamayacaktım.

Ama on ikinci günün akşamı birden gecekondudan çıktım. Nedenini bilmiyordum, can sıkıntısı, bıkkınlık filan da değildi. Belki temiz havaya duyduğum ihtiyaçtı. Artık gün ve tarihi unutmuşum. Gecekonduya İdris'in kolunda geldiğim ilk gece bana hiç bitmeyecek gibi görünen yol, aslında fazla uzun da değilmiş. Belki henüz hastalığının nekahet devresinden çıkmadığımdan bana öyle gelmişti. Artık bayağı sağlıklı sayılırdım. Nitekim aylardır ilk defa sağlam adımlar ve kendime duyduğum güvenle yürüdüm toprak yolda. Az sonra Çayırbaşı Caddesi'nin Kefeliköy'e giden yol ağzına gelmişim. Bir süre orada durup denizi seyrettim. İçimde bir hafiflik, ruhumda uzun zamandır hissetmediğim bir sevinç vardı. Önce bunu hasretini çektiğim temiz havaya atfettim. Doğrusu Karadeniz'den esen sert poyraz iliklerime kadar beni üşütse de umurumda değildi. Hava kararmak üzereydi, kısa kış günü bitiyor, gecenin karanlığı Boğaz'a çöküyordu. İçime ferahlık, aydınlık ve coşku veren haletiruhiyemin gerçek sebebinin tabii o an bilemezdim. Ama az sonra bunu öğrenecektim. Kader hayatımın akışını değiştirmek üzereydi.

Parlak ve sevilen bir star olduğum günlerde Bebek'i çok severdim, hatta bir buçuk yıl kadar da orada kiraladığım bir evde yaşamıştım. Sanki şeytan dürtmüş gibi geçen minibüslerden birine el ederek durdurdum. O saatlerde Taksim istikametine giden minibüsler genellikle boş olurdu. Yanılmıyorsam arabanın içinde üç kişiydik. Şoförün yanındaki tekli koltuğa oturmuşum. Daha tam Bebek'in içine varmadan Yılanlı Yalı'nın önünde minibüsten indim. Herkes Bebek'in yazını sever, oysa ben dört mevsimine de âşıktım. Bu süfli çukurun içine düşüp, önceleri kumar, ardından da içki tüm malvarlığımı tüketip, sinema piyasasında istenmeyen adam ilan edildiğimden beri buralara adımımı atmıyordum.

Mevsim kıştı ama cadde ışıl ışıl, hayatiyet dolu ve hareketliydi. İnsanlar, genci yaşlısı, sanki yüzlerine akseden pür huzur ve mutluluk içinde dolaşıyor, kimisi alışveriş yapıyor, kimisi de ya evine ya da bir eğlence yerine doğru ilerliyordu. Nedense geçmişin bütün güzel anıları, o şöhret, debdebe ve herkesten ilgi ve takdir gördüğüm, tanınmış bir star olmanın verdiği bütün nazarları üstüme toplamanın hazzı, birden acı bir hatıra olarak geri geldi ve ruhumun içinde fırtınalar yarattı. Ne kaldırımlarda yürüyen insanlar, ne de arabalarıyla caddeden geçen kişilerden tek bir kişi bile başlarını çevirip, bu canlı enkaza bakmıyorlardı bile. Oysa yine bu caddede yıllar önce, hayranlarımın çığlıklarını duyar, beni daha yakından görmek için yanıma koşanları görür, bazen benimle tek bir kelime konuşabilmek için didinen genç kızlara rastlardım.

Boynum büküldü. Doğru ya, yirmi gündür tıraş olmayan, saçı sakalı birbirine karışmış, tam bir pislik abidesine dönüşmüş bu adam kimin dikkatini çekerdi artık. Zaten unutulmuş gitmişim. Ama yine de pek oralı olmadım. Ağır ağır yürümeye devam ettim. Caddenin sol tarafındaki balıkçının devamlı müşterisiydim bir zamanlar. Ben dükkâna girince adam izzet ikram ile beni karşılar, böyle

tanınmış bir müşteriye nasıl davranacağını şaşırırdı.

Fazla yaklaştım.

Zayıf bir ihtimalde olsa beni tanıyabilirdi. Dükkânın önünden hızlı geçtim.

Sağ taraftaki sevimli, tarihi karakol binasına gözüm ilişti. Devam ettim. Az ilerde İstanbul'un en lezzetli badem ezmesini yapan şekerçi dükkânına, semtin küçük ama maruf kitapçısına bir göz attım. Birinden sık sık sevdiğim badem ezmesini alır, diğerinden de kitap, mecmua, dergi alırdım. Bir yandan hüzünleniyor, bir yandan da mazimin anıları altında eziklik duyuyordum. Başımı çevirip Divan Pastanesi'ne, Bebek Oteli'nin ışıltılı girişine baktım. Otelin ünlü Ambassadeurs adlı restoranı en sevdiğim yerlerden biriydi. Sayısız geceler orada ya sevgililerimle baş başa yemek yemiş ya da çevrilecek yeni bir filminden alacağım yüksek ücretin yapımcılarla pazarlığını yapmışım.

Bebek'in ana caddesinde yürürken içimi gerçekten hüzün kaplamıştı ama geçmişime ait tatlı anıların içimi özlemle titreten yanı bile, İdris'in idrar kokan gecekonduşundan ayrılırken duyduğum coşkuyu tam olarak silememişti. Tabii o yandan bu yana Bebek'te de bir takım değişiklikler olmuş, yeni yerler açılmıştı. Eski kırmızı boyalı Çin lokantası kapanmış ama bir takım yeni barlar gözüme çarpmıştı. İtiraf etmeliyim ki içki ihtiyacım bir an alevlendi. Kendimi zor tuttum. Cebimde hâlâ Cevat Baba'dan aldığım iki yüz liranın bakiyesi vardı. Gözlerim barların adlarını yazan neon ışıklarına takıldı. Sanki bıçak sırtında yürüyordum ama sonunda uzaklaşmayı başardım. Caddenin soluna geçerek Mısır Konsolosluluğu'nun yanındaki kaldırımında sahilde balık tutmaya meraklı, olta sallayan amatörlerin yanından ilerlemeye devam ettim. Niyetim Arnavutköy'e kadar yürümekti.

Bir ara soğuk kış akşamında otomobillerin parkına ayrılmış ufak cebin önündeki boş banklardan birine oturdum. Burası fazla rüzgâr tuttuğundan banklar gecenin o saatinde boştu. Yanımdan geçen seyyar kestaneciden iki yüz gram kadar kebab keşane aldım. Daha ilkinin kabuklarını ayırırken arkamdaki cebe giren bir arabanın farları oturduğum bankı aydınlattı.

Dönüp bakmadım tabii.

Arabanın şoförü aracı park etmekle meşguldü. Fakat beni aydınlatan far ışığı sönmeyince gayri ihtiyari kafamı çevirip geriye bir nazar attım. Ufak bir Japon arabası olmalıydı ama içi karanlık ve arabanın farları da tam üstüme yönelik olduğundan sürücüyü seçemiyordum. Fazla ilgilenmeden başımı çevirip yeniden karanlık denizi, karşıdaki Anadolu sahillerinin ışıklarını seyre koyuldum. Önce arkamdaki arabanın kapanan kapısının sesini duymuştum, bu da normaldi, zira temiz hava almaya veya sahilde dolaşmaya gelmiş bir insanın arabasından çıkması kadar doğal ne olabilirdi. Ama tam yanımda tatlı bir kadın sesi, "Nasılsınız İlyas Bey?" duyunca irkilmişim. Hızla başımı sesin geldiği yöne çevirmişim.

Dr. Bânû Aksoy yanı başımda duruyordu.

Kalbim heyecanla birden güm güm diye atmaya başlamıştı. Çünkü bu aklımın köşesinden bile geçmeyen bir tesadüftü. İlkyardım Hastanesi'nin güzel doktoruyla bir daha karşılaşacağımı asla ummazdım.

Önce ne diyeceğimi bilemedim. Şaşkın şaşkın doktorun yüzüne baktım.

"Yanılmıyorum, değil mi? Adınız İlyas'tı galiba?"

Neden sonra, "Evet, efendim" diyebildim.

"Bakıyorum, iyileşmişsiniz."

"Sayenizde Doktor Hanım."

"Yok canım, benim sayemde değil. Bünyeniz kuvvetliymiş. Kısa zamanda toparlanmışsınız."

Ağzımdan birkaç kelime çıkmıştı ama heyecandan ne söylediğimi bilmiyordum. Kadıncağız hâlâ yanımda ayakta duruyordu. Neden sonra irkilerek kabalık yapmamak için ayağa kalktım. En azından bir hastasıyla ilgilenmek inceliğinde bulunmuştu.

"Siz de yorgunluk atıyorsunuz galiba" diyebildim.

"Evet" dedi. "Bazen eve dönmeden önce rüzgâr altında burada dolaşmayı severim, beni dinlendirir."

"İyi ediyorsunuz" diye mırıldandım. "Bu sahil şeridi Boğaz'ın en güzel yeridir."

O an yüzüne bakmıyordum ama onun dikkatle beni süzdüğünden emindim.

"Sanırım, sizi eski bir sinema oyuncusuna çok benzettiğimi daha önce de söylemiştim."

Eyvah, diye geçirdim içimden. Yine o konu açılıyordu galiba.

"Artistin adını o an hatırlayamamıştım ama koğuştan çıkar çıkmaz aklıma geldi. Metin Kazak'tı ismi. Herhalde siz de tanıyorsunuzdur."

Hemen "Pek sinemaya gitmem" dedim.

"Sahi mi? Hayret... Niye?"

Gülümsemeye çalıştım.

"Bizler gariban takımındanız Doktor Hanım. Ne paramız ne de boş vaktimiz olur. Nemize gerek bizim sinema gibi eğlence.

Önce sesini çıkarmadı. Hâlâ sakallı yüzüme bakıyordu.

"Anlıyorum" dedi. "Fakat inanılmaz bir benzerlik bu. Şaşırdım doğrusu."

Ben de gülümsemeye çalıştım.

Galiba eski oyuncu Metin Kazak'tan geriye kalan sadece son derece düzgün ve beyaz dişlerimdi.

"İnsan insana benzer derler" dedim.

Dudak büktü ve sesini çıkarmadı. Sonra birden hatırlamış gibi mahcup bir ifadeyle hâlâ elimde tuttuğum kestane külâhını doktora uzatarak, "Siz de alır mısınız?" diye sordum.

Teşekkür ederim, istemem diyeceğini sanmıştım. Ama o gözleri ışıldayarak, "Bayılırim kestaneye" dedi ve hiç tereddüt etmeden elini külâha uzattı. Galiba bu içten davranışından cesaret almıştım.

"Benim ameliyatımı siz mi yapmıştınız?" diye sordum.

Bir yandan kestanenin kabuklarını ayıklarken başını salladı.

"Evet, ben yaptım."

"Yani siz cerrahsınız, öyle mi?"

"Evet. Niye şaşırdınız?"

"Kadınlardan pek operatör olmadığını işitmiştim de."

Kestaneyi dudaklarına götürerek eli havada kaldı. Yine bir süre gözlerimin içine baktı.

"Kimden duydunuz bunu?"

"Bilmem" diye kekeledim. "Genel de hanımların tababetin bu dalına fazla iltifat etmedikleri söylenir de."

Keşke böyle konuşmasaydım.

Yüzündeki o sevimli ve cana yakın hava birden kayboldu. Güzel iri siyah gözlerinde bir kuşku rüzgârı dolaşır gibi oldu ve bana o an hiç beklemediğim bir şey sordu.

"İlkokul mezunu, işsiz, getir götür gibi ayak işleri yapan birisi olduğunuzu söylemişsiniz, değil mi? Herhangi bir mesleğiniz de yoktu."

Başımı salladım. "Evet, Doktor Hanım."

"Ama adımın Farsça olan anlamını, kadın doktorların operatörlüğe pek rağbet etmediklerini bilecek kadar da malumat sahibisiniz. Az evvel kullandığınız cümlede tababet ve iltifat kelimelerini kullandınız. Bu kelimeler cahil, kültür düzeyi düşük bir insanın rahat kullanacağı kelimeler değil. Biraz garip değil mi?"

Kızarıverdim birden.

"Ne demek istiyorsunuz, Dr. Hanım?" diyebildim. Durumu idare edecek Babaneler aramaya çalıştım o sırada. "Gerçi Anadolu çocuğuyum ama bu şehirde büyüdüm, yani o kadar da saf ve cahil sayılmam"

Kestaneyi ağzına attı. Bir an konuyu değiştirmek istercesine gözlerini denize çevirdi.

"Gökte hiç yıldız görünmüyor. Hava da oldukça soğuk, kar mı yağacak ne?"

"Olabilir. Mevsimidir."

"Doğru, yılbaşına yaklaşıyoruz."

Yılbaşı lafını duyunca yine inanılmaz bir gaf yaptım. Bu kadar aptallık olmazdı ama ne yazık ki yapmıştım.

"Demek Christmas yaklaşıyor ha? Hıristiyanlar Noel'in karlı geçmesini o sene için uğurlu addederler" dedim.

Kelimeler ağzımdan döküldükten sonra da yaptığım hatayı anlamıştım, ama olan olmuştu bir kere.

Doktor bu defa yüzüme bakmadan bir kahkaha atmıştı. Sonra, "Vay be" diye mırıldandı. "Meğer bizim cahil Anadolu çocuğu nelerde bilirmiş. Bunu ben bile işitmemiştim."

Artık durumu tevil edecek bir Babane de aklıma gelmiyordu. Sustum.

Dr. Bânû bu kez yüzüme bakmadan fisıldadı.

"Hastalarımın kimliği aslında beni ilgilendirmez ama ilk kez merak ediyorum. Kimsin sen? Sıradan cahil bir Anadolu çocuğu olmadığını artık belli oldu. Düzgün konuşman, şivenin buram buram kokan düzgün İstanbul Türkçesi olması, yalan söylediğinin ispatı. Zaten daha ilk gördüğümde şüphelenmiştim. Sen aktör Metin Kazak mısın?"

Aceleyle, "Değilim" dedim.

"Kimsin öyleyse? Hastane kayıtlarına nüfus cüzdanına göre adının İlyas Bayram olarak geçtiğini biliyorum. Merak ettiğimden bunu öğrenmiştim. Halk bazı artistleri takma adlarıyla tanır. Bence sen Metin Kazak'sın. Ama artık bu ismi kullanmıyorsun, değil mi?"

Belki ısrarla inat etmem, gerçeği ondan saklamam anlamsızdı. Öğrense ne fark edecekti sanki? Belki bu halimden dolayı biraz acıyacak, üzüntü duyacak, kendine göre ahkâm kesecek, gözden düşünce şöhretler ne hale geliyor yahu diye, hayıflanacak ama daha sonra uzaklaşıp gidecekti. Başka daha ne olabilirdi ki?

Asıl sorun bendeydi.

Muhtemel bir aşağılık kompleksi. Düştüğüm bu durumu kabullenemiyordum bir türlü. İnsanların beni hâlâ o erişilmez star olarak anımsamalarını istiyordum. Mesele bu kadar basitti. Oysa şimdi ayyaşın tekiydim. İzbe, leş gibi pislik kokan bir bodrum katında, üstelik iyi niyetli bir kahvecinin himmetiyle oturan, serserilerle düşüp kalkan, ömrünü ya kahvelerde ya da meyhanelerde tüketen silinip yok olmuş bir zavallıydım. Artık bu kompleks bile benim için lüks sayılırdı. Kendimi aldatıyordum.

"Boş ver" dedi doktor. "Söylemek zorunda değilsin. Ben hata ettim, seni sıkıştırmamalıydım."

Ağzımdan ses çıkmadı. Kelimeler boğazıma düğümlenmişti sanki. Ayağa kalktığım banka çöküverdim. Utanıyordum. Onun da son cümlesinden sonra birkaç kelime mırıldanıp uzaklaşacağını sanmışım.

Lakin hiç de öyle olmadı.

Doktor yanı başıma ilişivermişti.

O da boş gözlerle denizi seyrediyordu şimdi. Bu kez aramızda sıkıcı bir sessizlik başlamıştı. Konuşmuyorduk. Bir süre önümüzden geçen lüks otellerden birine ait tenezzüh teknesini seyrettik. Birden sımsıcak bir ses tonuyla fısıldadı.

"Kestane çok güzelmiş. Bir tane daha alabilir miyim?"

Ufak kesekâğdını uzattım. İçinden bir tane daha çekip çıkardı. Ben ise donmuş gibi yüzüne bakmadan öylece duruyordum. O kestaneyi ağzına atarken sordu.

"Siz yemiyor musunuz?"

Ben de yine ses yoktu.

"Tamam" dedi sonra. "O meseleyi kapatalım. Söyleyin bakalım şimdi, ameliyat yerinizde herhangi bir yanma veya sızlama hissediyor musunuz?"

Daha fazla susmam kabalık olacaktı artık.

"Hayır" dedim. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Yine de zorlayıcı hareketlerden kaçınmanızı tavsiye ederim. En azından bir ay."

Susmaya devam ettim. Hem de anlam veremediğim bir şekilde. Bir yanda geçmişinin ağırlığını artık taşıyamayan, mazisinden kaçmaya çalışırken, tüm komplekslerini sergileyen zavallı bir ben, diğer yanda da bu çaresiz yaşamında gördüğü en güzel kadının az sonra yanından uzaklaşacağını

bilerek üzüntü duyan diğer yanım. Şöyle kabaca bir düşündüm; acaba bir kadınla gönül macerasına girmeydi kaç yıl olmuştu? Tam hesaplayamadım. Haklı olarak kadınlar artık benden kaçıyorlardı. Müptezellerine ise ben bakamıyordum. Şu an yanımda ise, sebebi ne olursa olsun, benimle ilgilenen harika güzellikte bir kadın vardı.

Dayanamayıp gülmeye başladım.

Doktor gülümsememi görmüştü tabii.

"Neden gülüyorsunuz?" diye sordu.

Bu kez konuştum.

"Halimize" dedim.

Yadırgayarak beni süzdü yeniden. "Ne var ki halimizde?"

"Az evvel düşündüm de... "

Cümlemi tamamlamayınca o mırıldandı.

"Neyi düşündünüz?"

"Bana gösterdiğiniz ilgiyi."

Hafif tedirgin devam etti.

"Ne var ki bu ilgide? Bir doktor hastasının durumunu merak edemez mi? Unuttunuz mu yoksa yaklaşık on beş gün önce sizi ameliyat etmişim."

"Her ameliyat ettiğiniz hastanızla böyle ilgilenir misiniz?"

Omuzlarını silkti Dr. Bânû.

"Görürsem, tabii ilgilenirim."

"Ama benimle ilgilenmenizin sebebi sadece hastanız olmam değil, merakınız. Bana hep çözülmemiş bir bilmece gibi baktınız. Önce beni bir aktöre benzettiniz, yanıldığınızı anlayınca da büsbütün ilgi duyduunuz. Bu tuhaf benzerliğe bir anlam veremiyordunuz. Sonra tesadüfen bu akşam karşılaşıncaya merakınız daha da arttı."

Sinirleneceğini sanmıştım, ama öyle olmadı.

"Garip bir insanız" diye mırıldandı. "Artık kim olduğunuz önemli değil, sizi bir aktöre benzetmekte yanılmış da olabilirim. Fakat bir nedenle siz gerçek kimliğinizi saklamak gereğini duyuyorsunuz ve ben bundan eminim."

"Olabilir" diye başımı salladım.

Yine konuyu değiştirdi.

"Beyoğlu'nda oturuyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Ve buraya dolaşmaya geldiniz."

"Doğru."

"Sık sık gelir misiniz Bebek'e?"

"Pek sık değil. Zaten on günden beri bu ilk sokağa çıkışım."

Dönüp bir daha baktı yüzüme.

"Size bakan bir yakınınız var mı?"

"Kimsem yok."

Yine gülümsedi ama belli etmemeye çalıştı. Sanırım yalan söylediğimi düşünmüştü. "Tabii işsizliğiniz de devam ediyor."

Hiç duraklamadan cevap verdim.

"Evet."

"İş aramayı düşünmüyor musunuz?"

"Bana kimsenin kolay kolay iş vereceğini sanmam."

"Neden?"

"Çünkü ben bir alkoliğim."

"Yine yalan söylüyorsunuz. Mesela şu an alkollü değilsiniz."

"Evet, bu gece içmeye henüz başlamadım."

"Saat yedi buçuğa geliyor. Bir alkolik için geç kalmış sayılmaz mısınız?"

"Söylediğime inanmadınız galiba?"

"Kusura bakmayın ama inanmadım."

"Hayret!" diye fısıldadım. "Alkolik olmadığımı ilk inanan kişi sizsiniz."

"Ne diyebilirim ki? Sizi hiç içkili görmedim."

"İyi ki görmediniz. Zira berbat, çekilmez bir adam olurum."

"Her neyse" dedi doktor. "Sizi tekrar gördüğüme memnun oldum. Ben artık gitmeliyim. Bu kısa sohbet için teşekkür ederim. İyi akşamlar."

"Ben de memnun oldum hanımefendi" dedim. "Her şeye rağmen sizinle sohbet hoştu."

Doktor banktan kalktı. Arabasına doğru yürüdü. Yanımdan ayrılınca içimde tuhaf bir boşluk hissettim. Komikti belki ama bu konuşmanın daha uzamasını çok istemiştim. Başımı çevirip arkama bakmak istememiştim. Arabanın kapısının açılıp kapandığını duydum. Az sonra motoru çalıştırıp uzaklaşacaktı.

Bekledim. Ama motor sesini duyamıyordum. Birden arabanın kapısının yeniden açıldığını duyunca merakımı yenemeyip arkama döndüm. Dr. Bânû arabadan çıkmış yanıma dönüyordu. Bir yandan da çantasını açmış içinden bir şey çıkarmaya çalışıyordu.

"İlyas Bey" dedi yanıma gelince.

"Efendim?"

Ufak bir kartvizit uzattı.

"Burada telefon numaralarım yazılı. Şayet iş ararsanız beni bir arayın, size yardımcı olabilirim."

Yüzüne bakakaldım. Bu hiç beklemediğim bir jestti. "Emin misiniz?" dedim.

"Kesinlikle. Aksi halde size kartımı vermezdim."

Gülümsedim yine.

"Sizi mahcup edebileceğimi hiç düşünmediniz mi?"

"Size güveniyorum."

Israr ettim.

"Ama daha ne tür bir iş yapabileceğimi bile sormadınız."

Gülümseyip, "Önemli mi?" diye sordu.

Ne diyeceğimi kestirememiştim. Zaten o da daha fazla oyalanmadan kartı elime tutuşturup geri dönmüştü. Şimdi hayretle ona bakıyordum. Tam arabadan içeriye adımını atarken bir an durup seslendi.

"Haa" dedi. "Kestaneler için teşekkürü unuttum. Çok lezzetliydim."

Hiçbir şey diyemeden arkasından bakakalmıştım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KAMPA alınmış sporcular gibiydim; İdris'in gecekondusunda sabah akşam yiyip, yan gelip yatıyordum. Güçlenmiş, kilo da almıştım. Neredeyse bir aydan beri buradaydım. Geçen süre içinde içki de içmediğinden, enikonu toparlanmıştım. Hayrettir fakat içkiyle giriştiğim mücadele çok rahat olmuştu, bu kadarını ben de beklemiyordum. Şimdi tek sıkıntım, geleceğimdi. Eskiden alkolün etkisinde olduğum günlerde hiçbir şey umurumda değildi, sadece günümü gün etmeye bakıyor, gelecektekenden endişe etmiyordum. Sanırım bunda porsumuş beynimin çöküntüsünün rolü vardı; tek temennim dünyadan çekip gitmekti. Gecekonduya kaldığım süre uzayınca yavaş yavaş endişelerim şekil bulmaya başlamıştı. Sonsuza kadar dostlarımla himayesinde, onların himmetiyle yaşayamazdım. Pek tabiidir ki Beyoğlu'ndaki o sefih hayatımı özlemiyordum, ama yapacağım fazla bir şey de yoktu. Popüler bir derginin açtığı modellik yarışmasını kazandığımda yirmi iki yaşındaydım ve üniversiteyi yeni bitirmiştım. Elimde bir diplomam da vardı, ama mesleğimi hiç yapmadan yakışıklı fiziğimle sinemacıların vaki tekliflerini kabul ederek birden sinemaya geçmiştim. Birbiri ardına çevirdiğim filmlerle de bir anda star olmuşum. Zenginliğimde cabasıydı. Ama çevremde etkisinde kalarak kazandığım paralarla herhangi bir yatırım yapamamış, o günlerin hep aynı şekilde devam edip gideceğini sanmak gafletinde bulunmuşum. Etrafımda bir yığın asalak insan türemişti. Şöhret ve para, gözümü döndürmüştü; kadın, kumar, içkiye kaptırmıştım kendimi. Edindiğim bütün mülkleri birer birer elimden çıkarmış, özellikle kumarda çok şey kaybetmişim. O aralar içkinin de feci tutsağı halindeydim. Setlere sarhoş gidiyor, olaylar çıkarıyor, bütün yönetmenlerle takışıyordum. Ne yapımcılar ne de yönetmenler artık benimle çalışmaz olmuşlardı. Tabii eskisi gibi film teklifleri de alamıyordum. Yaşantım bundan sonra tepe taklak olmuştu. Düşüşüm inanılmaz şekilde hızlı gelişmişti. Sonunda Beyoğlu'nun arka sokaklarında gezinen bir ayyaşım artık ve mazimdeki her insandan kaçırıyordum.

Ne yazık ki, on sene evvel düşünmem gereken şeyleri şimdi yeni yeni düşünmeye başlamıştım. Bu hayatı böyle sürdüremezdim. Alkol beynimi uyuşturuyor, her şeye boş veriyor, aldırmaçlık içinde yaşıyordum ama alkolü bırakınca bütün bu sorunlar beynimi kemirmeye başlamıştı.

Ne yapacaktım?

Elimdeki diplomanın artık hiçbir yararı yoktu. Bitirdiğim fakülteyle ilgili ne pratik deneyimim vardı, ne de aklımda nazari bilgiler kalmıştı. O diploma sadece bir süstü. Rol yapmaktan başka da elimden bir iş gelmezdi.

Gecekonduya bunaldığım günlerden birinde Doktor Bânû'nun elime sıkıştırdığı kartviziti buldum. Güzel kadını hatırlamak beni heyecanlandırmıştı. Ama hemen kartviziti cebime tıktım. Ona müracaat edip, ne diyebilirdim ki? Bana bir iş bulmasını mı? Bunu yapamazdım; o ahmak kafama hâlâ gururum hâkimdi. Hem telefon etsem bile bana nasıl bir iş bulabilirdi?

Hastanede hademelik filan mı? Aç da kalsam öyle işler yapamazdım. Ya yeterince burnum sürtülmemişti ya da hortlayan gururum bunu engelliyordu.

Düşüncelerden sıyrılıp kendimi sokağa attım.

Sık sık yaptığım gibi yine deniz kenarına yürüdüm. Soğuk ama güneşli bir gün vardı dışarıda. Sıhhatim tamamen düzelmişti. Sahil şeridi boyunca Tarabya'ya doğru ilerledim. Açık hava beni karamsarlığımdan biraz uzaklaştırmıştı.

Kıyı boyunca yürümeye alışmıştım artık. Hem uzun yürüyüşler şimdilik bana spor gibi geliyordu. Kalender'e yaklaştığım sırada kıyıda balık tutan oltacılarından kulağıma tanıdık gelen bir ses yükseldi.

"Vay yakışıklı! Ne o yahu, bir merhaba demeden mi geçeceksin?"

Başımı çevirip sesin sahibine baktım merakla. Acaba bana mı seslenmişti? Dediğim gibi ses kulağıma hiç de yabancı gelmemişti. Birbirine yakın aralıklarla olta sallayan beş altı amatör balıkçı sıralanmıştı kaldırımın üzerinde. Önce kimin seslendiğini anlamadım. Ama sonra yere eğilmiş, oltanın ucundaki avlanmış balığı çıkarmaya çalışan Kör Ömer'i fark ettim.

Sinema camiası onu Kör lakabı ile tanırdı. Aslında kör filan değildi ama konuşurken nedense tik haline getirdiği bir davranışla sol gözünü devamlı kıstırdı. O âlemde eskiydi; benim parlak günlerimden kalma, üçüncü dördüncü sınıf rollere çıkan, bir karakter oyuncusuydu. Tipsizliğinden dolayı da hep sinemada kötü adamları canlandırırdu. Tabii o da silinip gitmişti artık. Şöhretli olduğum zamanlarda yanıma salavatla yaklaşan, benden çekinen, aşırı saygı gösteren biriydi ama zaman içinde şartlar değişince, onun indinde de itibarını kaybetmiş, küçümsenen biri haline gelmiştim. Benden yaşlıydı, içkiyi severdi ve onunla da sonraları meyhanelerde eski günleri yâd ederek çok kadeh tokuşturmuştuk. Yine de pek sevmezdim.

"Merhaba, Kör" dedim. Herkes ona lakabıyla hitap eder ve o da alınmadığı gibi, bilakis o sıfatla çağrılmasından hoşlanırdı. Yakaladığı balığı içi su dolu ufak kovasına atarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Ağzından hiç eksik etmediği sigarası, uzamış külüyle dudaklarının arasında yine. Yüzünde iki günlük sakal vardı. Islak elleriyle sigarasını ağzından alıp mırıldandı.

"Nerelerdesin yahu yakışıklı?" dedi. "Seni epeydir göremiyorum."

Bozuntuya vermedim.

"Orada burada işte, nerede olacak?"

"Ne işin var buralarda? Sen pek Beyoğlu'ndan uzaklaşmazdın."

Kör Ömer çekinilecek biri değildi ama boş bulunmamaya çalıştım.

"Baksana havaya, ne güzel. Şöyle biraz iyot kokusu alayım diye buralara geldim."

Yanıma yaklaştı. Sesini kısarak sanki çevremizdekilerin duymasını istemezmiş gibi usulca mırıldandı.

"Bir şeyler işittim yahu, doğru mu o söylenenler?"

Ne duyduğunu anlamıştım tabii, ama gayet sakin sordum.

"Ne işittin?"

"Bıçaklandığımı söylüyorlar."

Şaşırmış gibi yüzüne baktım. "Kim söylüyor?"

"Bizim çevredeki herkes."

İnkâra devam ettim.

"Sen de inandın mı yani? Baksana bana, bıçaklanmış gibi bir halim var mı yahu?"

Dikkatle beni süzdü.

"Ama neredeyse bir aydan beri seni ben de etrafta görmedim. Behzat'ın meyhanesine de uğramıyorsun."

O meyhane sık sık karşılaştığımız bir yerdi.

"Bak o doğru" dedim. "Kimseye söyleme ama Behzat veresiyeyi kesti artık. Borcun kabardı dedi."

Pek tatmin olmamışa benziyordu. Tekrar beni dikkatle inceledi.

"Yahu yakışıklı," diye homurdandı titrek bir sesle. "Hurşit'i tanır mısın sen?"

"Hangi Hurşit? Yönetmen Hurşit mi?"

"Yok yahu, o değil. Abbas'ın çömezi."

Abbas adını duyunca irkilmiştim. Bilmezliğe vurdum. "Abbas da kim?"

"Yapma yahu? Sahi tanımıyor musun? Haraççı Abbas. Deve Abbas'da derler. Upuzun boylu bir hergele. Pisliğin tekidir."

"Eee?" diye mırıldandım.

"İşte onun çömezi Hurşit'ten duydum."

"Bıçaklandığımı mı?"

"Evet."

"Allah Allah" diye homurdandım bu sefer. "Ben o sözünü ettiğin kişileri hiç tanımam ki. Neden böyle bir şaya çıkarırsınlar?"

Bu kez dik dik yüzüme baktı.

"Bak, Metin" dedi. "Biz birbirimizi çok eskiden tanırız. Yani dostuz. Sana hiç yamuğum olmamıştır. Yine de başına gelenleri bana anlatmak zorunda değilsin ama o gece Rıfkı ile konuştuğunu da gördüm. En azından ben şahidim. Boşuna gizlemeye çalışma."

Aklım iyice karışmıştı. Şaşkın şaşkın onu süzdüm.

"Rıfkı da kim yahu? Ben öyle birini tanımıyorum."

"Ama saatlerce onunla aynı masada içki içip konuştunuz."

"Nerede?"

"Kırmızı Papağan Bar'da tabii. Ben de yakınınızdaki bir masadaydım."

Hiç hatırlamıyordum öyle bir konuşmayı. Durgunlaştığımı görünce Kör Ömer yine bir gözünü kısarak fısıldadı.

"Rıfki da onlardandır, üçü bir sacayağıdır. O gece ne konuştuğunuzu bilmiyorum ama dikkatli ol yakışıklı. O heriflerle içli dışlı olmaya gelmez. Ne yalan söyleyeyim Hurşit'ten bıçaklandığımı duyunca, doğrusu ben de inandım."

Nutkum tutulur gibi oldu.

Ne yazık ki o gece yaşadıklarımı bir türlü hatırlamıyordum. Herhalde Rıfki denen adamla fazla kaçırmış olmalıydım içkiyi. İyi de hiç tanımadığım biriyle acaba hangi konuda o kadar uzun boylu konuşmuştum? Bu sadece bir sarhoş sohbeti miydi, yoksa sözü edilen mektup olayıyla bir ilgisi var mıydı?

Kafam karıncalanmaya başladı, huzurum kaçtı. Kör Ömer konuşmaya devam ediyordu. "Ne işin var bu belalı heriflerle yahu? İştittiğime göre fellik fellik seni arıyorlarmış her yerde?"

Tüylerim diken diken oldu. Demek Cevat Baba haklıydı; İdris'le bana haber gönderip, daha dönmesin derken, Beyoğlu'nda olup bitenleri o da biliyordu. İdris'e de tembih edip ağzından bir şey kaçıрма da morali bozulmasın demiş olabilirdi.

İçimden o güne ve geceye lanet olsun, diye homurdandım. Bu heriflerle nereden ve nasıl tanışmış, hayatıma kast edecekleri ne yapmışım acaba? Şimdi beynimin içinde bir yığın tanımadığım insanların adları dolaşıyordu. Kasap Tayyar, Kürt Rıza, Laz Dursun, Abbas, Hurşit, Rıfki... Evet, ben de Beyoğlu'nun arka sokaklarının bir avarisi, serserisi, işsiz güçsüz takımından biri sayılırdım, ama zararsız ve iyi niyetliydim. Kesinlikle bu adamlarla bir ilişkim olamazdı.

Ne olacaktı şimdi? Ömür boyu bu serserilerden kaçmak zorunda mı kalacaktım?

Güçlkle kekeledim. "Yahu, Kör" dedim. "Bir yanlışlık olmasın, ben bu adamların ismini bile duymadım. Benimle ne alıp verecekleri olabilir?"

Ömer hafif alaycı bir şekilde sırttı.

"Vallahi orasını bilmem artık, ama sen ayağın denk al" dedi.

Keyfim kaçmıştı. Belki biraz da korkmuşum. Geri dönerken aklım yine Kırmızı Papağan'a girdiğim saatlere takıldı. O iki üniversiteli gençle yaptığım konuşmaları hatırlıyordum, ama sonrası hiç yoktu. Sanki anılarım o noktada beynimden silinmiş gitmişti.

Hesaba göre Rıfki denen adam bana kaldığım evin önünde saldıran üç kişiden biri olmalıydı. Şayet öyleyse onu neden hiç hatırlamıyordum. Dev yapılı Abbas'ı, kasketli ve liderleri gibi olan kişiyi de hayal meyal hatırlıyordum, yüzü biraz şekilleniyordu beynim de ama üçüncüsü hiç yoktu. Kasketlinin adı Hurşit olmalıydı. Düz bir mantıkla üçüncü şahıs, yani suratını hiç hatırlamadığım da Rıfki olmalıydı. Fakat burada bir terslik var demekti; zira asıl onu hatırlamalıydım. Kör Ömer'in söylediklerine bakılırsa asıl onunla bir masada içki içip uzun uzun konuşmuştum.

Acaba Kör'e ne kadar güvenebilirdim? O da pek sağlam bir ayakkabı sayılmazdı. Yaşı da ilerlediğinden iki kadeh içtikten sonra çenesi düşer, gevezeliğe başlardı. Herifler aradan bir ay geçmesine rağmen hâlâ beni aradıklarına göre, mesele hiç de kapanmışa benzemiyordu. Şayet Ömer bir gevezelik yapar, beni Boğaz'da gördüğünü açıklarsa, herifler beni buralarda da aramaya başlardı.

Can tatlıydı anlaşılan. O zamana kadar zaman zaman ölmenin bile bir kurtuluş olduğunu düşünen ben, şimdi hayatta kalmanın yollarını aramaya başlamışım. Ve hiç kuşum yoktu artık, öldürülmekten

korkuyordum.

İdris'in gecekondusuna dönerken sık sık arkama bakıp izlenip izlenmediğimi kontrole başlamıştım. Yaptığının komik olduğunu biliyordum, bir aydan beri beni Beyoğlu bataklığından gören tek kişi Kör Ömer'di, o da ancak yarım saat evvel görmüştü. Ama emindim, Tarabya civarında görüldüğüm haberi bu geceden itibaren Beyoğlu'nda beni tanıyan herkesin diline düşecekti.

Durum şimdiden beni tedirgin etmişti. Cevat Baba'nın tahmin ettiği gibi ben menfaatleri çatışan iki grubun arasına sıkışıp kalmış bir zavallıydım. Bir yanda ünlü trilyoner Kürt Rıza ve adamı Kasap Tayyar, diğer yanda da Laz Dursun ve onun adamları. Belli ki artık beni kim önce bulursa, onlar temizleyeceklerdi. Bundan kuşkuym kalmamıştı. Başımı bilmeden büyük bir derde sokmuştum. İyi de şimdi bu beladan nasıl yakamı sıyracaktım.

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum, adımlarımı sıklaştırdım. Tam o sırada parmaklarım cebimdeki kartvizite takıldı. Bakmadan anlamıştım; Dr. Bânû'nun telefon numaraları yazılı kartıydı.

Bir an durakladım.

Kendime yedirememiş, ona telefon etmeyi hiç düşünmemiştim. Ama şimdi şartlar çok ciddileşmişti. Artık hayat memmat meselesi söz konusuydu, gururumu düşünemezdim. Hem paraya hem de daha farklı şartlar altında sığınacak bir yere ihtiyacım vardı. Doktor sanırım benim gerçek kimliğimi anlamış ama yüzüme vurmak istememişti. Aklımdan hep hastanede hademelik filan bulacağını düşünmüştüm.

Acaba mı, diye geçirdim içimden.

Benim parlak geçmişimi tanıyan biri, hastanede hademelik yapamayacağımı herhalde tahmin ederdi. En azından önerisi daha ciddi ve eski kimliğime uygun bir iş olurdu. Belki de yanıliyordum; kadıncağızın karşısına o ünlü star olarak değil, sokak serserileri tarafından bıçaklanmış bir kopuk olarak çıkmıştım, üstelik meteliksiz ve işsiz olduğumu da biliyordu. Bu halimle nasıl bir iş önerebilirdi ki?

Birkaç dakika kararsız bir şekilde sokağın ortasında dikilip kaldım. Gururumla mantığım çatıştı. Sonunda akliselimim galip çıktı. Doktora hemen telefon etmeye karar verdim. Geri dönüp çılgın gibi ankesörlü telefon aramaya başladım. Çayırbaşı'na kadar geri döndüm. Telefon kulübesinin önüne geldiğimde hâlâ titriyordum. Kolumda saat filan yoktu tabii, sadece havanın aydınlığına bakarak henüz şu saatlerde hastanede olması gerektiğini düşünerek önce hastaneyi aradım. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra bir kadın sesi işittim.

"Efendim?"

Ses yabancıydı. Telefonu açan Dr. Bânû değildi.

Titrek bir sesle mırıldandım.

"Dr. Bânû Aksoy'la görüşmek istiyordum."

"Kim arıyor?"

"Ben bir hastasıyım."

"Doktor çıktı, artık dönmez. Yarın sabah arayın."

Teşekkür edip kapattım telefonu. Arayacaksam onu mutlaka bugün bulmalıydım, çünkü yarın aynı

cesareti kendimde bulacağımdan ciddi şüphelerim vardı. Kartvizitteki ikinci numaraya baktım. Bu da ev telefonuydu. Evinden arayıp aramamakta kısa bir tereddüt geçirdim, evinden rahatsız etmek belki ayıp olacaktı ama başka çarem yoktu. Derin bir nefes alıp yeni bir jeton atarak numarayı tuşladım. Bu saatte dışarıda olabilirdi, eve dönmesi için vakit henüz erken sayılırdı. Nefesimi keserek zilin kulağıma akseden yankılarını dinliyordum.

Birden telefon açıldı ve doktorun ahenkli sesini duydum.

"Buyrun efendim,"

Kalbim güm güm atıyordu. Utanç duygum had safhaya varmıştı. Bir süre sesim çıkmadı. Sessizliğim karşısında doktorun sesi bir daha yükseldi.

"Alo?"

"Şey... Affedersiniz" dedim. "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ben, ben İlyas Bayram. Hatırladınız mı?"

Galiba şaşırma sırası doktora gelmişti. Bu kez hattın öbür ucunda bir duraklama oldu. Sonra neşeli sesi yükseldi birden.

"Hatırlamaz olur muyum, hatırladım tabii. Ama sizden ümidimi kesmiştim artık, aramanız sürpriz oldu."

Şimdi en zor an gelip çatmıştı. Kekeleyerek fısıldadım.

"İş bulma konusunda bana yardımcı olabileceğinizi söylemiştiniz de. Acaba bu teklifiniz hâlâ geçerli mi, diye soracaktım."

"Geçerli, bu akşam gelin konuşalım," dedi.

"Nereye geleyim?"

"Evime tabii. Size adresimi vereyim. Tam sekizde burada bulunun. Daha sonra bir toplantıya gideceğim."

"Tamam efendim" diyebildim.

Dr. Bânû adresini verip telefonu kapatmıştı. Ben de kulübedeki ahizeyi yerine koyarken ter içinde kaldığımı hissetmiştim. Uzun seneler önce şöhretimin gölgelenmeye başladığı, film yapımcılarından binbir rica ve minnetle bir rol kapabilmek için dil döktüğüm günlerden bu yana, ilk defa birinden bir iş ricasında bulunuyordum. Her şeye rağmen o tarihteki Metin Kazak filmleri hâlâ piyasada tutuluyor, yapımcılarına para kazandırıyor ama hiçbir yönetmen benimle çalışmak istemiyordu.

Telefon kulübesinden çıktım. Aslına bakılırsa yaptığının şaşkınlığı içindeydim hâlâ, zira seneler sonra ilk defa yabancı birinden iş istemiştim. İçimde garip bir ürperti duydum. Bu pek alışık olmadığım bir histi. Unuttuğum, tamamen benliğimden sıyrılmış, yok olmuş bir şeydi: sorumluluk.

Yıllarca sorumsuz, başıma buyruk, hiç kuşkusuz rezilce bir hayat sürdürmüştüm ama şimdi bu iyi kalpli kadına karşı sorumluluk hissediyordum. Galiba bu yeniden hayata dönüşümün ilk adımı olacaktı.

Hızla İdris'in gecekondusuna döndüm.

ALTINCI BÖLÜM

Bu kılıkla doktorun karşısına çıkamazdım. Bir aydan beri tıraş olmadığımından saçım sakalım birbirine karışmıştı. Beyoğlu'ndaki evimden de apar topar ayrıldığımından üzerime giyebileceğim doğru düzgün bir kıyafetim de yoktu. Zaten olanlar da hep eski püskü şeylerdi, ama onlar da yanımda değildi. Bir aydan beri siyah bir kazak ve evden ayrıldığım spor ceketle dolaşıyordum. Bir zamanlar Londra'dan aldığım devetüyü paltoyu sokağa atsam kimse tenezzül edip almazdı.

İdris'in odasına girdim. Gariban ev arkadaşım da fakirdi, ama temiz çocuktü doğrusu, eski ahşap gardırobunu açıp bir gömleğini aldım. Bayramda seyranda giydiği bir de takım elbisesi vardı ama benim bedenime almazdı. Ondan oldukça uzundum. Aslında seçtiğim gömlek de bana kısa ve küçük gelmişti, yaka düğmesi iliklenmiyordu. Aldırmadım, ne de olsa temiz ve ütülüydü. Kravat takma ihtiyacı duydum ama İdris'in tek bir kravatı vardı ve o da hem sakil hem de seçtiğim çizgili gömleğe hiç uymuyordu. Çaresiz onu da alıp kapanmayan gömlek yakasını örtmeye çalıştım. Tuvaletteki kırık aynanın karşısına geçtiğimde sakil görüntümden irkilmişim. Bu tipteki adama kimse iş vermezdi.

Bir aylık sakalımı evdeki kör jiletle tıraş edemezdim, ayrıca saçlarımın da mutlaka kesilmesi gerekiyordu. Bir ayı aşkın zamandan beri de yıkanmadığımından saçlarım oluk oluk yağlanmıştı. Berbere gitmem şarttı. Randevuma yetişmek için henüz yeterince zamanım vardı.

Cevat Baba'nın hastanede verdiği iki yüz lira da hâlâ yanımdaydı ve ondan çok az harcama yapmışım.

Gecekonduğan çıkıp doğru Büyükdere'ye gittim. Cadde üzerindeki bir berbere girip saç sakal tıraşı oldum. Sonra da saçlarımı bir güzel yıkattım. Berber tam bir pislik yuvası haline gelmiş bu müşteriği önce biraz tiksinererek karşılamıştı, fakat saçlarımı fön makinesi ile kurulayıp tararken bir an yüreğim ağzıma gelir gibi olmuştu. Çehremın görünümü birden değişince adamcağız meraklı gözlerini yüzüme çevirmiş, beni sessizce incelemeye başlamıştı. Hatta bir an dayanamayıp konuştu.

"Efendi, biliyor musun, seni birine çok benzettim yahu" dedi.

"Bir sinema artistine, değil mi? Herkes öyle söyler."

Adamcağız benzetmesine rağmen, benim gerçek Metin Kazak olabileceğime ihtimal vermemişti tabii. Hayretle başını iki yana salladı.

"Gerçekten Metin Kazak'a çok benziyorsun" dedi.

Sadece gülümsedim.

"Seni sokakta görsem o sanırdım."

"O kadar da uzun boylu değil usta," dedim. "O nerede ben nerede? Herif garanti şu anda köşeyi

dönmüş, sinemadan kazandığı servetine servet katıyordu. Bir de benim şu halime bak. Nafakayı temin için boğaz tokluğuna çalışıyoruz."

Berber anlayışla kafasını sallamıştı.

Dr. Bânû'nun adresini kafama nakşetmişim. Unutmamak için de iki de bir tekrarlıyordum. Ev Emirgan'daydı. Sokak adı, apartman ismi filan vermemiş, sadece kapı numarası söylemişti. Minibüsle Emirgan'a yaklaşırken düşündüm. Herhalde bu ev, cadde üzerindeki kâşanelerden biri olamazdı. Öyle genç yaştaki bir operatörün buralarda oturması söz konusu olamazdı. İlk yardım Hastanesi'nde çalışan bir doktorun maaşı ne olabilirdi ki, öyle bir yerde yaşayabilsin? Kısa bir an acaba adresi yanlış mı aldım, diye kuşkuya kapıldım. Belki de heyecandan verdiği adresi tam işitememişim.

Neyse ki henüz vaktim vardı. Ünlü çay bahçesinin önünde indim araçtan. İlk rastladığım evin kapı numarasına bakacak ona göre aşağı mı yoksa yukarıya mı yürüyeceğimi tayin edecektim. En az yarım saat vaktim vardı daha. Eski yıllarda randevularıma tam saatinde gitmeyi itiyat edinmişim, geçmişten kalma bir alışkanlıkla, şimdi evi bulsam da kapıyı tam zamanında çalacaktım. Adap bunu gerektirirdi.

Numarayı bulunca doğrusu çok şaşırmışım. Sıradan bir apartmanla karşılaşacağımı sanıyordum, ama yanılmışım. Yüksek duvarların arkasında, büyük bir bahçe içinde, sırtını geniş bir koruya dayamış, koskoca bir villa çıktı karşıma. Arazi meyille caddeye indiğinden, kottan istifade edilerek inşa edilmiş ve yüksekte kalmış muhteşem bir yapıydı bu.

Herhalde burada ailesiyle birlikte yaşıyordu. Muhtemelen babası zengin biri olmalıydı. Evli olmadığını biliyordum, zira parmağında alyans görmemişim. Sıradan genç bir cerrah da daha bu yaşta böyle bir servete sahip olamayacağına göre, ev babasına ait olmalıydı. Aklıma gelen en mantıklı izah buydu.

Cadde boyunca uzanan yüksek duvarın sol ucunda demir bir kapı vardı. Kapıya doğru yürüdüm ve parmaklıklar arasından içeriye doğru bir göz attım. İlk gördüğüm oldukça karanlık bir bahçe ve evin hizasına doğru ilerleyen kırmızı parke taşlarının döşendiği bir yokuştur. Yokuşun nihayetinde gümüşü renkteki doktorun arabasını seçtim. O arabayı daha önce Bebek'te onunla konuşurken görmüştüm. Bahçeyi aydınlatan elektrik direklerinin hepsi yanmıyordu.

Bir süre kapının önünde bekledim. Kolumda saatim olmadığı için zamanı tam tayin edemiyordum ama hesabıma göre sekize doğru olmalıydı. Caddeden geçen bir gence saati sordum. Sekize beş var, dedi. Üç aşağı beş yukarı zamanı tutturmuşum.

Demir kapıyı ittim, fakat açılmadı.

İçeriye nasıl gireceğimi düşünmeye başladım. Herhalde kapının bir yerinde içeriyle irtibatı sağlayan elektronik bir mekanizma olmalıydı. Bakındım. Gerçekten de az ilerde görüntülü bir diyafon sistemi mevcuttu. Henüz karanlık bir ekran ve ekranın altında duran bir düğme. Düğmeye bastım.

Az sonra diyafonun üstünde bir ışık yandı ve bulunduğum yer aydınlandı. Şu an içerdekiler beni görüyor olmalıydılar.

Diyafondan ses çıkmadı ama madeni bir cızırtı geldi ve demir kapı otomatik olarak açıldı. Kapıyı iterek içeriye süzıldüm. Heyecan dalgası yine yüreğimi kaplamıştı. Fakat bu kez içim tarifinde zorlandığım duygularda kıpırdıyordu. Elimde olmadan şöyle bir düşündüm; çok uzun zamandan beri ilk defa güç ve ihtişam kokan bir villaya giriyordum, neredeyse aradan on yıl geçmişti.

Evin girişine doğru yürürken, yeterince iyi aydınlatılmamış bahçeye de bir göz atma şansım oldu. Bahçe tahminimden daha büyük ve bakımlıydı. Her yanı çimlerle kaplıydı. Sol tarafa kombelarya denen devrik ve gür İtalyan çimi ekilmiş, etrafı taflanlar ve çiçek tarhlarıyla çevrilmişti. Sağ taraf ise bilindik İngiliz çimleriyle kaplıydı. Bu tarafta yaz aylarında altında oturulacak ve harika deniz manzarasının seyredileceği nefis bir kameriye vardı. Beyaza boyanmış demir iskeletin üzerindeki sarmaşık gül ağı karanlıkta bile seçiliyordu.

Gözlerimle etrafı taramaya devam ettim. Ana binanın arkasında ufak bir müştemilat yer alıyordu. Odalarından birinde de ışık yanıyordu. Müştemilatın yanında ise araba garajı olduğunu sandığım alçak bir bölüm daha vardı.

Gayriihtiyarı içimden, "Vay be!" diye mırıldandım. Ameliyatımı yapan doktor meğer neymiş de haberim yokmuş. Onu sıradan, kendi yağı ile kavrulan, güzel ve merhametli bir kızcağız olarak hayal etmiştim. Ama daha şimdiden gördüğüm manzara karşısında irkilmiştim. Bu kız herhalde köklü ve zengin bir aileden gelme olmalıydı. Doğrusu biraz da şaşırmıştım; bu kadar varlık içinde yüzmesine rağmen, İlkyardım Hastanesi gibi günün her saati nice kanlı vakanın sevk edildiği bir yerde neden çalışıyordu acaba? Başka özel hastane mi bulamamıştı kendine? Belli ki doktorluğu salt para kazanmak için değil, bunca sene eğitimini yaptığı mesleğini sevdiği için yapıyordu. Bu açıdan haklı olabilirdi ama onun yerinde olsam kendime lüks bir muayenehane açar, sosyetik hastalar seçerdim.

Sonra omuz silktim; işin bu yanı beni hiç ilgilendirmezdi. Önemli olan bana bir iş tedarik etmesiydi. Ana kapıya yaklaştım. Zili çalarken yine içime bir eziklik çökmüştü; filhakika sakal tıraşı olmuş, saçlarımı kestirip yıkatmıştım, ama sırtımdaki kirli ve leş gibi kokan giysilerle bu muhteşem binaya iş istemeye gitmem ters gelmişti bana. Dr. Bânû herhalde beni babasıyla tanıştıracak ve ondan bana bir iş bulmasını isteyecekti. Acaba babası nasıl bir adamdı? İnşallah beni küçümsemeye kalkmazdı.

Kapı zilinin melodik yankılarını duydum.

Az sonra kapı sempatik yüzlü, elli yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim hafif toplu bir uşak tarafından açıldı. Daha ben ağzımı açmadan, "Siz, İlyas Bayram'sınız, değil mi?" diye mırıldandı. "Doktor Hanım sizi salonda bekliyor. Lütfen beni takip edin" dedi.

O kapıyı kapatırken ben etrafıma bakındım.

İçerisi dışarıdan görüldüğü kadar ihtişamlı gelmedi bana. Villa bütün görkemine rağmen pek yeni sayılmazdı, en az doktorun yaşı kadar eski olmalıydı. İç dekorasyonun daha ziyade antik eşyalarla tefriş edilmiş olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım, her şey modern ve sadeydi. Uşağın arkasına takılarak sağ tarafa doğru yürüdüm. Uşak ahşap kapıyı tıkırdatarak mırıldandı.

"Beklediğiniz kişi geldi, hanımefendi" dedi. Sesi sakin, ölçülü ve kibardı. Önce Dr. Bânû'nun sesini duydum. "Alın içeri, İzzet Efendi" dedi.

Uşak içeriye geçmem için yol vermişti. Ürkek adımlarla salondan içeriye adımımı attım. O esnada doktor da oturduğu koltuktan ayağa kalkıyordu. Onu görünce gayriihtiyarı irkildim.

Nedense doktor gözümün önüne hep hastanede gördüğüm beyaz önlüğü ile geliyordu. Onu hayalimde öyle canlandırırıyordum. Oysa şimdi karşımda bambaşka biri vardı. Bakışlarımı bir süre üzerinden alamadım.

Üzerinde omuz dekoltesi bir hayli fazla olan siyah ipek bir elbise vardı. Uzun topuklu

ayakkabılarıyla boyu daha da uzun görünüyordu. Ama beni asıl şaşırtan şey yüzündeki makyajdı. Onu makyajlı olarak ilk defa görüyordum. Güzel bir kadın olduğu çok önceden dikkatimi çekmişti, daha hastanede yattığım ilk gün fark etmiştim bunu. Ama mesai saatlerindeki tamamen natürel hali, sade giyimi ile çok daha gösterişsizdi. Şimdi ise nefis bir kadın duruyordu karşımda. Cazibeli, davetkâr ve kusursuzdu.

Bir an kızardığımı hissettim, daha doğrusu aklımdan geçenlerin yüzüme aksetmesinden, ne düşündüğümü anlamasından korktum. Bu kıyafet ve makyaj herhalde benim için değildi. Zaten yaptığımız telefon konuşmasında bana bu gece bir yere davetli olduğunu söylemişti. Bunun en iyi delili ise koltuklardan birinin üzerine bıraktığı vizon kürküydü.

Gülümseyerek bana yaklaştı ve büyük bir içtenlikle elini uzattı.

"Hoş geldiniz, İlyas Bey" dedi.

Senelerdir beynim içkiden uyuşmuş olabilirdi ama yine de zeki bir adamdım. Bana gülümseyen yüzündeki ifadeden, sakalımı ve saçlarımı kestirdikten sonra oluşan yeni çehremden hoşlandığımı anlamıştım. Cami yıkılsa bile mihrabım hâlâ yerli yerindeydi. Belki yıllarca aldığım alkol nedeniyle gözlerimin altında hafif torbalar oluşmuştu, ama bu akşam berber dükkanındaki aynada yeni yüzümü görünce ben de beğenmiş, sanki Metin Kazak'ın yeniden doğduğunu düşünmüştüm bir an.

Eminim o da bunu hissetmişti.

Zekâsını hafife alamazdım. Zaten o beni en berbat halimle bile tanımış ve bir zamanların o ünlü ve yürek yakan aktörü olup olmadığını sormuştu. Ne var ki, deritten anlayan bir insandı, gerçek kimliğimi fark edince de üstelememişti bir daha. Ona bu açıdan da müteşekkirdim. Şimdi de karşılaştığı yeni çehreme dikkatle bakmış ama ağzını açıp o konuda tek laf etmemişti.

Biraz toparlanınca odada babasını aradım. Düşüncem onun bana bir iş teklif edeceği merkezindeydi ama büyük salonda ikimizden başka kimse yoktu. Bana yer gösterdi.

"Oturun lütfen," dedi. "Bu gece bir yere davetliyim, onun için size ayıracağım fazla vaktim yok ama işin mahiyetini ve şartlarını kısaca görüşebiliriz. Anlaşırsak mesele yok."

Tekrar afallamıştım.

Galiba beni işe alacak olan kendisiydi. Güçlkle, "Buyurun efendim. Sizi dinliyorum" diye fısıldadım.

Dr. Bânû karşıma geçip oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Güzelliği karşısında etkilenmiştim. Müthiş çekiciydi ve heyecanımı belli etmemek için zorlanıyordum, elimde olmadan bakışlarımı ondan alıp yerdeki halıya odakladım. Aklımdan geçenleri anlarsa rezil olabilirdim. İşin daha da ilginç o an kendi kendimi sorguya çekmemdi. Böyle bir tedirginliği sanırım hayatımda ilk kez yaşıyordum. Bir zamanların ünlü çapkını, maruf playboy'u Metin Kazak şimdi karşısındaki kadından utanarak önüne bakıyordu. Eski günlerimde olsa kim bilir onu baştan çıkarmak için ne diller dökmeye başlamış olurum bu kısa sürede. İltifatlarım gırla giderdi. Fazla üstelemezdim de, iş çıkmayacağını anlayınca hemen bırakır, başka bir kadına yönelirdim. Çevremde o kadar bol güzel kadın olurdu ki.

"Ehliyetiniz var, değil mi?"

Ne dediğini anlamamış gibi afalladım. "Ehliyet mi?" diye fısıldadım.

"Evet. Araba lisansı."

Olmaz olur mu? Tabii vardı. Senelerce en lüks arabaları kullanmıştım. Ama yıllar önceydi bu. Ve şimdi o lisansı ne yaptığımı, nereye tıktığımı hiç hatırlamıyordum. Artık bana sadece gereksiz bir evrak gibi geliyordu. Niye sorduğunu da anlamamıştım.

"Var, evet" dedim.

"İyi. Ben de öyle tahmin etmiştim zaten."

Yine irkildim. Neden öyle tahmin etmişti ki? Benim gibi sureta işsiz güçsüz bir insanın ehliyetinin olması garipti aslında. Kendimi toparlayıp fısıldadım.

"Neden sordunuz, Doktor Hanım?"

Sorumu duymamış gibi davrandı.

"Kaç yıldır araba kullanmıyorsunuz?"

"Çok oldu. Belki on senedir. Belki daha da fazla."

"Her neyse, pek önemli değil. Direksiyon meleke gibidir. Koltuğa oturunca eski alışkanlığınız kısa bir süre sonra avdet eder. Tıpkı yüzme gibi. Bir defa öğrenince unutulmaz."

"Söz konusu işte araba kullanmam mı gerekiyor?" diye sordum.

"Evet," dedi yüzüne yayılan hafif bir tebessümle.

"Ne tür bir araç bu? Ağır vasıta ehliyetim yoktur."

"Gerek de yok zaten. Şayet kabul ederseniz, özel şoförüm olmanızı teklif edeceğim."

Bir an ağzım açık kaldı.

"Bana mı?" diyebilirdim şaşkınlıkla.

"Burada başka biri olmadığına göre size tabii."

"Fakat... "

"Fakat ne? Beğenmediniz mi?"

Ne diyeceğimi şaşırılmıştım. Hayretle yüzüne bakmaya devam ettim. "Ama" diye fısıldadım. "Uzun yıllardan beri araba kullanmıyorum. Yani..."

Sözümü kesti.

"Orası kolay. İş kabul ederseniz, arabayı alır ben gündüz hastanedeyken biraz pratik yaparsınız. Dediğim gibi direksiyon kullanımı unutulmaz, meleke çabuk avdet eder. Ama bu işten hoşlanmadıysanız mesele yok, hemen söyleyin."

Aslına bakılırsa çok yadırgamıştım; aklıma böyle bir ihtimal hiç gelmemişti. Yüreğimde hafif bir eziklik hissettim, hakçası ünlü Metin Kazak'ı bir makam şoförü olarak görmek ağır gelmişti bana. Lakin sonra düşünmeye başladım; Metin Kazak çoktan ölmüştü, şimdi onun yerinde işsiz güçsüz, başını sokacağı bir deliği olmayan, pis bir serseri vardı. Üstelik Beyoğlu'nun bir yığın azılı kabadayıları tarafından fellik fellik aranıyordu. Daha ne umabilirdim ki? Dr. Bânû'nun bu teklifi bile bana bir lütuftu.

"Yoo" dedim. "Size hizmet etmek benim için bir şereftir. Hem hayatımı size borçlu olduğumu da

unutmadım henüz. Mahir parmaklarınız olmasa belki de şu an ölmüştüm."

"Yani teklifimi kabul ediyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, efendim."

Başka ne diyebilirdim ki? Kendime bile itiraftan çekmiyordum ama bunca yıl sonra bu kadar güzel bir kadının çevresinde olmak nedense adlandıramadığım bir zevk vermişti bana.

"O halde biraz da diğer şartları görüşelim" dedi.

Gözlerinin içine baktım.

O da dikkatle beni süzüyordu. Kesilmiş ve hizaya girmiş saçlarım, sakaldan kurtulmuş yüzümle artık benim Metin Kazak olduğuma iyiden iyiye kanaat getirmişti fakat bu konuyu kapatmış gibi davranıyordu. İlgisizce mırıldandı.

"Önce ücret işini saptayalım. Aklınızdan geçen bir rakam var mı?"

Utanmış gibi önüme baktım. Ne söyleyebilirdim ki? Bana iş teklif etmesi bile büyük nimetti. "Hayır, efendim. Siz ne takdir ederseniz."

Aklından geçen rakamı söylediği zaman az kaldı küçük dilimi yutacaktım. Bu ücret fahişti ve ben asla buna layık değildim.

"Fakat hanımefendi... " diye kekeledim.

Sertçe sordu. "Az mı bulduğunuz?"

"Ne münasebet. Bilakis, bu rakam çok fazla."

"Yanılıyorsunuz" dedi. "Ben eli sıkı, cimri bir işverenimdir. Bütün yanımda çalışan personelimi bunu bilir. Aynı şey sizin içinde geçerli. Ayrıca işinizin pek de basit olduğunu sanmayınız. Göreviniz sadece beni sabah akşam hastaneye götürüp getirmekle kalmayacak."

Merakla bekledim. Acaba benden başka ne isteyecekti.

"Yirmi dört saat hizmetimde olmanızı isterim. Bahçede evin müstahdemlerine tahsis edilmiş bir müstemilat vardır. Orada yatıp kalkacaksınız. Ne zaman dışarıya çıkacağım hiç belli olmaz. İzin gününüz sadece on beş günde bir pazar günü olacaktır. Tabii söylemeye hacet yok, izin günlerinizin haricinde asla içki içmeyeceksiniz. Hersabah saat yedide arabayı bakımlı olarak kapının önüne çekmenizi isterim."

Burada yatıp kalkmak canıma minnetti. En azından bir süre kimsenin aklının ucundan bile geçmeyeceği lüks bir villada yaşayacaktım. Bu kadar mazbut ve saatli bir hayata nasıl uyum sağlayacağımı henüz bilmiyordum ama başka çarem de yoktu. Daha sonrası için Allah kerimdi. İzimi kaybettirdikten sonra ya da artık beni aramaktan vazgeçtiklerinde gerekirse buradan ayrılırdım, sırtımda yumurta küfesi yoktu ya.

"Tamam, efendim. Anlaştık" dedim.

"İyi öyleyse. Ha, bir nokta daha var."

"Buyurun."

"Size bir miktar para vereceğim. Onunla kendinize koyu renk iki takım elbise, birkaç beyaz gömlek,

kravat, ayakkabı filan alın. Ayrıca bir cep telefonu ve saat tedarik edin. Cep telefonunuz yirmi dört saat açık olsun. Anlaşıldı mı?"

İnsan tabiatı bir garipti. Bu iyi insanın adeta hayatımın gidişatını değiştiriyor olmasına rağmen emir veren tarzda konuşması, alışık olmadığım için daha şimdiden sınırlarımı germeye başlamıştı. Belki nankörlük ediyordum ama elimde değildi işte. Bütün hayatım boyunca bu denli genç ve güzel bir kadından emir almamış, adeta tahakkümü altında yaşamamıştım. Keşke çirkin ve acuze biri olsaydı. Bütün ömrünü kadınlara tahakküm ederek geçiren biri için içinde bulunduğum durum cidden zordu.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Yine tuhafıma giden bir husus vardı. Gerek hastanedeyken tanıdığım kadın ve gerekse Bebek'te sahildeki bankta elimdeki külahtan tam bir içtenlikle kestane alıp yiyen kadın, mütevazı, içten, cana yakın ve insan canlısıydı. Oysa şu anda işverenim haline geçen doktor, sert, emir veren ve katı görünümlü biriydi.

Acaba önceleri ben mi yanılmıştım?

Bu konuyu daha sonra yeniden düşünmek istiyordum. Konuşma bitti diye, ayağa kalktım.

"Bekleyin biraz," dedi. "Para getireceğim."

Yanımdan salına salına geçip salondan ayrıldı. Nefis bir parfüm kokusunun arkasında kalmıştı. İçim gıdıklanır gibi oldu; senelerdir böyle kaliteli ve pahalı parfüm kokularına hasretti genzim. Beni görmediği için arkasından hayranlıkla seyretmişim onu. İnce endamı, uzun bacakları ve yürürken kalçalarının inhinaları gerçekten mükemmeldi. Uzun zamandan beri heyecanlandığımı ve bir kadını şiddetle arzuladığımı fark ettim. İçimde bir şeyler uyanıyordu. Eski günlerime dönüşün müjdesi gibi.

Ama sonra hemen toparlandım. Bunları aklımdan geçirmek bile yeni patronuma karşı saygısızlık gibi geldi bana. O iyilik yapmış, batağa saplanmış bir serseriye yardım elini uzatmıştı. Bu densizliği hemen beynimden uzaklaştırmalıyım.

Az sonra elinde kalın bir zarfla geri döndü.

Zarfa bakmak istemiyordum. Zarfi elime tutuşturunca kalınlığı dikkatimi çekti.

"Galiba bunun içinde ihtiyacımdan fazlası var, efendim" diye kekeledim.

"Önemli değil. Mesele yapmayın. Rahatsız olduysanız, avans olarak kabul edin. Gerekirse maaşınızdan belirli nispetlerde keserim."

"Çok anlayışlı ve lütfkârsınız" dedim.

"Yarın her türlü ihtiyaçlarınızı giderin. Öbür gün saat tam yedide beni almak için buraya gelin. İzzet Efendi sizi karşılar, binadaki kurallar hakkında izahat verir ve kalacağınız yeri de size gösterir. Başka soracağınız bir şey var mı?"

"Hayır, hanımefendi" diyebilirdim ancak.

Sanırım kanatlanıp uçacak kadar mutluydum.

YEDİNCİ BÖLÜM

SOKAĞA çıktığımda hâlâ yaşadıklarımın sersemliği içindeydim. Şu andan itibaren güzel bir doktorun makam şoförüydüm ve en önemlisi pejmürde ceketimin iç cebinde inanamayacağım bir meblağ vardı. Ve bütün bu gelişmeler akşamüstü dört ile gecenin sekizi arasında birden olup bitivermişti. Büyük bir şaşkınlığa kapılmakta haklıydım.

Neyse ki Beykoz'dan kopup gelen sert poyraz biraz toparlanmama yetti. Rüzgâr iliklerime kadar işlemiştir. Teklifi hemencecik kabul etmişim, ama ortada ciddi ciddi düşünmemi gerektiren sebepler de vardı.

İlk aklıma takılan soru, Dr. Bânû'nun neden benim gibi bir serseriye makam şoförlüğüne seçtiği olmuştu. Onunla ilk karşılaşmam bıçaklanarak yattığım hastanede olmuştu. Ne kadar masum olursam olayım, doktor yaşadıklarımın mahiyetini bilemezdi. Sureta bakılırsa ben de başıbozuk, aylak aylak dolaşan, meteliksiz ayyaşın tekiydim. Gerçi geçmişimde ünlü ve bütün memleketin tanıdığı bir insandım ama o artık tarih olmuştu, şu anda insanlar artık beni tanımıyor, kimse hatırlamıyordu bile.

Onun gibi biri maiyetine bir şoför alacaksa, çok daha dikkatli davranması, en azından halihazır durumu itibariyle güvenilir, emniyetli birini seçmesi icap ederdi.

Ama doktor beni seçmişti. Neden?

Buna makul bir sebep bulamayınca, aklım bir an olmayacak ihtimallere bile takıldı. Acaba Dr. Bânû'nun benim peşimdeki serserilerle bir irtibatı olabilir miydi? Gerçi bu çok komik ve saçma bir olasılıktı; onun gibi cemiyette sivrilmiş, kültürlü, refah seviyesi çok yüksek birinin Beyoğlu'nun iti kopuğuyla ne bağlantısı olabilirdi ki? Lakin çok kötü günler geçiriyorduk ve benim hiçbir insana güvenim kalmamıştı. Kürt Rıza da, Laz Dursun da zengin ve toplumda namılı kişiler olmalıydı. Cevat Baba'nın dediğine bakılırsa Kürt Rıza dünyanın dört bir tarafında inşaat yapan, namı yücelmiş bir müteahhitmiş. Yine de doktorla onlar arasında bir bağ kurmaya çalışmak anlamsızdı tabii.

Deniz kenarında durup düşünmeye başladım.

Dr. Bânû'nun ben hastanedeyken ettiği bir lafı hatırladım; lise çağlarındayken Metin Kazak benim ve benim gibi pek çok kızın hayallerini süsleyen bir stardı demişti ya da buna benzer bir laf etmişti. Kaderin garip bir cilvesiydi ama kızın karşısına yıllar sonra hayat onu tekrar çıkarmıştı hem de meteliksiz ve her şeye muhtaç bir şekilde. Belki bana acımişti veya... Bundan sonrasını düşünmek istemedim. Zira saçmalıyor olabilirdim.

Şimdi Cevat Baba ile temas kuralıydım. Olanları nakletmeli ve en azından kendisine teşekkür etmeliydim. Uzun süredir bana kimsenin yapmadığı yardımlarda bulunmuş, kiraya verebileceği daireyi kullanmama açmıştı. Söz de ben de onun kiracısıydım ama yıllardan beri beş kuruş ödemedem oturuyordum Bodrum Palas'ta. Keza İdris'e de müteşekkirdim, o da gecekondusunu bana açmış, bir

aydan beri beni yanına almıştı.

Saat henüz dokuz bile olmamıştı. Şu an ikisi de kahvede olmalıydılar. En iyisi kahveye bir telefon edip durumu anlatmaktı. Evdeki hiçbir eşyama ihtiyacım yoktu, zaten sahip olup da villaya götüreceğim neyim vardı ki? Tek sorun ehliyetimdi. Acaba onu nereye tıkmıştım?

Atmadığıma emindim ama nereye koymuştum acaba?

Bir türlü hatırlayamıyordum.

Bir minibüse atlayıp Büyükdere'ye döndüm. Doktora telefon ettiğim telefon kulübesine girerek Cevat Baba'nın kahvesini aradım. Telefona bizzat kendisi çıkmıştı. Sesimi işitince önce telaşlandı, yeni bir vukuat olduğunu sandı. Ama sonra olayları bütün teferruatıyla anlatınca adamcağız çocuk gibi sevindi. Ona rica edip İdris'i daireme göndermesini ve ehliyetimi bulup getirmesini söyledim. Cevat Baba, tamam oğlum, o meseleyi hallederiz demişti.

Çoğu zaman İdris'in dönüşünü beklemeden uyuyordum. Ama gözümü uyku tutmadı tabii. İki de bir cebimdeki doktorun verdiği avansı Çıkarıp çocuk gibi tekrar tekrar sayıyordum. Elimdeki para, bana güven ve rahatlık vermişti. Kendimi sanki ilk çevirdiğim filmde aldığım avanstaki gibi mutlu ve coşkulu hissediyordum.

İdris gece bire doğru geldiğinde kötü bir haberle karşılaştım. İdris ehliyetimi Bodrum Palas'ta bulamamıştı. Gerçi bu fazla büyütülecek bir mesele değildi, trafik şubesine müracaat ederek yeni bir ehliyet çıkartabilirdim, fazla zaman da almazdı ama o süre içinde bir kontrolle karşılaşırısam Dr. Bânû'ya küçük düşmek istemiyordum. İdris'le daha geceden vedalaştık, sarılıp yanaklarından öptüm. Bir ayı aşkın zamandır, benim can yoldaşım olmuş, bir suçlu gibi beni gecekondusunda saklamıştı. Ondandır izinsiz kullandığım gömleği ve kravatı için de teşekkür etmişim. Üzüntü gibi, fazla sevinç de insanı uyutmuyordu. Gecekondudaki son gecemde yatağın içinde sağa sola dönüp durdum, daldığım uykudan iki de bir sıçrayarak uyandım. Neden sevindiğimi bile tam olarak kestiremiyordum. Kendime bir iş bulduğum için mi, bir çırpıda hayal bile edemeyeceğim avansa kavuştuğumdan mı, yoksa devamlı idrar kokan gecekondudan kurtulacağım için mi, bilmiyordum. Belki hep-sindendi, belki de peşimdeki serserilerin artık beni kolay kolay bulamayacakları yeni bir çevreye girecek olmamdandı. Karar veremiyordum bir türlü, fakat gecenin ilerleyen saatlerinde galiba yüreğime heyecan veren asıl nedeni keşfeder gibi oldum. Bu bir erkeğin yaşadığı sürece asla kurtulamayacağı bir duygudan kaynaklanıyordu; Dr. Bânû'nun güzelliği.

Onun etkisinde kalmaya başlamıştım.

Ne zaman yüz yüze gelsek, yüreğimi anlam veremediğim bir titreme kaplıyordu. Her gülümseyişinde yanaklarında oluşan gamzeleri görünce içimin yağları erimeye başlıyordu. Aradan geçen on küsur yıla rağmen galiba uslanamayacaktım. Yaşadığım bunca sefil hayat bile sanırım içimdeki mayayı değiştirememişti.

Ertesi sabah, saat on bir sularında Maçka, Teşvikiye, Nişantaşı, Rumeli Caddesi'nde turlamaya başlamıştım. Yeni işim için kendime takım elbise alacaktım. İnsanın cebindeki para müthiş bir moral kaynağıydı. Tıpkı şöhret olduğum günlerdeki gibi yere sağlam basıyor, kendimi sinema dünyasının eski kralı gibi hissediyordum. Gerçekte ise alacağım sadece bir makam şoförünün giyebileceği koyu

renkli iki takım elbiseydi.

Önce uzun uzun vitrinlere baktım; acele karar vermek istemiyor, anın keyfini çıkarmak istiyordum. Sonra ünlü bir mağazadan içeriye daldım. Hırpani kılığını gören tezgâhtar kız önce benimle hiç ilgilenmemişti, hatta yüzüme bile bakmamıştı. Seçtiğim takımı asılı olduğu yerden çıkarıp uzatırken sanki etiketini göstermek için kasti olarak öne çevirmişti.

Hiç oralı olmadım. "Deneyebilir miyim?" diye sordum.

Sabahın o saatinde mağaza oldukça boştu. Kız konuşmaya bile tenezzül etmeden parmağı ile perdeleri açık duran kabinlerden birini işaret etti. Ama sırtımdaki eski devetüyü paltonun pisliğinden huylanmış olmalıydı ki çaktırmadan, gözüyle reyon şefi havasındaki erkek tezgâhtara beni işaret etti. Gözümünden kaçmamıştı tabii. İçimden gülümsedim.

Elbise üstüme tam oturmuştu. Aslında şaşılacak şeydi; zira yıllardır aşırı içki içmeme, yarı aç yarı tok dolaşmama rağmen fiziğimde hiçbir değişiklik olmamıştı. Sadece pantolonun boyu biraz uzun gelmişti. Kabinin içindeki aynaya baktığımda, akseden görüntümün cazibesine kendim de şaşırmıştım. Ne var ki, içimdeki pis kazağın eskiliği giydiğim elbiseyi hiç göstermiyordu. Perdeyi açmadan tezgâhtar kızı çağırdım. Kız soğuk bir sesle, "Efendim" dedi. Ona gömlek yakamın numarasını vererek beyaz bir gömlek ve koyu renk bir kravat getirmesini söyledim. O sırada yüz ifadesini göremiyordum ama herhalde içinden çattık, diye söylenerek uzaklaşmıştı kabinin önünden. Ben onun için tamamen ümitsiz bir müşteriydim.

Beyaz gömleği sırtıma geçirip, kravatı taktıktan sonra etiketi kol ağzından sallanan ceketi tekrar geçirdim sırtıma. İşte şimdi harika olmuştum. Perdeyi açıp dışarı çıktım. Kız ile erkek tezgâhtar beni yeni kılığımınla görünce adeta sarsıldılar. Kabine girenle çıkan arasında dağlar kadar fark vardı.

"Bunları alıyorum. Pantolon paçasının tadili ne kadar sürer?" dedim.

Kız hâlâ aptal aptal ama hayranlıkla bakıyordu bana. Erkek tezgâhtar ise daha çabuk toparlanmış, "Fiyatlarını gördünüz mü?" diye sormuştu.

Ona cehennemi bir bakış fırlattım.

"Müşterilerinize hep böyle saygısız mı davranırsınız?" diye sordum.

Yaptığı hatayı anlamıştı tabii. Ses tonum, eskiden kalma otoriter ve kendimi beğenmiş havam yetmişti. Hemen toparlandı.

"Yarım saat" dedi. Muhtemelen cümlesinin sonuna bir de beyefendi kelimesini ilave edecekti ama kendini tutmuş, gerekli kelimeyi söylememişti. Aldıklarımın parasını ödeyip yarım saat sonra döneceğimi söyledim.

Şımarık bayram çocuğu gibiydim. Elimdeki bol parayı nasıl harcayacağımı bilemiyordum. Neler aldım neler. Önce altı takım iç çamaşırı aldım: Görev sırasında giyeceğim dört beyaz gömlek, çalışmadığım zamanlarda kullanacağım üç spor, desenli gömlek, bir eşofman, bir siyah ayakkabı, bir bot, blucin ve bir de anorak. Takım elbiselerimin biri koyu fûme, biri de siyahtı. Nedense makam şoförlerine has koyu lacivert elbiseden kaçınmıştım. Her harcamadan sonra tedirgin bir şekilde kalan paramı sayıyordum. Hâlâ çok param kalmıştı cebimde. Doktor cidden anlayışlı bir insandı; iğneden sürmeye her şeye ihtiyacım olduğunu düşünmüş, hani neredeyse bana ufak bir servet vermişti. En azından elime sıkıştırdığı meblağ benim için öyle sayılırdı.

Fakat ihtiyaçlarım bitmek bilmiyordu bir türlü. Yeni bir yerde, yeni bir hayata başlıyordum ve benim hiçbir şeyim yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SAAT tam yediye beş kala villanın kapalı garajından arabayı çıkarıp evin hafif yokuşlu, kırmızıya çalan süslü taşlarla döşenmiş yoluna arabanın başını vererek doktoru beklemeye başlamıştım. Doğrusu direksiyonun başına ilk oturduğum sırada ellerim titremişti. Yıllarca araba kullanmama rağmen arabayı ilk defa garajdan çıkarırken nefesim kesilmiş, sanki acemi ve direksiyon başına ilk defa geçen biri gibi terlemiştim.

Osabah aldığım talimat üzere erkenden villaya gitmiştim. Beni yine İzzet Efendi karşılamış, ellerimin poşetlerle dolu olduğunu görünce, önce doğruca kalacağım müstemilata götürmüştü. Aslında burası sadece villanın müstahdemlerine hasredilmişti. Müstakil bir odam ve odamın içinde bir de banyom vardı. Oda tertemizdi. Banyoda beyaz bir bornoz asılıydı. Ahşap ufak dolabın çekmeceleri içinde de bir sürü havlu bulunuyordu. Fazla vaktim olmadığından ancak diğer takım elbisemi odadaki dar ve uzun gardıroba yerleştirme imkânı bulabilmiştim. Diğer aldığım eşyaları yatağın üzerine bırakmış, odamın kapısının eşiğinde beni bekleyen İzzet Efendi ile birlikte doğru garaja gitmiştik. Yaşlı uşak garajın ve arabanın yedek anahtarlarını elime tutuşturmuştu. Tabii dikkatimi çeken asıl husus İzzet Efendi'nin şaşkınlığıydı. Zira Dün gece eve gelen adamla bu sabah karşılaştığı kişi arasındaki inanılmaz değişikliği şaşarak izliyordu. Gerçekten de makam şoförüne benzeyen hiçbir yanım yoktu, seçtiğim şık ve yeni elbiseleri giyince yeniden, moda mecmualarında yer alan modellere benzemiştim. Adamcağızın yadırgaması da gayet normaldi; zira bir zamanlar benim evimde de her sınıftan insanlar çalıştığından müstahdeme takınacak tavırları çok iyi bilirdim. Böyle yerlerde her zaman rekabet rüzgârı estiğinden, yaşlı uşak birden peyda olan yeni şoförün yerini ve yetkisini tayinde zorlanıyordu. Daha ilk karşılaşmamızda evin hanımının bana farklı bir değer verdiğini sezinlemiş olmalıydı.

Ben arabayı kapının önüne çektikten sonra başıyla soğuk bir selam verip ayrılmıştı yanımdan. Şoför mahalline geçip doktoru beklemeye başlamıştım. Pahalı olmayan bir kol saati almıştım, şimdilik benim ihtiyacımı rahatlıkla karşılardı. Doğru dürüst kullanmasını bile bilmediğim cep telefonumu da açık olarak devamlı yanımda tutuyordum.

Tam yediyi beş geçe sokak kapısı açıldı ve patroniçem dışarıya çıktı. Telaşlı bir şekilde arabaya yaklaşırken ben de yerimden fırlayıp arka kapıyı açmıştım.

Arabaya yaklaşırken beni kısaca bir süzdü. Beğendiğini, bende ki değişiklikten hoşlandığını hemen anlamıştım. Ama nazarları üzerimde fazla oyalanmadı ve sadece, "Günaydın İlyas" diyerek arabaya bindi. Ben de kapıyı kapatırken, "Günaydın efendim" demekle yetinmiştim.

Arabayı çalıştırdım, el frenini çekip usulca gaz verdim. Araba yokuştan aşağıya yağ gibi kaydı. Cadde sabahın o saatinde تنها, trafik adeta yok gibiydi. Tabii biraz heyecanlıydım, ama melekelerim kısa sürede avdet etmiş, kendime olan güvenim artmıştı.

Biraz hızlandım.

Doktor bir süre konuşmamıştı. Polis Moral Eğitim Tesisleri'nin önüne geldiğimiz sırada birden sordu.

"Yerleştin mi yerine?"

"Sağ olun efendim. Yerleştim."

"Başka bir ihtiyacın var mı? Varsa çekinme söyle."

"Daha ne olabilir efendim. Sayenizde her şeye kavuştum. Minnettarım."

Gülümsedi önce. Sonra kısık sesle mırıldandı.

"Söylemeyi unuttum, bayağı da yakışıklı olmuşsun İlyas."

Hafifçe kızarıp, ben de gülümsedim. Sohbetin devam edeceğini sanmıştım ama Bânû yanında getirdiği gazeteyi açıp okumaya başladı ve bir daha da hastaneye gelinceye kadar başını gazeteden kaldırmadı.

Zaman zaman dikiz aynasından ona kaçamak nazarlarla bakıyordum. O geceki makyajlı, şuh havasından eser yoktu. Sırtına kalın ve uzun bir mont geçirmiş, siyah yünlü kumaştan pantolon ve ayaklarına da altı kauçuk botlar giymişti. Dudaklarına ruj bile sürmemişti. Son derece sade bir görünümü vardı. Gazete okurken metal çerçeveli yakın gözlüğü kullanıyordu. Son görüşümdeki cazibeli halinden çok uzaktı ama ona rağmen dikkatli bir göz onu incelerse yine de çok güzel bir kadın olduğunu kabul ederdi. Aslında frapan, şatafatlı, her dem dişiliğini ön planda tutan kadınlara alışıkтым. Belki biraz da eski yaşantımın gereği idi bu; zira o çevrede kadınlar daima çekici ve şuh görünmek zorundaydılar. Hayatıma giren kadınlarla sevişmek için yatağa girerken dahi, makyajlarını temizlemelerini istemezdim; o yüzdendir ki yorgun bir gecenin sabahında uyandıgımda koynumdaki kadının makyajının bozulduğunu görünce, çoğundan irkilerek tiksinişmiş ve çoğu ile ilişkiyi kesmiştim.

Taksim'e gelip Sıraselviler Caddesi'ne saptığımızda Bânû yavaş yavaş okuduğu gazeteyi katlayarak yanına bıraktı, gözlüğünü çıkarıp geniş çantasının içine attı. O ana kadar bende her şey normaldi, fakat Beyoğlu'na gelip Sıraselviler'den aşağıya inerken birden heyecanlanmaya başladım. İçimi yine bir korku dalgası kapladı.

Kırmızı Papağan'ın önünden geçerken bir an gayriihtiyari gözüm binaya kaydı. Az ilerdeki sokağın içinde de Firuze Bar vardı. O sokağın önünden geçerken özellikle başımı çevirip bakmamaya çalıştım. İş bulmam, paraya kavuşmam harikaydı ama hersabah ve herakşam doktoru bu semte gelerek bırakmak ve bu semtten almak zorundaydım. On senedir bu sokakları arşınlamıştım ve bu çevrenin insanları beni iyi tanırdı. Keşke doktor bu semtteki hastanede değil de, başka bir yerde çalışsaydı, diye geçirdim içimden. Ne yazık ki bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Arabayı hastanenin bahçesine soktum. Bânû arabadan inerken, "Tam saat 15'te burada bulun. O saate kadar serbestsin" dedi. Arkasından kapıyı kapatırken içimde baş kaldırmanın tohumları atılır gibi oldu. Bu duygum, şımarıklık, nankörlük, haddini bilmezlik diye de yorumlanırdı belki, ama kahrolası tabiatım isyana başlamıştı bile.

Oldum olası emir almaya alışık değildim. Daha yeni isimdeki ilk günümdü bu, fakat Dr. Bânû'nun davranışlarında bir değişiklik hissetmeye başlamıştım. Yaralı olarak hastaneye kaldırıldığım ilk günden beri ondan gördüğüm müşfik ve sıcak alaka kaybolmuş, yerini mütehakkim, otoriter bir

patronun davranışları almıştı. Bana tepeden bakıyor, katı davranıyordu. Oysa Bebek'te kulahtan kestane alan, çatır çatır yerken, benle arkadaş gibi konuşan kimliğini özlüyor, aramızdaki ilişkinin öyle sürmesini istiyordum. Acaba artık onun maiyetinde çalışan bir işçi olduğumdan mı bana böyle davranıyordu? Üzerimde bir tür otorite kurmaya mı kalkışıyordu?

Aslında ona saygısızlık etmeyi hiç düşünmüyordum; aklımın köşesinden bile geçmezdi bu. Yardımsever ve çok iyi niyetliydi. Beni elimden tutmuş, bir çukurun içinden çıkarmaya çalışmıştı. Ama biraz daha anlayışlı ve sıcak davranabilirdi.

Kendine gel Metin diye, söylendim içimden. Galiba daha ilk günden fazla şey beklemeye başlamıştım. Daha fazla ne umabilirdim ki?

Doktor hastaneye girip gözden kaybolunca bende arabada oturup düşünmeye başladım. Saat üçe kadar hastane bahçesinde onu bekleyemezdim; üstelik bu havalide bulunmak hiç işime gelmiyordu. Bir süre bu vakti nasıl geçireceğimi tasarlamaya çalıştım. Galiba yeni işimin en zor yanı bu ölü zamanlan doldurmaktı. Arabayı çalıştırıp hastaneden çıktım.

Saat tam üçte hastaneye döndüm. Üçü on geçe Bânû kapıda belirdi. Yerimden fırlayıp arka kapıyı açtım. Yerime oturduğumda, "Eve mi dönüyoruz, efendim?" diye sordum.

Kısaca, "Evet" demişti.

Yüzü asık ve yorgun görünüyordu. Yol boyunca hemen hemen hiç konuşmadı. Pür dikkat arabayı kullanıyordum. Bebek'e yaklaşıp daha önce karşılaştığımız noktaya gelince, "Arabayı munasip bir yere çek,, biraz yürümek istiyorum İlyas" dedi. Hemen kaldırım kenarına aldım arabayı. Henüz hava kararmamıştı. Güneşsiz ama pırıl pırıl bir gündü. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Son seferinde burada birlikte oturup konuşmuşuk, ama o zaman genç kadının sadece hastasıydım, oysa şimdi emrinde çalışan bir şofördüm. Herhalde benimle yârenlik edecek hali yoktu. Kapıyı açıp çıkmasına yardım ettim. Yüzüme bile bakmadan yanımdan uzaklaşıp tek başına yürümeye başladı. Yine içimde bir burukluk hissetmişim ama çaresiz arabaya girip kapıyı çektim.

Yaklaşık yarım saat sonra dönmüştü. Arabaya biner binmez, "Hadi gidelim" dedi sadece. Yeniden yola koyulduk. Dikiz aynasından baktım bir kere. Soğuktan yanakları al al olmuştu.

Villadaki ilk gecemi yadırgadım tabii. Müştemilatta beş kişi kalıyorduk. Uşak İzzet ve karısı Vildan evin genel temizliğiyle meşguldüler. Bolulu Mehmet villanın aşçısıydı, Hasan ise bahçivandı. Şimdi ben de aralarına şoför olarak katılmıştım.

Onlarla tanışma anım villanın mutfağında akşam yemeğinde oldu. Sabahleyin villaya geldiğimde hiçbirini görmemişim. Tahmin ettiğim gibi İzzet personelin başı ve lideri havasındaydı. Hatta diğerleri ondan biraz çekiniyordu. Daha sonraları adamın kırk yıldan beri bu evde hizmetkâr olarak çalıştığını öğrenecektim. Aslında hepsi iyi insanlardı.

Vildan sessiz ve sakin bir kadındı. Kocasından da en az yirmi yaş kadar gençti. Aşçı Mehmet tam karikatürize edilecek tipti; şişman, kırmızı yanaklı, başında kukuletası, ince bıyıklı, güler yüzlü, yaptığı yemeklere tenkit ettirmeyen, fakat çok sempatik biriydi. Bahçivan Hasan ise ensesine vur lokmasını al, denen cinsten, çok az konuşan bir adamdı. Bana sadece, hayırlı olsun yeni işin, demekle yetinmişti.

Yemeğimizi yedikten sonra topluca müştemilata dönmüştük. İzzet, yeni olduğum için bana kuralları

anlatmıştı biraz ukala ve mütehakkim bir eda ile. Akşam yemeği daima saat dokuzda yeniyordu. Vildan, evin hanımı yatıncaya kadar villada kalıyor, ancak ondan sonra müştemilata dönüyormuş. Müştemilatta toplu vakit geçireceğimiz ufak, televizyonlu bir salonda vardı.

Yemek sonrası müştemilata dönenler o ufak salonda toplandılar. Ama ben onlardan izin isteyip doğru odama çekildim. Doktoru hastaneden getirdikten sonra sabahleyin yatağın üstüne bıraktığım yeni alınmış giysileri dar dolaba yerleştirmiş, saat dokuzaya kadar oyalanmıştım. Ama yemekten sonra yorulduğumu hissetmeye başlamıştım. Ne de olsa bu ilk gün yorucu geçmiş, sinirlerim gerilmişti. İyi ya da kötü, hayatımda yeni sayfa açılıyordu. Benim için büyük bir değişim sayılacak sürecin başlangıcıydı bu. Akşamüstü doktoru hastaneden almak için beklediğim boş saatlerde epey düşünmüştüm. Herhalde hayatımın geri kalanını güzel bir kadına şoförlük yaparak sürdürmeyecektim. Bu devre benim için hayata bir uyum, yeniden dönüş süreci olacaktı. İçkiden kurtulmaya, param olsa bile elime iskambil kâğıdı almamaya, kesin karar vermiştim. Seneler sonra yeniden direksiyon başına geçmek, sinirlerimi germiş, beni yormuştu ama bir şeyin daha farkına varmıştım. Sokaklarda kadını erkeği, arabada yalnızken beni dikkatle süzmüşler, belki kimisi eski yıldızı hatırlamış, hatırlamayanlar bile beni yakışıklı ve havalı bulmuşlardı. Bunu bana çevrilen nazarlardan anlıyordum. Bu ise zaman içinde eski işime döneceğimin en belirgin işareti sayılırdı. Bânû bile bu sabah, yakışıklı olmuşsun İlyas demişti.

Odama girince kendimi yatağın üstüne attım. Kaloriferin sıcaklığı beni iyice gevşetmişti. Kim bilir kaç senedir, ilk defa böyle sıcak odada uyuyacaktım. Ellerimi başımın altında kenetleyip biraz hayale daldım. Aslına bakılırsa, kıs kıs gülümsüyordum da. Zira hayatım birden, yıllar evvel çevirdiğim salon komedileri filmlerine dönmüştü. Zengin kadına âşık olan fakir erkek teması üzerine çekilen ve asla inandırıcı olmayan filmlere.

Bir ara aklım karışır gibi oldu. Benimki sadece komik bir benzetmeydi. Ben, Bânû'ya âşık filan değildim. Evet, çok hoş, hatta çok güzel bir kadındı. Hele bana resmen iş teklifinde bulunduğu geceki halini düşündükçe içimde bir ürperme hissediyordum. Hayatıma pek çok kadın girip çıkmıştı ama o hepsinden farklıydı. İlişki kurduğum kadınların tamamını hatırlamam mümkün değildi, ama çoğu hafifmeşrep ve basit geliyordu şimdi bana. Oysa yeni patronum çok farklı biriydi. Ağır, ölçülü, kültürlü ve de mesafeliydi.

Bu mesafe kelimesi beni biraz tedirgin etmişti. Gerçekten de beni resmen işe aldığı andan itibaren, o sevecen, ilgili hali kaybolmuş, patron havalılarına girmişti. Neden böyle davranmıştı acaba? Eh, dedim kendi kendime. Başka nasıl bir davranış sergileyebilirdi ki? Herhalde özel şoförüyle laubali olacak hali yoktu. Araya mesafe koyması, patronluğunu hissettirmesi için doğası gereği idi.

Sonra aklıma daha terbiyesiz düşünceler gelmeye başladı. O güzel dudaklarını hayal etmeye başladım. Güldüğü zaman yanaklarında oluşan gamzeleri hatırladım. Kim bilir onu kollarımın arasına alıp, nefis bedenini sıkıca sarmalayıp, dudaklarından öpmek ne kadar zevkli bir şey olurdu. Gözlerimi yumdum, daha müstehcen, daha erotik şeyler düşlemeye başladım. Yıllardır ot gibi yaşıyordum, fiziksel olarak sıhhatli olmama rağmen hiçbir kadını canım çekmiyordu. Sonra ilk defa Bânû'yu arzuladığımı fark edince şaşırıdım. Galiba gerçekten bir şeyler değişiyor ve Metin Kazak geri dönüyordu.

Ertesi sabah uykumu almış, dinç ve diri bir şekilde yataktan kalkmıştım. Duş almak çok keyifli gelmişti. Yıllardır su ile olan ünsiyetimi yitirmiş pislik içinde yaşamıştım. İtina ile tıraş olup giyindim. Yeni takım elbisemi giyip müştemilatın salonuna girdiğimde bahçıvan Hasan gözlerini

kısarak bana baktı.

"Yahu arkadaş" dedi. "Kusura bakma ama ben seni birine benzetiyorum, lakin çıkaramıyorum bir türlü."

Arnavut olabilirdi, zira dilinde o yöre insanlarına has bir çalma vardı. "Boş ver Hasan kardeş, takma hiç kafanı. İnsanoğlu birbirine benzer" dedim. Beni tasdik edercesine kafasını salladı, ama pek rahatlamamıştı.

Garaja gidip arabayı çıkardım. Motoru çalıştırıp, ısıttım, arabanın camlarını sildim, sonra da arabayı ağır ağır evin önüne çektim. Patroniçe'yi hastaneye götürmeye hazırdım. Henüz villada çok yeni olduğum için merakımı yenip soru soramıyordum, ama bu debdebe, ihtişam, İlkyardım Hastanesi'nde cerrahlıkla kazanılamazdı, sülaleden zengin olduğunu düşünüyordum Bânû'nun. Merak etmişim ama benim üzerime vazife değildi, zenginliği nereden gelirse gelsin beni hiç ilgilendirmiyordu. Bana bir insanlık yapmış, sürdürdüğüm sefil hayattan beni çekip çıkarmıştı. Aslında ona müteşekkirdim.

Uşağı İzzet kapıyı açmış, hanımefendiyi uğurluyordu. İşte tam o esnada garip bir şey oldu. Aslına bakılırsa olan çok basit, gayet sıradan Bânû'nun verdiği bir talimattı. "Zeki Bey evden ararsa, saat beşte muayenehanesine uğrayacağımı söylersin" demişti. Beni zerre kadar ilgilendirmeyen bir cümle idi. Fakat nedendir bilinmez, Zeki adı beynimde garip bir uyarma yaratmıştı. Bir an içimin titrediğini hisseder gibi oldum.

Bu isim bana tamamen yabancı idi. Neden irkilmişim acaba? Zeki adında tanıdığım kimse de yoktu. Daha doğrusu o an kimseyi hatırlamamıştım. Ama beynimin bir köşesinde beni rahatsız eden bir vınlama başlamıştı.

Bânû her zamanki yumuşak ses tonuyla, "Günaydın İlyas" demişti. Ben de mihanikî şekilde, "Günaydın hanımefendi" demişim. Sıradan bir günün başlangıcı olmalıydı. Doktoru arabaya bindirdikten sonra hareket etmiştik. Bânû dün sabahki gibi çantasından gözlüğünü çıkarmış gazetesini okumaya başlamıştı. Şimdilik konuşmuyordu benimle. Dikkatimi yola vermeye çalıştım. Ama beynim o isme takılmıştı.

Tam Beşiktaş'a vardığımızda birden beynimde şimşekler çaktı sanki. Beni ürküten o ismin kime ait olduğunu anımsamıştım. Hatta mesele o kadarla da kalmamış, körkütük sarhoş olup bıçaklandığım geceki olaylar birer birer hafızamı delerek satıha çıkmıştı şimdi.

Az kaldı direksiyon hâkimiyetimi kaybediyordum.

Sıkı sıkı volanı kavradım. Bir anda sırtımdan ter boşanmıştı. O gecenin dehşeti şimdi tüm ayrıntılarıyla geri dönüyordu sanki. Lanetler olsun, diye homurdandım içimden. Ne halt yemişim ben, hangi şeytana uyup da o aptallığı yapmıştım? Olan olmuştu bir kere; o adamların hangi nedenle bana saldırdıklarını biliyordum artık.

Alnımda biriken ter tanelerini elimin tersiyle sildim. Uğradığım paniği doktorun görmesini istemiyordum, gözücuyla dikiz aynasından arkaya bir göz attım. Neyse ki Bânû hâlâ gazetesini okumaya devam ediyordu. Bendeki paniği görmüş olamazdı.

Zangır zangır titriyordum.

İçimi korku kaplamıştı. Arabayı hastanenin bahçesine soktuğumda dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Güçlkle arabadan çıkıp arka kapıyı açtım.

Bânû gözlerimin içine bakıp, " İyi misin sen?" diye sordu.

Bozuntuya vermeden, "Evet, efendim" dedim.

"Pekâlâ, yine üçte beni gelip al."

"Emredersiniz" diyebildim.

Doktor hastaneden içeri girip gözden kaybolunca arabaya yaslanıp derin derin nefes almaya başladım. Başım gerçekten büyük dertteydi.

İçimden bir an, keşke olanları hatırlamasaydım, diye geçirdim.

Tek gözünü kapatarak konuşma alışkanlığındaki K r  mer haklıydı. Kırmızı Papağan'daki Rıfki denen adamla yaptığım konuşmayı hatırlıyordum artık. Gerçi pek net değildi ama barda sohbet ettiğim Amerikalı  ğrenciler veda edip gidince yanıma yaklaşıp hafifçe omzuma dokunarak, sizinle biraz konuşabilir miyiz, demişti. Adamı tanıımıyordum, hiç görmemiştim o ana kadar. Ama barlar da, meyhaneler de böyle sohbetlere girişmek, arkadaşlık kurmak çok olağandı. Hele, size bir double viski ikram edebilir miyim, deyince akan sular durmuştu. Böyle bir teklifi geri çevirecek değildim herhalde. Barın nispeten arka tarafında sayılacak bir masaya geçmiştik. O talebelerle ne kadar sohbet ettiğimi hatırlamıyordum, ama Rıfki'nın masasına geçtiğimde sanırım saat akşamın yedisi filan olmalıydı. Dolu viski bardakları birbiri ardına geliyordu. Film ben de o sıralarda kopmuştu herhalde. Viskiye fazla kaçırılmışım. K r  mer'in, beni Rıfki ile masada konuşurken gördüğü saatler de o ana rastlamalıydı. Ama beni korkuya düşüren ise sonradan masaya gelen "Coni Zeki" olmuştu. Onu da şahsen tanımadım ama şöhretini Beyoğlu'nun karanlık dünyasında tanımayan yoktu. "Coni" lakabını ben de duymuştum tabii. Bu lakap ona Amerikan gangster filmlerinden görüp alıştığımız tiplere çok benzediği için verilmişti. O filmlerde gangster tipleri hep şık giyimli, İtalyan asıllı acımasız karakterler olurdu. Coni Zeki de onlara özenen bir tipti sanki. Hatırladığım kadarıyla sırtında çizgili lacivert takım elbise, dar yakalı beyaz bir gömlek, desenli kravat ve ceketinin yakasında da beyaz bir karanfil vardı. Ayakkabıları pırıl pırıl boyalıydı. Yani bugünkü Beyoğlu ve Kırmızı Papağan için son derece göze batan ve insanların giyimiyle yadırgadığı biriydi. Dudaklarının arasında da iki de bir yerini değiştirdiği bir k rdanı tutuyordu. Ama ne sigara içiyordu ne de içki. Onun da uyuşturucu işine bulaştığı bilinirdi. Ama asıl namı çeşitli olaylarda işlediği yedi cinayetle bilinirdi. İşin ilginç yanı benim yüzüme bile bakmamasıydı. Sanki ben masada yokmuşum gibi davranmıştı, zaten ağzını açıp tek kelime konuşmamıştı benimle.

Fakat Rıfki ona derin bir saygı ile muamele edip "Coni Ağabey" deyince, onun  nl  Coni Zeki olduğunu anlamıştım. K r kütük sarhoş olmama rağmen onun kim olduğunu anlayınca yüreğime korku sinmişti. Ben alelade bir garibandım, böyle kötü şöhretli bir adamla velev ki hiç konuşmasak bile aynı masayı paylaşmaktan tedirgin olduğumu hatırlıyordum. İşte ne olduysa her şey o sırada gerçekleşmişti. Birden barın içinde bir kargaşa başlamış, uğultular ve bağrışmalar yükselmişti. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken, lanet olsun basıldık, diye homurdandığını duymuştum Rıfki'nın. O an alkolden s ngerleşmiş beynimle bile, bir polis baskınında hiç tanımadığım Rıfki ve  nl  Coni Zeki ile aynı masada bulunmamın beni zora sokacağını d ş nebilmişim. Narkotik şubesinin elemanları içeriye dolarken hiç beklenmedik bir olay patlak vermiş, Rıfki, Coni Zeki'den usulca aldığı sarı bir zarfı hızla bana uzatmıştı masanın üstünden.

"Hemen sakla bunu" demişti. "Biz sonra senden alırız."

Ne yapacağımı bilememiştim. Ayyaş olabilirdim ama kesinlikle uyuşturucu kullanmazdım. Sadece şöhret olduğum yıllarda bir partide, tek bir kere, o da aşırı ısrar üzerine esrarlı bir sigara içmiştim. Başka bir ifade ile narkotiğin elemanlarından korkmam için bir neden yoktu. Ama heyecandan, belki de masamdaki ünlü Coni Zeki denen katilin korkusundan Rıfkı'nın uzattığı zarfi paltomun cebine attım, kaşla göz arasında.

Yaptığım büyük bir aptallıktı ama o an kendimi çaresiz hissetmiştim. Barın içi oldukça loştu. Aynı anda Zeki ile Rıfkı bardaki kargaşa esnasında usulca süzülerek benden uzaktaki boş bir masaya geçmişlerdi. Polisler bağırıp kimsenin yerinden kalkmamasını söylüyorlardı.

Ben donakalmıştım.

Ekip elemanları herkesi aramaya başlamışlardı. Korkarak gözücuyla az ilerimdeki masada oturan Coni Zeki ile Rıfkı denen adama bakıyordum. Az sonra polisler ikisini de alıp götürmüşlerdi.

Dr. Bânû'nun arabasının içine girip oturdum. Hâlâ alnımdan soğuk soğuk terler boşanıyordu. Doktor'un tanıdığı Zeki isimli birinin neden beni korkuttuğunu şimdi anlamıştım nihayet. Ben istemeyerek pis bir işe bulaşmıştım. Ama nedense ondan sonra olanları pek rahat anımsayamıyordum. O bardan nasıl çıktığımı, verilen zarfi ne yaptığımı, gece yarısına kadar nasıl vakit geçirdiğimi, sanki hafızasını kaybetmiş biri gibi hatırlamıyordum. Kendimi zorladım yeniden, ama nafile fazlası yoktu. Şu kadar ki, ufak bir ayrıntıyı, beni telaşa düşüren önemli bir olayı da anımsıyordum.

Kısa bir zaman için bile olsa benim Bodrum Palas'a dönmüştüm. Ama neden?

Genel olarak sabah evden çıktıktan sonra bir daha gece yarısına kadar eve dönmezdim, zira orası benim için günlük hayatın sürdürüldüğü bir mekân değil, sadece zaruri ihtiyaçlarım ve uyumak için kullandığım bir barınaktı.

Tabii ilk aklıma gelen şey, üzerimdeki zarftan bir an önce kurtulmaya çalışmam bunun için de eve götürüp saklamış olmam ihtimaliydi. Çünkü barı basan polislerin benim üstümü başımı aradıklarını da hatırlıyordum şimdi. Polisler o zarfi üstümde bulmuşlar ama hiç ilgilenmemişlerdi. Yine de tam emin olamadım, çok sarhoştum ve hatırladığım kısımlar da henüz belli belirsiz, bulutlu, donuktu. Ama o arada Bodrum Palas'a döndüğümünden emindim. Aklıma başka bir olasılık da gelmiyordu zaten. Eve zarfi bırakmak için dönmüş olmalıydım, aksi halde aynı gecenin hitamında kapımın önünde Rıfkı'nın ekibi tarafından dövülüp bıçaklanmamı başka nasıl açıklayabilirdim ki? Tabii henüz toparlayamadığım bazı noktalar mevcuttu. Şayet korkup o zarftan kurtulmak istiyorsam, herifler kapı önünde başıma dikildiklerinde zarfi vermekten neden kaçınmıştım acaba? Üstüme çullandıklarında hiçbir şey hatırlamadığımdan mı? Yoksa başka bir sebebi mi vardı? Aklım iyice karışmaya başlamıştı.

Bir sigara yakıp düşünmeye çalıştım.

Anılarımın arasında o geceyle ilgili çok kopuk bölümler vardı. Mesela Kırmızı Papağan'dan çıktığım zamanı anımsamıyordum. Kaçta ayrılmış olabilirdim bardan? Zarfi eve bırakmak için gittiysem -ki bu da hayli geç bir saat olmalıydı- neden bir daha çıkmıştım dışarı? Artık içki içemeyecek kadar sarhoştum. Ama son olarak terk ettiğim yer Kırmızı Papağan değil, Firuze Bar'dı. Demek zarfi Bodrum Palas'a bıraktıktan sonra tekrar içki içmeye gitmiştim. Bir yerde kopukluk vardı ama çıkaramıyordum.

Sigaramdan derin bir nefes çektim.

Peki, Coni Zeki'nin bu olaylardaki yeri neydi? Cevat Baba'nın söylediğine bakılırsa iki mafya gurubu, yani Kürt Rıza ile Laz Dursun arasındaki bir çekişme, hesaplaşma idi bu ve her şey Coni Zeki'nin Rıfkı'ya verdiği o zarf ile başlamıştı benim için.

Zeki bu gruplardan ayrı mı çalışıyordu acaba?

Kafamı yormam anlamsızdı, zira hiçbir şey bilmiyordum. Yeniden aklıma geldi, bütün bu insanlar hâlâ o zarfın peşindeyse acaba zarf neredeydi? Gerçekten onu eve mi bırakmıştım? Bu husus da meçhuldü. Kırmızı Papağan'dan çıktuktan sonra eve gittiğimi hatırlıyordum, lakin eve gidişimi sırf zarfı saklamak için yaptığımı sadece karine yoluyla çıkarıyordum; gerçekten öyle miydi? Yanılmış olamaz mıydım?

Korkum geçmemişti ama o ilk paniği atlatmış sayılırdım. Artık soğuk soğuk terlemiyordum. Cebimden telefonumu çıkarıp Cevat Baba'nın kahvesini aradım. Telefonu o açmıştı. Kendimi tanıttım. Baba sevinmişti.

"Nasılsın evlat?" diye sordu hemen.

"Tahmininden de iyiyim baba" dedim. "Görsen tanıyamazsın. Filinta gibi oldum. Hani utanmasam, eski artist Metin geri döndü diyebilirim."

"Yaşa be evlat. Eminim o günleri de göreceğiz."

"Baba," diye fısıldadım.

"Söyle, evlat."

"Oralar sakın mi? Hâlâ beni arayan soranlar oluyor mu?"

Cevat Baba sanki sesini biraz kısarak konuşur gibi oldu veya bana öyle geldi.

"Henüz bu taraflara gelme sakın. Birileri zorla senin daireye girip etrafı hallaç pamuğu gibi atmış. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet" diye mırıldandım. Keyfim kaçmıştı. Baba devam etti. "Beni de sıkıştırdılar. Kaldığın bodrum dairenin benim mülküm olduğunu öğrenince beni de çevirdiler."

Yüreğim cız etti birden. O dürüst ve beni kollayan adama bir kötülük yapmalarına gönlüm razı olamazdı.

"Sana bir şey yaptılar mı?" diye kekeledim.

"Yok be evlat! Ne de olsa onların geçmişi bilirim ben. Hepsine ufak tefek yardımım da dokunmuştur vakti zamanında. Sadece gözdağı vermek istediler fazla incitmeden. Bilirsin bu işlerin de bir raconu vardır. Ama seni gerçekten kolladığımı bilseler, gözümün yaşına bakmazlardı tabii."

Önce rahat bir nefes aldım, sonra hemen sordum. "Kim seni sıkıştırdı?"

"Önce Dev Abbas'la adamları sonra da Kasap Tayyar çıktı karşıma."

"Ne dediler sana?"

"Senin hangi cehenneme gittiğini sordular. Onunla görülecek ufak bir hesabımız var dediler. Tehdit yollu da nerede olduğuna dair bir şey öğrenirsem hemen haber uçurmamı istediler."

"Sen ne dedin?"

"Onları inandırdım. Bana da altı aylık kira borcu taktı gitti dedim."

"Yamansın be Cevat Baba. Seni özledim yahu." "Ben de seni evlat. Ama bir süre daha buralara uğramasan iyi edersin. Sonra ben seni ararım."

"Tamam Baba, anlaştık" dedim ve telefonu kapattım. Bu durumda tehlike henüz geçmiş sayılmazdı. Herifler demek hâlâ peşimdeydiler. Bir sigara daha yakıp arabanın yan penceresini araladım. Acaba o sarı zarfın içinde ne vardı ve neden o iki gurup zarf için benim gibi bir masumu harcamaya kalkıyorlardı?

O gün arabanın içinden hiç çıkmadan saat üçe kadar doktorun hastaneden çıkmasını bekledim. Hiç iştahım yoktu. Öğle yemeğini de pas geçtim.

Dr. Bânû yine her zamanki vaktinde hastaneden çıktı. Arka kapıyı açarken dikkat ettim, bu kez ilk defa yüzüne hafif bir makyaj yapmış, dudaklarına açık renk ruj sürmüştü. Yerime geçer geçmez de, "Levent'e gideceğiz" dedi bana.

Arabayı çalıştırdım ve yola koyulduk. Sıraselviler'den Taksim'e gelinceye kadar yine hafif bir ürperme almıştı beni. O iki bara hiç bakmamaya çalıştım. Mete Caddesi'ne varıncaya kadar da o tedirgin haletiruhiyeden sıyrılamadım. Sanki Sıraselviler artık benim için tehlikeli bölgeydi ve ne yazık ki işim icabı her gün buraya gelecektim.

Rumeli Caddesi'nden, Halaskârgazi'ye çıkıncaya kadar Bânû konuşmamıştı. Şişli'ye yaklaşırken ilk defa bana bir soru sordu.

"Nasıl alıştın mı işine?"

"Evet, efendim" dedim.

"Memnun musun?"

"Memnun olmamam için ne sebep olabilir ki? Himmetinizle sefil bir hayattan kurtuldum. Karnım tok, cebim para gördü ve tertemiz bir odada yatıp kalkıyorum. Daha ne isteyebilirim ki?"

Genç kadın manidar bir şekilde yüzüme bakıp hafifçe tebessüm etti. Yüzünde ifademi samimi bulmamış gibi bir eda sezinledim. Pek tabiidir ki nedenini soramazdım.

"Öyleyse sevindim" diye mırıldandı. Ama bu iki kelimesinde bile sanki sana inanmıyorum, der gibi bir anlam çıkarmıştım. Bânû beni işe aldığından beri aktör Metin Kazak'a benzemenden bahsetmiyordu artık. Bu oldukça yadırganacak bir halidi; saçım sakalım birbirine karışmış, pejmürde giysilerle dolaşırken bile beni tanıdığını ima eden kadın, nedense şimdi bu halimle hiç şüphelenmez gibi davranıyordu.

Levent'te iki katlı bir evin önünde durduk. Kapının üstünde Dâhiliye Mütahassısı Dr. Zeki Sönmez yazılı bir levha vardı. Bânû, "Burada bekle, yarım saate kadar dönerim" dedi. Beklemeye başladım.

Her yalnız kaldığım arıkla aklım hemen başıma gelen olaya kayıyordu. Elimde olmadan yine o geceyi hatırlamaya çalışıyordum. Kırmızı Papağan'daki polis baskınından sonra eve döndüğümünden emindim. Aklımı en fazla kurcalayan nokta buydu. Rıfkı elime sıkıştırdığı zarf için, senden sonra alırsız demişti. Ama ne kadar sonra? O hususta bir açıklama yapmamıştı. Yavaş yavaş kanaat

getirmeye başlamıştım; o sarhoş kafama rağmen Bodrum Palas'a herhalde üzerimdeki zarftan kurtulmak için dönmüştüm. Bunun başka izahı olamazdı, zira çok korkmuştum o an. İyi de zarfi evde nereye saklamıştım?

Cevat Baba'nın söylediğine göre her iki tarafta evime girip etrafi didik didik aramışlardı. Doğru düzgün eşyanın bulunmadığı bir evde aradıklarını bulamamaları olanaksızdı. Hâlâ çevrede beni aramaları da bunun en iyi kanıtıydı. Zarf onların elinde değildi. İyi de neredeydi peki?

Zarfi nereye tıkmıştım acaba? Yoksa eve götürmedim mi, diye düşündüm. Bu fikir ilk defa aklıma geliyordu. İrkildim birden. Olayları hatırlamaya başladığımdan beri zarfın hep evde olduğunu düşünüp durmuştum.

Başka bir yere bırakmış olamaz mıydım?

İçimden küfürler savurmaya başlamıştım.

Bu olasılık da oldukça zayıftı. Gecenin o saatinde kimi veya nereyi bulup da zarfi teslim edebilirdim? Bu ihtimale aklım pek yatmamıştı.

Düşünmeye çalışırken az daha heyecandan kafam arabanın tavanına çarpacaktı. Birden anımsamıştım o anı. Öylesine gerilmiştim ki, her yanım buz kesti. Tabii ya, öyle aptalca hareket etmiştim ki, nasıl olup da bunu daha önce hatırlamadığıma şaşırıyordum şimdi. O kör kütük sarhoş halimle akıl ettiğim bir şeyi, ağzıma alkol koymadığım bu ayık günlerimde bir türlü akıl edememişim.

Artık sarı zarfın nerede olduğunu biliyordum.

Bodrum Palas'taydı tabii. O eve gidebilsem elimle koymuş gibi bulurdum ama bütün sorun eve nasıl gireceğimdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BELKİ DE yanlış yapıyordum. Hâlâ o sarı zarfın peşinde koşmam çok anlamsızdı, işin aslına bakılırsa içinde ne olduğunu da hiç merak etmiyordum, üstelik yeni bir hayata da başlamıştım ve geçmişimin o tatsız dönemlerine hiç dönmek istemiyordum. Ama sonsuza kadar tehdit altında yaşayamazdım ve zarfı aldığım kişiye iade edip bu beladan kurtulmak şimdilik tek isteğimdi.

Saat gecenin üçü olmuştu.

Hava buz gibi soğuktu, neyse ki yağış yoktu. Taksiden iki sokak evvel inmiş, bir zamanlar kaldığım sokağın başına kadar ürkek adımlarla yürümüşüm. Bana göre Beyoğlu her zaman bir bataklık. Sadece gün ışığınca çehresi biraz değişir, makyaj yapmış bir fahişe gibi yüzüne biraz daha bakılır hale gelir, fakat gecenin zulmet dolu perdesi inince, sefaletin, kokuşmuşluğun gerçek yüzü bütün sakilliğiyle ortaya çıkardı.

Sokağın başında durdum, bir an sokağa bakarak bekledim. Şanslıydım, kimseler olmadığı gibi bütün sokakta hayat durmuş, ışıklar sönmüş, in cin top oynuyordu. Gerçi Bodrum Palas'a dönüşü tamamen şansa bırakmamıştım. Ne de olsa ben de uzun süre bu sokağın sakini olduğumdan, hayatın kaçta durduğunu bilirdim. Bu saatlerde herkes elini ayağını çeker, sokaklar sessizliğine bürünürdü.

Emirgan'daki villadan kimseye haber vermeden saat iki de gizlice çıkmıştım. Umarım dönüşümü de kimse fark etmezdi.

Yine de sokağa hemen dalmadım. Kuytu bir dükkân aralığında gölgelerin arasına sığınarak sokağı kolaçan ettim bir süre. Uğuldayarak esen rüzgârdan başka hiç ses yoktu. Emin olmadıkça sığındığım aralıktan çıkmadım. Sokakta park etmiş birkaç araba duruyordu, ama içlerinde kimse yoktu. Gözlerimi kısıp dikkatle incelemeye çalışmıştım. Gecenin karanlığı hem lehime hem de aleyhimeydi. Uzaktan arabaların içinde sinip bekleyen birileri varsa görme şansım zayıftı ama yanan bir sigara alevi bile uyanmama yeterdi.

Yine tedbiri elden bırakmayarak bir gölge gibi başka bir saçağın altına doğru kaydım. Sokağın tehlikesiz gibi görünmesine rağmen uluorta yürümeyi göze alamıyordum. Bodrum Palas'a biraz daha yaklaştım. Tam karşısındaki Cevat Baba'nın kahvesi de çoktan kapanmıştı, içerisi zifiri karanlıktı.

Esen soğuk rüzgâr bir kere daha yüzümü yaladı. Fazla cesur biri olduğumu söyleyemezdim, hem yerimde kim olsa korkardı sanırım, daha bir ay evvel bu sokakta fena halde dövülmüş ve bıçaklanmıştım. Endişelenmekte haklıydım.

Kuytulara saklana saklana kahvenin yanına kadar geldim. Karşımdaki eski oturduğum eve kuşkuyla bir göz attım. Olağandışı hiçbir şey görünmüyordu. Karanlık ve sessizlik...

Tam o sırada uzaklardan bir ambulansın tiz siren sesi aksetti. Herhalde bir yaralı acilen İlkyardım

Hastanesi'ne naklediliyordu. Tıpkı bir ay önce bana yapıldığı gibi. Elimde olmadan durakladım.

Cesaretim kırıldı yeniden. Daha bugün Cevat Baba ile yaptığım telefon konuşmasında buralara gelmememi, tehlikenin henüz geçmediğini söylemişti bana. Siren sesleri tüylerimi diken diken etmişti. Son tereddütleri o an yaşadım.

Yoksa bir an evvel uzaklaşmalı mıydım buradan?

Hayır, diye homurdandım içimden. Artık ok yaydan çıkmıştı, dönüşü olmayan bir mecraya girmiştım. Bu saatten sonra vazgeçemezdim.

Elimi yeni montumun cebine sokup Bodrum Palas'ın anahtarlarını çıkardım. Sonra ani bir kararla sokağın karşısına geçip elimdeki anahtarı köhne apartmanın dış giriş kapısının kilidine soktum. Sarhoşken bazen zorlanırdım anahtar deliğini bulmakta ama şimdi ayıktım ve kilidi açmam hiç zaman almadı.

Uzulca içeri süzıldüm.

Derin bir nefes aldım. Galiba işin en zor yanını halletmişim. Bundan sonrası benim için oldukça kolay olacaktı. Sarı zarfı nerede sakladığımı biliyordum artık. Şimdi tek korkum çıkışta görülmektir. Belki de boşuna heyecanlanıyordum. Birileri tarafından eski kaldığım ev gözleniyor olsa herifler çoktan başıma üşüşürlerdi.

Kendime güvenim arttı.

Dikkat çekmemek için otomatığın düğmesine basmadım. Bassam bile yanacağından şüpheliydim zaten. Otomatik sık sık arıza yapardı. Ama bu riski göze alamazdım. Yanan ışık karanlık sokağa akseder ve beni izleyenler varsa uyanırlardı. Hatta eski daireme girince de ışıkları yakmayacaktım. Zarfı gizlediğim yeri el yordamıyla bile bulabilirdim.

Bodrum katına giden kısa merdiveni bir solukta indim.

Gecenin bu saatinde bodrumda göz gözü görmüyordu. Dert değildi benim için, nasıl olsa bu durumlara alışkıttım ve alışkanlıklar kolay kolay unutulmuyordu. Karanlıkta el yordamıyla parmaklarımı kapının üzerinde dolaştırıp anahtarı sokacağı kilidi aradım. Ama ilk korku sancısı o zaman benliğimi kapladı.

Zira parmaklarım kapıya değince kilitli olması gereken kapı hafifçe yerinden oynamış ve aralanmıştı. İrkildim birden.

Taş gibi kasılıp kaldım yerimde.

Yoksa bu bir tuzak mıydı? İçerde birileri mi vardı? Önünde sonunda bu eve döneceğimi bilen ve içerde beni bekleyen birileri.

Alkolden süngerleşmiş beynim şimdi hızla çalışıyordu. İçimi yeni bir korku atağı kapladı. Az daha merdivenlere dönüp tabana kuvvet kaçmaya kalkışacaktım. Ama o an inanılmaz bir muhakeme yürüttüm. Sağduyum galip çıktı. Cevat Baba evin talan edildiğini, her iki gurup tarafından hallaç pamuğu gibi atıldığını söylemişti. Adamlarda anahtar olmadığına göre herhalde kilidi kırmış olmalıydılar.

Ama Cevat Baba kapıyı neden tamir ettirmemişti acaba? En azından bir çilingir getirip kilidi değiştirirdi. Belki de kasten yapmamıştı, artık evde kimsenin kalmadığı imajını etrafa yaymak için.

Hani, yabana atılır bir düşünce de değildi.

İçeriye kulak verdim.

Hiç ses yoktu, tam bir mezar sessizliği.

Kararsız birkaç saniye geçirdim kapının önünde. Sonra usulca kanadı ittim. Kapı içeri süzölebileceğim kadar aralandı.

Yüreğim güm güm çarpıyordu.

Mutlaka kanımdaki adrenalin seviyesi yükselmişti. Usulca başımı içeriye uzattım. Kendi kendime korkacak bir şey olmadığını telkine çalışmama rağmen düpedüz korkuyordum. Aksini iddia etmek yalan olurdu. Her an karanlığın içinden ızbandut gibi birkaç gölgenin fırlayıp beni içeri çekeceklerini ve kafama bir şey indireceklerini düşünüyordum; hem bu defa saldırıya uğrarsam kurtuluşum da olmazdı, herifler mutlaka beni önce konuştururlar, emellerine nail olunca da temizlerlerdi.

Oysa evin sessizliği bozulmamıştı. Çıt çıkmıyordu.

Korktuğum gibi kimse de üstüme saldırmadı. Rahatladım biraz. İçeri girince hiç kıılmıdamadan öylece bekledim. Gözlerimin karanlığa uyum sağlamasını istiyordum. Ne de olsa burada uzun seneler geçirmiştım. Zifiri karanlığa alışınca hedefime doğru yürüyecektim.

Ama Cevat Baba'nın anlattıklarını bir kez daha hatırladım. İçerde fazla eşya olmamasına rağmen herhalde şimdi hepsi yerlere saçılmış olmalıydı. Adamların her yeri iğneden sürmeye karıştırdıklarından emindim. Herhangi bir eşyaya çarpıp gürültü çıkmasını istemiyordum. Kendime yeterince güvenmem de hata olabilirdi.

Zarfi arayacağım yeri biliyordum tabii.

Gözlerimde biraz uyum sağlamıştı karanlığa. Yatak odasına doğru bir adım attım, dikkatli ve sessiz. Ama ayağım yerdeki tahta bir cisme çarptı. Belki fazla ses çıkmamıştı ama o ses bana gök gürültüsü gibi gelmişti. Hemen durdum. Lanet olası nesne yuvarlak bir cisim olmalıydı ki eski ahşap zemin üzerinde gürültüyle kayıp yuvarlanmaya başlamıştı. İşte her şey o an başladı.

Birden kapısı açık olan yatak odasının eşiğinde bir gölge gördüm. Bir değil iki gölgeydi. Kanım çekildi.

Şimdi Cevat Baba'nın tavsiyesine kulak asmadığım için bin pişmandım. Aptal gibi tuzağa düşmüştüm. Gölgeler üzerime doğru geliyordu.

Can havliyle geri dönüp kaçmaya çalıştım.

Arkadan bir ses, "Yakala şu ayyaş iti!" diye bağırdı.

Ne de olsa içerdekiler belli ki uzun zamandır içeride olduklarından karanlığa daha alışıktilar ve uyum sorunları yoktu. Üstelik ben, korkudan yıllardır kullandığım evde bir yabancı gibi telaşa kapılmış, aralık duran kapıyı bulmakta gecikmişim.

Zaten tetikte olan heriflerden biri hamle yaparak beni yakaladı. Ama ikimizde hareket halinde olduğumuzdan yere yuvarlandık, gürültü koptu. Tahta zeminin üzerine düşmüştük. Şanslı sayılırdım, düşerken adam altımda kalmıştı. Aynı anda adama yerdeki savrulmuş eşyalardan biri batmış olmalıydı ki heriften inlemeyle birlikte ağza alınmayacak bir küfür yükseldi. Karanlıkta diğerinin de üzerime doğru koştuğunu gördüm. Eski dairemin boş olduğunu düşünmüştüm ama yine de yatak

odasından fırlayan tehlikeli itlerin birden ortaya çıkışı pek de şaşırtıcı olmamıştı doğrusu.

Bir zamanlar avantür filmlerinde de rol aldığımdan, bazı yönetmenler dövüş sahnelerinin gerçeğe daha yakın olması için karate hocalarından ders aldırılmışlardı. Tabii bunlar yıllar öncesiydi ve o tekniklerin çoktan hafızamdan silinip gittiğini sanmıştım. Ama yanılmışım. Ayık kafayla ve kendimi ölüme yakın hissedince, sanki o kurslarda öğrendiklerim birden zihnime hücum etmiş gibi çevik bir hareketle altımda kalan adamın üstünden ayağa fırlarken sağ ayağımla kafasına doğru yıkıcı bir tekme salladım. Karanlıkta yerde yatan adamı iyi görememişim, itiraf edeyim ki, biraz da sallapati savurmuşum bacağımı. Fakat botlu ayağım tam adamın kafasına isabet etmişti. Acı bir çığlık daha yükseldi yerde yatandan ve birden hareketsiz kaldı.

Lakin bütün bunlar saniyelerle ölçülecek kadar kısa bir sürede oluyordu ve ben kesinlikle eskisi kadar çevik ve hareketli değildim artık. Tek umudum bir ayı aşkın zamandır içki içmemem ve son zamanlarda iyi beslenmiş olmamdı. Yine de idmansızdım. Nitekim tam ayağa kalktığım sırada belime doğru atlayan adamla birlikte yeniden yere yuvarlandık. Bu hergele daha güçlüye benziyordu.

Yerde beni kısıkvrak yakalamış, adeta soluksuz bırakmıştı. Güçlü kollarını boynuma boyunduruk gibi dolamış devamlı sıkıyordu. Nefes alamıyor, ciğerlerim zorlanıyor, gözlerim büyüyordu. Bu baskıya dayanamazdım. Az sonra kendimden geçmem kaçınılmazdı, adamın kolları sanki çelikten bir mengenedi.

Postun pahalı olduğunu anlamıştım.

Bir kolum altımda kalmıştı. Serbest olan sağ kolumla adamın başına, sırtına vurmaya çalıştım ama nafileydi. İyice soluksuz kalmıştım ve gözlerim kararıyordu artık. Nitekim az sonra tek hareket eden sağ kolumda yere düştü. Kaderimi kabulleniyordum.

Bu it soyu beni boğacaktı.

Herhalde can havli denen şey bu olmalıydı. Zira tam o anda sağ elimin parmakları tozlu tahta zemin üzerinde madeni bir şeye değdi. Güçbela parmaklarımla yokladım. Bu bir bıçak, kama veya açık sustalı gibi bir şeydi. Sanırım ilk saldırgan üzerime atladığı sırada elinden düşürmüş olmalıydı. Ama cerh edici, paralayıcı, delici bir şey olduğu kesindi.

Son anda içime yeni bir umut doğdu.

Hayatım boyunca kimseye silah doğrultmamıştım, zaten hiçbir zaman hiçbir silahla ünsiyetim de olmamıştı. Ama şimdi nefsi müdafaa halindeydim ve tesadüfen bulduğum bıçağı kullanmazsam bu it beni öldürecekti. Hiç tereddüt etmedim. Güçbela kavradığım o sivri uçlu nesneyi kabzasından kavrayarak geriye kalan son adale gücümle kaldırıp adamın sırtına sapladım. Üzerimdeki it, önce bir an titredi. Ne olduğunu anlamamıştı. Karanlık nedeniyle yüzünü göremiyordum ama şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış olmalıydı. Neden sonra ağır ağır boynumdaki tazyikin hafiflediğini hissetmeye başladım. Bir yandan derin derin soluk almaya gayret ederken, bir yandan da ağırlığını üzerimden atmaya çalışıyordum.

Herifçioğlu hâlâ direniyordu. Bir kolunu boynumdan çözmüş elini sırtına doğru uzatarak saplanan bıçağı çıkarma gayreti içindeydi sanırım. Önce yeni bir paniğe kapıldım, bunu becerirse halim haraptı ama o şartlar altında dahi, sırtına saplanan bıçağı çıkaramayacağını hesap ettim. Bu imkânsızdı adeta. Homurdanıp küfürler savuruyordu ama artık benim onları düşünecek halim yoktu. Herif hâlâ üzerimdeydi ama şimdi iki kolumda serbesti artık. Tüm gücümü kullanarak adamı üstümden ittim. Külçe gibi yan üstü düştü.

Duruma inanamıyordum hâlâ. İyi veya kötü, ikisini de etkisiz hâle getirmiştım, ama şimdi korkum daha da artmıştı. İlk saldıran kafasına savurduğum tekmeyle kendinden geçmişti, fakat bu durumun ne kadar devam edeceğini kestiremezdim. Ayrıca yeni bir mücadeleyi kaldıramayacak kadar da takatten kesilmiştim. Açıkçası korkuyordum da, galiba tek çarem bir an evvel buradan uzaklaşmamdı.

O sarı zarf artık hiç umurumda değildi, önce hayatımı kurtarmalıydım. Serbest kalınca ayağa fırladım ve doğru kapıya koştum. Bıçaklanan adamın peşimden gelmesi söz konusu olamazdı fakat tekmemi kafasına yiyen toparlanırsa bana yetişebilirdi.

Deli gibi kendimi merdivenlere attım.

Az sonra sokaktaydım. Soğuk hava buz gibi yüzüme çarptı. İstiklal Caddesi yerine geldiğim sokağın nihayetine doğru koşmaya başladım. Nefesimi ayarlayamıyordum, daha soluklarım henüz normale dönmemişti. Bir yandan ciğerlerime uzun nefesler çekerek solurken, diğer yandan da öksürüyordum. Bu arada ikide bir de arkama dönüp bakarak, en azından serserilerden birinin peşime takılıp takılmadığını anlamaya çalışıyordum. Tek teselliyim sokakların o an bomboş oluşuydu. Peşimde beni kovalayan yoktu.

Arka caddeye çıktığımda durdum.

Sanırım artık tehlikede değildim.

Artık meteliksiz bir serseri değildim. Patroniçenin verdiği avanstan hâlâ cebimde para vardı. Önüme çıkan ilk taksiyi çevirdim. Şimdilik Emirgan'a dönmekten başka yapacağım bir şey yoktu.

Müştemilatın kapısına vardığımda irkildim. Televizyonun bulunduğu müşterek oturma odasının ışığı yanıyordu. Kapıyı anahtarım ile açıp içeriye girdiğimde kıdemli uşak İzzet'i karşımda bulmuştum. Soğuk bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Sanki patronum kendisi gibiymiş gibi sert bir ifadeyle sordu.

"Gecenin bu saatinde nereden dönüyorsunuz İlyas Bey?" dedi. Adamın beni sorgular gibi konuşması tepemi attırmıştı. "Bu seni hiç ilgilendirmez İzzet Efendi" dedim.

Sanırım böyle bir cevap beklemiyor, karşısında bir suçlu gibi ezilip büzüleceğimi sanıyordu. Yüzü bir anda kıpkırmızı oldu.

"Sanırım hanımefendi buradaki çalışma şartlarınızı size bildirmiştir. Onun izni olmadan kimse burayı terk edemez."

"Hanımefendi kendini ne sanıyor be!" diye kükredim. "Esir miyim ben burada? Çalışma saatleri içinde vazifemi yerine getiriyorum. Onun dışındaki saatlerde kimse ne yaptığıma karışamaz. Bunu böylece bilin:"

İzzet Efendi sinirden titremeye başlamıştı.

"Bu söylediğinizi aynen kendisine iletacağım."

Sinirlerime hâkim olamamıştım. Geçirdiğim berbat gecenin sonunda benden fazlasını beklemek de abesti zaten.

"Ne istersen onu ilet. İstersen bir de selamımı ilet" diye bağırdım ve odama doğru yürüdüm. Zaten benden pek hoşlanmayan yaşlı uşağın hiddet dolu nazarlarla arkamdan beni izlediğine emindim. Kapıyı vurup odama kapandım.

ONUNCU BÖLÜM

ERTESİ sabah zor da olsa görevimin başındaydım. Zamanında uyanamayacağım diye tedirgin olmuştum, ama yine de uykusuzluktan kızarmış gözlerle Bânû'ya arabanın kapısını açarken, tıraşımı olmuş, duşumu almıştım.

Güzel patroniçem sadece, "Günaydın" deyip arabaya atladı. Yüzüme bakmamıştı bu sabah ve biraz sinirli görünüyordu. Hemen anlamıştım; İzzet Efendi dün geceki gizli firarımı ona yetiştirmiş olmalıydı.

Hareket ettik, ilk dikkatimi çeken husus bu sabah gazetesini açıp okumaya başlamamış olmasıydı, itiraf etmeliydim ki, doktora şükran borçluydum, daha işe başlar başlamaz koyduğu kuralları çiğnemek istemezdim. Bu nedenle ani bir karar verdim. O beni sorguya çekmeden veya kırıcı bir laf etmeden Dün gece habersiz villadan ayrılışımı ben ona söylemeliydim. Nasıl bir tavır takınacağını kestiremiyordum, ama böylesi daha adilane ve dürüstçe olacaktı. En azından yalan söylemediğimi veya ondan bir şey saklamadığımı anlayacaktı. Yola koyulur koyulmaz hemen konuyu açtım.

"Size bir maruzatım olacak, hanımefendi" dedim. "Öyle mi? Hayrola?"

Sanki meseleyi işitmemiş gibi davranıyordu ama sesinin tonundaki gergin titreşimlerden anlamıştım. İzzet Efendi hemen konuyu nakletmiş olmalıydı.

"Çalışma koşullarımı bana açıkça anlatmıştınız. Bunlar arasında izinsiz dışarıya çıkmama şartı da vardı."

"Evet, doğru" diye mırıldandı Bânû. Fakat sesindeki o sinirli hava kaybolmamıştı daha. Konuyu o açmadan ben ortaya atmakla daha iyi etmiştim. Mizacım gereği bana yapılan iyiliğe nankörlük etmek istemiyordum, ama lanet olası o isyankâr huyum yine depreşiyordu; şayet kırıcı veya damarıma basacak şekilde davranırsa, her şeyi göze alıp, hemen işten ayrılabilir, kontağı kapatıp, anahtarı teslim ederek arabadan çıkabilirdim. Çok aptalca olduğumu biliyordum, ama ne yapayım ki elimde değildi.

"Dün gece birkaç saatliğine size haber vermeden villayı terk ettim" dedim.

"Yaa!" dedi önce.

Sanki ilk defa işitiyormuş gibi. Sonra kısık sesle mırıldandı. "Sebebini sorabilir miyim?"

"Çok özel bir nedeni vardı."

"Öyle mi? Demek çok özel?"

"Evet, efendim."

"Yoksa bir kadın meselesi mi? Eski bir sevgili filan?"

Böyle bir yorumda bulunması beni şaşırtmıştı.

"Hayır, efendim. Ne münasebet!" dedim aceleyle.

"Neydi öyleyse?"

Yutkundum hafifçe. Gerçekleri ona açıklamanın ne denli doğru olduğunu kestiremiyordum ama doğruyu anlatmanın en çıkar yol olduğuna karar verdim sonunda. Hatta hafifçe gülümsedim bile.

"Sizinle tanışmama vesile olan hadise, şu yaralanma olayım."

"Anlayamadım?"

"Çok sarhoştum hanımefendi. Tabiri caizse zom olmuşum ve neler yaşadığım hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum. Lakin dün birden bazı olayları anımsamaya başladım ve o nedenle de eskiden kaldığım eve gitmek zorunda kaldım."

"Yaa!"

"İtimat edin, doğruyu söylüyorum. Benim için çok hayati bir meseleydi. Yoksa bana gösterdiğiniz bunca anlayış ve iyi niyetinizi kesinlikle suiistimal etmek istemezdim."

"Peki, neden beni veya İzzet Efendi'yi haberdar etmedin?"

"Vakit çok geçti, hanımefendi. O saatte kimseyi uyandıramazdım."

"Neyse," diye mırıldandı doktor. "Umarım bir daha tekerrür etmez. Çok acil bir durum olursa beni haberdar edersin. Saat kaç olursa olsun."

Rahatlamıştım.

Güzel patroniçem yine her zamanki gibi anlayışla karşılaşmış, meseleyi büyütmemişti. Zaten son derece iyi niyetli ve yardımsever olduğunu biliyordum. Meseleyi o açmadan söylediğim için de seviniyordum. İşgüzar İzzet Efendi yaptığıyla kalacaktı. Ama ilk fırsatta bu densizliğin acısını çıkaracaktım ondan. Meselenin kapandığını sanıyordum; lakin hiç ummadığım bir anda Bânû soruverdi.

"Peki, neydi o geceyle ilgili hatırladığın şey?"

Doğrusu böyle bir sual beklemiyordum. Kısa bir an dikiz aynasından yüzüne baktım. Doktor gayet ciddi ve ilgili görünüyordu.

"Aslına bakılırsa utanç verici bir durum. Aşırı sarhoşluğumun başıma açtığı bir sorun, boşuna anlatıp sizi de tedirgin etmek istemem."

"Anlat, İlyas. Maiyetimde çalışanların sıkıntılarını bilmek isterim."

Doğrusu garip bir kadındı Bânû.

Bazen son derece anlayışlı, müşfik ve sevecen, bazen de fazla kuralcı ve sert bir tutumu vardı. O hadiseyi öğrenmesinin ona ne yararı olabilirdi?

İsrar etmeye çalıştım.

"Tatsız bir vaka, efendim. Gerçekten bilmek istiyor musunuz?"

Sesi daha da sert çıkmıştı.

"Bilmek istemesem, sorar mıydım?"

Bu kez çaresiz kalarak olayı kısaca özetledim.

"Yaralandığım gece bilmeden, muhitimdeki barlardan birinde Beyoğlu'nun karanlık dünyasının ileri gelenlerinden bir zatla içki içmek zorunda kaldım. O esnada polis bara baskın yaptı. Sanırım uyuşturucu arıyorlardı. Adam elime bir zarf tutuşturdu, sakla bunu, biz sonra senden alırız demişti. Boş bulunup zarfi aldım."

Bânû hemen sözümü kesmişti.

"Zarfin içinde uyuşturucu mu vardı?"

Bir an huylandım. İfadem sanırım güzel patroniçemi rahatsız etmişti. Belki beni de yalnız bir sarhoş değil, uyuşturucu müptelası biri olarak düşünebilirdi. Hemen toparlanıp itiraza kalkıştım.

"İnanın bana uyuşturucu kullanmam ben."

"Sorum o değildi. Zarfin içinde ne olduğunu sormuştum."

Büyük bir içtenlikle cevap verdim.

"Bilmiyorum ki. Hiç zarfin içini açıp bakmadım."

"Doğru mu söylüyorsun?"

"İnanın bakmadım."

"Sonra o zarfi ne yaptın?"

"Bütün meselede o ya zaten."

"Anlamadım?"

"Sonrasını hiç hatırlayamadım uzun süre. Ta ki dün geceye kadar. Galiba başka barlara da uğrayıp içmişim. Ne zaman ki kaldığım eve döndüğümde birden kapının önünde üç saldırganın tecavüzüne uğradım. İşte, beni de o sırada bıçakladılar."

"O zarfi da aldılar mı senden?"

Olumsuzca başımı salladım.

"Hayır, efendim" dedim. "Alsalar zaten bıçaklamazlardı."

"Peki, neden vermedin zarfi onlara?"

"Hiçbir şey hatırlamıyordum ki. Zarfi nereye koyduğumu unutmuştum."

"Ve Dün gece hatırladın, öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Bari Dün gece iade ettin mi adamlara?"

İçimi çektim. "Hayır" diye fısıldadım.

Bânû ters ters yüzüme bakmaya devam etti.

"Neden?"

"Çünkü evde yeni bir saldırıya uğradım."

Gözleri irileşmişti doktorun. "Yeni bir saldırı mı dedin?"

"Evet, efendim."

Yine bir süre inanmazmış gibi bana baktı.

"Öyleyse dün geceyi kazasız belasız atlatmışa benziyorsun."

"Sayenizde efendim."

"Ne demek bu?"

"Artık yavaş yavaş eski gücüme kavuşuyorum efendim. Adamlarla mücadele etmeyi başardım. Bana pek bir şey yapamadılar."

"Peki, o zarf ne oldu?"

"Ne ben, ne de onlar zarfi sakladığım yerden alamadılar."

"Zarfi eve mi saklamıştın?"

"Evet. Evdeki özel bir zularaya."

Bânû haşin ve olumsuz bir ifadeyle beni süzdü yeniden.

"Şayet yanımda çalışmaya devam etmek istiyorsan, bir an evvel o zarftan kurtul, kime vereceksen ver ve bu mesele kapansın. Böyle kirli işlere bulaşmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı, İlyas?"

"Tamam, efendim" demek zorunda kaldım.

Ama bu, şimdilik bana imkânsız gibi görünüyordu.

Bânû ile olan vartayı iyi atlattığımı sanıyordum, ama beni bambaşka bir sürprizin beklediğini bilemezdim tabii. Akşamüstü saat üçte, yani her zaman ki vaktinde doktor hastanenin çıkışında görüldü. Sırtında genellikle giydiği kalın kabanı, serj pantolonu, topuksuz ayakkabıları vardı. Nedense çalıştığı sıralarda güzellik ve dişiliğini sergileyen giyim kuşamdan kesinlikle kaçınıyordu. Onu gören garibanın teki sanırdı.

Biraz asık suratla binmişti arabaya. Sanki bir şeye sinirlenmiş gibiydi. Fark ettim ama nedenini sormak bana düşmezdi. Villaya dönmek üzere yola koyulduk.

Hiç konuşmuyor, dalgın nazarlarla dışarıya bakıyordu. Üzerindeki durgunluğu yekten soramazdım tabii, ama dolaylı bir yol seçtim.

"Çok yorgun görünüyorsunuz, efendim" dedim. "Galiba bugün işiniz çoktu."

Önce cevap vermedi, fakat sonra samimi bir şekilde konuşmaya başladı.

"Yok be İlyas, sorun yorgunluk değil."

Ses tonu öyle içtendi ki, cesaret buldum.

"Öyleyse hastanede sizi üzen bir vaka olmuş" dedim.

"Doğru. Bu akşam istemediğim biriyle yemeğeıkmak zorunda kaldım. Atlatmaya çalıştım ama olmadı."

"Maalesef insan bazen hayatta böyle vakalarla da karşılaşır" diye mırıldandım bilgi bir edayla.

"Haklısın. Eski nişanlım telefon etti. Mutlaka görüşmemiz gerektiğini söyledi."

Birden irkildim.

Nedense şaşırıvermiştim. Aslında çok normal değil miydi? Onun kadar güzel, kültürlü, iyi niyetli, sevecen ve zengin bir kadının pek tabiidir ki, hayatında bir erkek olmalıydı. Nişanlı veya sevgili hatta şimdiye kadar çoktan mutlu bir evlilik yapmış olması da gerekirdi. Neyi eksikti ki? Elini sallasa bin erkek etrafında pervane olurdu anında.

Elimde olmadan durgunlaştım.

Kesinlikle üstüme vazife değildi. Ama eski nişanlım tabirini kullandığına göre şimdilik hayatında kimse yok demekti. Veya ben olmadığını sanıyordum. Gerçi daha dn bir bugün iki sayılırdı, onun hayatı hakkında hiç bilgim yoktu. Belki yeni bir sevgilisi vardı da, eskisinin araması keyfini kaçırmıştı.

Tabii susmak zorunda kaldım. Ne diyebilirdim ki?

Ama o birden sordu.

"Sen hiç evlendin mi İlyas?"

"Hayır, efendim."

"Ya hiç nişanlandın mı?"

Doğrusunu söylemeyi tercih ettim. Zira bana kalırsa mükemmelce oyun oynuyordu benimle. İlyas diye hitabı da bu oyunun bir parçasıydı. Kılık kıyafetim değişip, aktörlük yaptığım günlerdeki eski halime döndüğümden beri, hâlâ beni tanımamış olması mümkün değildi. O insan içine çıkamayacak, pejmürde haldeyken bile beni oyunculuk halimle hatırlayıp, sen Metin Kazak'sın, değil mi diye soran kadın, nedense o kimliğimden hiç bahis açmaz olmuştu şimdi. Geçmiş yıllarda aktris Selma Koç'la yaptığım nişanı ise dünya lem bilirdi. Çok tantanalı, muhteşem bir nişan yapmıştık. Nişanımız günlerce konuşulmuş, magazin dünyası hep bizden bahsetmişti.

"Evet, bir kere nişanlanmıştım" dedim.

"yle mi? Peki neden ayrıldınız?"

Geçmişi düşünüp acı bir şekilde tebessüm ettim.

"Beklentiler tahakkuk etmedi" diye fısıldadım.

Mutlaka nişan hadisesini çok tutulduğum o dönemde her hayranım gibi Bânû'da gazetelerden okumuştu, ama şimdi ısrarla konuyu deşmeye çalışıyordu. Başka bir ifade ile oyuna devam ediyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu.

Ben de bozuntuya vermedim ve oyuna devam ettim.

"Ben fakir bir gençtim. Nişanlım benden hayır gelmeyeceğini düşünerek beni terk etti. Mesele bu kadar basit."

Dikiz aynasına akseden yüzü hafifçe gevşedi, gamzeleri gözüktü.

"Yazık, vah vah!" diye mırıldandı.

Konuyu kapatacağını sanmıştım ama umduğum olmadı.

"Benimki de hatalı bir seçimdi, yürümedi."

Dikiz aynasından bir daha bakiştık, ikimizde gülümsedik ve konuyu kapattık. Fakat gariptir, yüreğime alışık olmadığım, daha doğrusu yıllardır unuttuğum bir heyecanın ilk çarpıntıları düşmeye başlamıştı. Tamamen ham bir hayaldi benim ki. Ama elimde değildi galiba, Bânû'ya karşı bana gösterdiği iyiliğin ötesinde bir takdir ve saygı duymaya başlamıştım artık. Hissiyatımı bu kelimelerle ifade etmek istiyor, ondan öteye geçmeye korkuyordum. Geçmiş günlerimde olsa kim bilir ne kadar pervasız davranır, doğrudan atağa geçer ve ondan çok hoşlandığımı hemen ifadeye kalkışırdım. Fakat ünlü aktör Metin Kazak çoktan ölmüş, şimdi yerini gariban bir adam almıştı; onun ise böyle anlamsız ve haddini aşan konularda söyleyeceği tek kelime bile olamazdı.

Sırf cevap vermek için, "Üzıldüm" diye fısıldadım.

Bânû sohbeti kesti. Ta Bebek'e yaklaşıncaya kadar. O mahut, yürümeyi sevdiği yere gelince, "Dur, İlyas" dedi. "Burada biraz yürüyüp hava almak istiyorum."

Hemen durdum. Arabadan atlayıp, arka kapıyı açtım. Yalnız başına sahil boyunca yürüyeceğini sanmıştım. Ama beni şaşırtan bir teklif daha yaptı.

"Hadi, beraber yürüyelim. Hem sana bir kesekâğıdı kebab kestane borcum var" dedi gülümseyerek. Neyi kastettiğini anlamıştım tabii.

"Estağfurullah" diye mırıldandım. "Ne demek? İş borca dayanırsa benim size ödeyemeyecek kadar çok borcum var sayılır."

"Çoktan ödemeye başladın bile" dedi.

Ne demek istediğini pek anlamamıştım, kaçamak bir şekilde yüzüne baktım, ama o dalgın bir şekilde Boğaz'ın akıntılı sularına bakıyordu. Benimle hiç ilgilenmemişti. Yanı sıra aramıza hafif bir mesafe koyarak yürümeye başladım. Bir süre konuşmadan yürüdük. Yol, soğuğa rağmen kalabalıktı. Yürüyen insanlar zaman zaman bize bakarak aralarında bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Önce bizi uyumlu, birbirine yakışan bir çift olarak düşündüklerini sanmıştım. Gerçekten de hoş bir çift görünümü veriyorduk etrafa. Gerçekte onun varlıklı bir doktor, benim de onun şoförü olduğumu kim bilebilirdi ki. Yol üzerindeki seyyar bir kestaneciden kebab kestane almıştı. Külâhı elime tutuşturup, "Ayıkla bakalım" dedi.

Hemen emri yerine getirip kabuklarından temizlediğim kestaneleri avucunun içine vermeye başlamıştım. Bir ara, "Oo-o, hava ne soğukmuş" diyerek ellerini kabanının cebine soktu ve bana dönüp sordu.

"Memnun musun, hayatından?"

Nasıl olmazdım ki? Anlamadığım bir girdabın içine çekilir gibiydim; aslında bu suali kendime sormam gerekirdi. Bu kadınla birlikte olduğum zamanlar alışık olmadığım bir huzur ve mutluluk seline kapılmış gibi hissediyordum kendimi.

"Evet, hanımefendi" dedim.

Birden dönüp yüzüme baktı. Nedendir bilmem ama o an kullandığım hanımefendi lafını yadırgamış gibiydi. Sanki benden daha yumuşak, daha az mesafeli, aramızdaki akdi rabıtayı ifade etmemi beklemeyen bir hava içindeydi.

Sesini çıkarmadı. Yürümeye devam ettik.

Bu arada ayıkladığım kestaneyi alması için uzatmıştım. Ama kabanının ceplerine soktuğu ellerini çıkarmamıştı. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Elim boşlukta kaldı.

"At ağzıma" dedi ve o nefis dudaklarını aralayarak ağzımı bana çevirdi. Bir an tereddüt ettim. Ne olursa olsun, ben henüz bir şofördüm ve bunun laubali bir davranış olduğunu idrak edecek kadar da aklım basımdaydı.

Kararsız kaldığımı görünce homurdandı.

"Ne bekliyorsun, atsana ağzıma" dedi tekrar.

Mecbur kalarak kestaneyi dudaklarının arasından ağzına bıraktım. Belki tesadüf, belki kaza, parmağım etli dudaklarına değmişti. Bir an şiddetli bir elektrik dalgasının bütün vücuduma yayıldığını hissettim. Tüm bedenim heyecanla titremişti. Belli etmemek için hemen önüme döndüm.

"Kebap kestaneye bayılıyorum ama kalorisi çok yüksek" diye mırıldandı.

Cevap verecek halim yoktu. Biraz daha ilerledik. Sonra Bânû, "Hadi fazla oyalanmayalım" dedi. "Malum bu akşam bir yemeğe gideceğim. Ancak eve gider hazırlanırım."

"Tabii, efendim" dedim. "Nasıl uygun görürseniz."

Arabayı bıraktığımız yere doğru dönüyorduk. Bu defa Bânû çok daha çılgınca bir şey yaptı ve üşüyorum diyerek birden koluma girdi. Ben yine ne yapacağımı şaşırmıştım. Bânû bu akşam beni şaşkına çeviriyordu. Başka şartlar altında olsak çok tabii göreceğim bu davranışlarını aramızdaki statü itibariyle kabullenmekte zorlanıyordum. Lakin kendimi bu kez tutamadım.

"Hanımefendi" diye mırıldandım.

Yüzüme bakıp güldü. "Söyle, ne var?"

"Şey... " diye kekeledim. "Ben samimiyetinizden ve şahsıma gösterdiğiniz davranışınızdan hiç kuşku duymuyorum ama... "

Garip garip yüzüme baktı.

"Ne söylemeye çalışıyorsun sen?" diye sordu.

"Acaba... " dedim. "Acaba bir tanıdığınız bizi böyle kol kola görse, bilmem anlatabiliyor muyum, akıllarına yanlış bir şey takılmaz mı?"

"Anlamadım? Nasıl yani?"

Anladığına yüzde yüz emindim. Ama neden böyle davranıyordu acaba? Beni bir tür teste mi tabi tutuyordu yoksa? Çok saçmaydı düşüncem. Yıllar önce olsa, talebeliğinde Metin Kazak hayranı olan Bânû, şimdi o adamın yerinde yeller esmese, belki seve seve onunla kol kola dolaşmaya can atabilirdi. Ama şu an yanındaki adam, alkol iptilasından zar zor kurtulmuş, senelerce Beyoğlu'nun arka sokaklarında sürünmüş, tükenmiş, bitmiş bir adamdı.

" Şey... " diyebildim. "Ben sizin sadece şoförünüzüm. Çirkin bir dedikodu çıkmasını kesinlikle

istemem."

"Saçmalama" diye homurdandı ters ters. "Kim benim davranışlarıma karışabilir? Ayrıca şoförümsen ne çıkar bundan? Şoföründen yardım isteyemez miyim yani? Üşüdüm ve koluna girdim. Ne varmış bunda? Mutlaka bir art niyet mi aranmalı? Allah Allah! Mesela ayağım filan burkulsa, beni arabaya kadar kucağında taşımayacak mısın yani?"

Öyle ya, diye düşündüm. Verdiği misalde gayet haklıydı.

"Affedersiniz" dedim. "Galiba işgüzarlık ettim. Bağışlayın."

Sesini çıkarmadı ama arabaya girinceye kadar da kolumdan çıkmadı.

Meselenin bu kadarla kapanacağını sanmıştım. Ama başıma gelecekleri nereden bilebilirdim? Villaya döndük. Arabayı garaja çekmeye hazırlanırken," Kapının önünde bırak arabayı" dedi. "Nasıl olsa birazdan çıkacağız yine."

"Emredersiniz" dedim.

Bânû koşar adımlarla içeriye gitti. Ben de arabayı kilitledikten sonra sanki bir rüya âlemindeymişim gibi müştemilata yollandım. Doktoru işe başladığımdan beri ilk defa gece dışarıya çıkaracaktım. Akşam yemeğini nasıl halledeceğim diye düşünmeye başlamıştım. Mutfakta müstahdeme verilen yemeğin başlangıç saati bizim çıkışımızdan çok sonraydı. Aşçıbaşı Mehmet'le bir konuşayım, dedim. Herhalde bu tür çıkışlar için bana önceden yiyecek bir şeyler verirdi. Odamda elimi yüzümü yıkadım. Beyaz gömüğümün kirlenip kirlenmediğine bir göz attım. Sonra elimde olmayarak gülümsedim. Durum komiğime gitmişti. Daha dört beş gün öncesine kadar pislik içinde dolaşan ben, şimdi sabah giydiğim beyaz gömüğümün kirlenip kirlenmediğinin derdindeydim. Gerçekten komikti. Bu titizliğim neden kaynaklanıyordu acaba? Vazifeme gösterdiğim düşkünlükten mi, yoksa bu güzel kadının yanında o eski günlerime duyduğum özlemden mi?

Saçmalıyorsun Metin, diye söylendim kendi kendime. Belki hâlâ yakışıklı bir adam sayılabılırdim ama acı gerçek şuydu ki, ben sadece bir şofördüm ve hepsi bundan ibaretti. Patroniçenin koluna girmem veya ağzına kebab kestane sıkıştırmam hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Villanın mutfağına geçtim. Aşçıya gece doktoru dışarıya çıkaracağımı ve bana şimdiden yemek vermesini söyledim. Bolulunun lanetliği üzerindeydi galiba.

"Olmaz!" dedi.

"Ne demek olmaz? Aç mı çıkacağım vazifeye?"

"Orasını bilemem. Hanımefendinin emri vardır. Müstahdem bu evde aynı saatte ve birlikte yemek yer. İstisnai muamele yapılamaz; şayet içimizden biri hasta ve odasında yatmıyorsa."

Kafam atmıştı yine. Eski varlık içinde yüzdüğüm günleri hatırlamıştım birden. Ben de emrimde çalışan personel için böyle acayip kurallar koyardım. Kendimi zor tuttum.

"Ne yani? Bu gece aç mı kalacağım?"

"Herhalde hanımefendi bir şey düşünür. Dışarıda yemen için sana para verir."

Homurdanarak mutfaktan çıkıp müştemilata dönüyordum ki İzzet Efendi'nin karısı Vildan beni çevirerek söylendi.

"Bânû Hanım sizi çağırıyor" dedi.

Kocası gibi bu kadının da benden hoşlanmadığını sezinliyordum.

"Çıkıyor muyuz?" diye sordum.

"Hayır, yukarıya istiyor" dedi.

"Peki" deyip üst kata çıkan merdivenlere yöneldim. İşe başladığımdan beri ilk defa villanın üst katma çıkıyordum. Basamakları tırmandım. Biraz da merak içindeydim doğrusu. Üst katın yalnızca duvarlarındaki aplikler yanıyordu ve geniş hole açılan beş oda vardı. Bir an durakladım. Doktoru hangi odada bulacağımı bilmiyordum.

Vildan çoktan gözden kaybolmuştu.

Kararsız bir şekilde beklerken oda kapılarından birinin altından dışarıya ışık sızdığını görünce cesaretlenip oraya yürüdüm. Kapıyı tıklattım. Ama ses çıkmamıştı. Bir daha vurdum, hayret, içerden ses gelmiyordu.

Burası yatak odası olabilirdi. Kapıyı bir kere daha vurup içeriye dalmam ters kaçabilirdi. Doktordan, girin diye bir ses da alamıyordum. Lakin yukarıya gelmem için bana haber göndermişti; boşu boşuna kapının önünde de bekleyemezdim, herhalde. Cesaretimi toplayıp kapıya bir daha vurdum ve sonra kanadı hafifçe araladım.

"Hanımefendi, beni emretmişsiniz" diyecektim ki birden nutkum tutuldu, şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırdım. Bânû tuvalet aynasının karşısında saçlarını kurutmakla meşguldü ama işin tatsız yanı, genç kadın sırtında sadece siyah bir kombinezonla yarı çıplak haldeydi. Sanırım kurutma makinesinin çıkardığı sestten ötürü kapıyı vurduğumu duyamamıştı.

Bir an aynada göz göze geldik. Sinirlenerek bana döndü, gözleri hiddetle ışıldıyordu.

"Bu ne terbiyesizlik!" diye bağırdı. "Sen hiç yol yordam bilmez misin? Yatak odasının kapısı vurulmadan içeriye girilir mi?"

Kıpkırmızı kesilmiştim. İlk şaşkınlığı atlınca hemen önüme bakarak mırıldandım ama bu arada da kapıyı kendime doğru çekerek sadece aralık hâle getirmiştım.

"Özür dilerim, çok özür delerim. Fakat iki üç kere kapıyı vurup seslenmişim" diye kekeleyebildim. Elindeki kurutma cihazının gürültüsü sesimi şu anda bile boğmuştu. Sanırım yaptığı hatayı, asıl kabahatin onda olduğunu, uluorta odaya dalmadığını o da anlamıştı. Nitekim, sesi biraz daha yumuşak çıkararak homurdandı bu defa. "Bekle biraz, üstüme bir şeyler giyeyim."

Kapıyı o halde bıraktım. Bir parmak kadar aralık kalmıştı. Artık bir şey görmüyordum, dışarıya sızan bol elektrik ışığı dışında. Ne gündü ama! Sanki iradem imtihana tabi tutuluyordu. Geçmişimle bugünüm arasında sıkışıp kalmış haldeydim. Bu duyguyu akşamdan beri kaç kere hissetmişim. Eski Metin Kazak olsam, herhalde hiç duraksamadan içeriye dalıp, o iç gıcıklayıcı dekolte haline aldirmeden yürüyüp yanına yaklaşır, incecik beline sarılarak doyasıya öperdim Bânû'yu. Tabii o kadarla da kalmaz, akşam ki yemek randevusunu filan da unutup ateşli bir sevişmeye daldık. Hangi kadın ünlü aktör Metin Kazak'a karşı koyabilirdi ki? Oysa şimdi paçavraya dönmüş bir şoför eskisiydim. Ruhum gibi bedenim de silinip gitmişti. Heyhat, ne günlere düştüm diye, hayıflandım içimden. Ama sonra bir şeyi daha fark ettim.

İçimi sıcak bir sevinç dalgası kapladı. Bu sefil hayatın içine düştüğümünden beri ilk defa ruhumu salt

cinsi arzusunun dışında tatlı bir ürperti kaplamıştı. Senelerdir bilinçsizce özlemine çektiğim bir his. Buna tamamen temiz, karşılıksız, beklentisiz bir duygu, kısaca aşk da denebilirdi. İçimi kaplayan sevinç sonra bir anda ürpertiye bıraktı yerini.

Galiba yeniden hayal âlemine dönüyordum. Bânû'dan ilk şoförlük teklifini aldığım andaki komik duygular yeniden beynime üşüşmüştü. Durum tam eski rol aldığım salon komedilerine dönüşmüştü. Zengin kız, fakir oğlan arasındaki asla gerçekliği olmayan, seyirciyi afyonlayan o komik bir dizi filmlere.

Fakat ne olursa olsun, ne düşünürsem düşüneyim, gözüme çarpan o bir saniyelik dekolteli sahne, erotik bir film sekansı gibi gözümün önünden gitmiyordu. Fena halde çarpılmışım. Bânû'nun siyah kombinezon içindeki görüntüsü gerçekten çok çarpıcı ve hafızadan silinecek gibi değildi. Çıplak yuvarlak omuzlarının, sütün gibi diri uzun bacaklarının bu kadar güzel ve tahrik edici olabileceğini düşünmemiştim.

Acaba bu bir tür cinsel açlık mıydı?

Bunca zaman sonra neden bu kadar heyecanlanmışım? Tam o sırada içerden akseden sesini duydum.

"Gel!"

Yarı otoriter, yarı kızgın ama biraz da davetkârdı sanki. Herhalde yine kendime göre yorumlar yapıyor olmalıydım. Beni içeri çağırdığına göre, herhalde bu defa giyimli olmalıydı, kapıyı vurmam ama temkinli olarak araladım.

Şaşkınlığım daha da arttı. Az kaldı hemen geri dönüp odadan fırlayacaktım. Filhakika Bânû bu sefer yarı giyimli sayılırdı ama tahrik edici görüntüsü, bana göre ilkinden de müthişti. Sırtına kırmızı, üzerinde Japonlara has motiflerin yer aldığı kimono giymişti. Bakımlı ve güzel ayakları terliksizdi. Kimono gerçi vücudunun çıplaklığını örtmüş gibiydi ama yüzü bana dönük olduğundan, belinde rastgele sıkılmış kuşağın yarattığı kıvrımlar göğüs dekoltelerini oldukça açığa çıkarmıştı. Tam kıvamındaki memelerinin arası meydandaydı. Bir an gözlerimi bu güzellikten kaçıramadım. Herhalde bu manzaraya şahit olan hiçbir erkek de kaçıramazdı. Yine de kendimi çabuk toparladım. Kurutma makinesi hâlâ elindeydi. Uzun siyah saçları yarı ıslak omuzlarına dökülmüştü. Fütursuzca çıplak ayaklarının üzerinde yaylanarak yanıma yaklaştı. Sutyensiz iri göğüsleri her adım atışında titriyordu, meme başları ipek kimononun altında çok belirgindi. Gayriihtiyarı yutkundum.

Beni bu halde odasına kabul edişine bir anlam verememişim. O şimdiye kadar bana her zaman anlayışlı, sevecen bir insan olarak davranmıştı ama bu akşam ki sahil şeridinde yürüyüşümüz hariç, hiç laubali olmamıştı. Biraz aklım karışır gibi oldu.

Şaşkınlıktan konuşamıyordum. Benim sormama mahal vermeden o konuştu.

"Haa, İlyas" dedi. "Eve dönerken yaptırmayı unuttum. Bu gece bir arkadaşımın doğum günü. Hemen arabaya atla, Bebek'e git, oradaki çiçekçiden verdiğim adrese bir orkide göndersinler. Ama çok taze ve güzel olsun, tamam mı? Yarım saat içinde de geri dön. Ben de o zamana kadar hazır olurum. Fazla geç kalma."

Elime arkadaşımın adı ve adresi yazılı bir not iliştiirmişti. Ben yarı sersemlemiş vaziyette notu alıp, "Tabii, hanımefendi" diyerek odadan çıkmışım. Arabaya binip Bebek'e giderken hâlâ normale dönmemiştim. Ancak siparişi verip villaya doğru arabayı sürerken aklım bir noktaya takıldı. Az

sonra aynı yolu kat ederek yine çiçekçinin önünden geçecektik. Acaba Bânû neden o sırada değil de, bu arada beni Bebek'e yollamıştı? Pek anlamsız değil miydi? Oysa şehir içine giderken, pekâlâ kendisi çiçekçiye uğrar istediği orkideyi seçebilirdi.

Önce bana çılgınca gözüktü ama itiraf edeyim ki aklıma geldi bir an. Yoksa beni yatak odasına çağırışı bir tertip miydi, çıplaklığını bana göstermek mi istemişti?

Sen kafayı yemişsin Metin, diye söylendim kendi kendime. Ne olmayacak şeydi bu? Böyle bir ihtimalin zihninden geçmesi bile komikti. Onun gibi bir kadın, işi gücü kalmamıştı da benim gibi bir süprüntüye mi kendisini teşhire kalkacaktı? Hayal mi görüyordum ben?

Saçmalığın dik âlâsıydı bu.

Hadi oradan diye söylendim, kendi kendime. Artık unuttuğum rahat, huzur bir yerime batmaya başlıyordu galiba. Böyle manasız bir şeyi nasıl düşünebilirdim. Kadının işi gücü yok da benim gibi bir serseriyle mi oynaşacaktı?

Ama şeytani düşünce beynime saplanmıştı bir kere. Ulan, senin neyin eksik, diye homurdandım. Bir zamanlar bütün genç kız ve kadınların yüreğini hoplatan namım vardı. Hakçası yakışıklı bir adamdım. Kızlar, kadınlar etrafımda pervane gibi dönerlerdi. Gerçi bunların hepsi artık mazide kalmıştı, ama cami yıkılsa da mihrap yerinde kalır derlerdi. Dikiz aynasına bir göz attım. Yüreğim hop etti. Hâlâ yakışıklı bir adam sayılırdım. Belki biraz daha yaşlanmış ama tam olgun bir erkek kıvamına gelmişim. Yine acaba mı diye düşündüm.

Neden olmasındı? Cevher sakıt olmakla tüm değerlerini yitirir miydi sanki?

Bu konuyu enine boyuna düşünmeliydim.

Villaya dönerken yüreğimde tatlı bir çarpıntı başlamıştı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BÂNÛ arabaya binmek için evin kapısından çıktığında yüreğim hop etti. Bir an nefesimin kesildiğini sandım. Böyle devam ederse bu kadın beni mest edecekti. Bir zamanlar hayatıma sayısız kadın girip çıkmıştı; kızıl saçlısından tutun da, en fettan sarışınlarla, zencisinden Uzakdoğu'da yaşayan çekik gözlü dilberlere kadar, gelip geçici de olsa, her türlüyle ilişkim, gönül bağım olmuştu. Hatıralarımı şöyle bir zorladım, ama beni gerçek anlamda etkileyen, tesirinden kurtulamadığım, anılarımdan çıkmayan, hafızamda kalıcı yer etmiş kimse yoktu. Aşk denen illeti kimse ile yaşamamıştım. Benimkilerin hepsi gelip geçici ilişkiler olmuştu; bugün onlarla karşılaşsam, belki çoğunun adını bile hatırlayamazdım.

Ama Bânû müstesna idi.

Daha şimdiden onun hayatımda farklı bir yeri olacağını hissediyordum. Belki benim ki sadece bir safsataydı, tam bir hayal.

Anladığım manada gerçekleşmesi asla mümkün olmayacak bir münasebet. Sanırım bu kadına âşık oluyordum.

Düşünmesi bile komik oluyordu ama sanırım gerçek buydu. Onu her gördüğümde yüreğim ağzıma geliyor, şimdiye kadar tatmadığım acayip bir heyecan seli tüm benliğimi kaplıyordu. Cismani olmaktan çok, ruhumu telaşa boğan garip ve alışık olmadığım romantik bir coşku. Hayır, hislerimi böyle tahlile kalkışırsam galiba yalan olacaktı. Her şeyi olduğu gibi itiraf etmeliydim. Bu kadını arzulamamak olanaksızdı. Az evvel onu kırmızı kimonosu içinde, çıplak ayakları, dekolte göğüs görüntüsüyle seyrettiğimde artık unutmaya yüz tuttuğum bütün erkeklik nefsim bir anda uyanıvermişti.

Siyah gerçekten çok yakışıyordu ona. Yarım kürkünün altına ipek siyah bir elbise giymişti. Mevzun bacaklarında yine siyah çoraplar ve ayağında da parlak rugan topuklu iskarpinler vardı. Geceleri yemeğe, davete veya bir ziyarete giderken, günlük hastane giysilerinin spor, basit ve hantal görünümünden sıyrılıp, daha kadınsı, seksi kıyafetlere bürününce ortaya seyrine doyulmaz bir güzellik çıkıyordu. Oldum olası bakımlı, şık ve frapan kadınları tercih ettiğimden büyülenmişim birden. Makyajlıydı da tabii. Özellikle kalın ve etli dudaklarına sürdüğü kırmızı ruj çok dikkat çekici kılmişti Bânû'yu.

Arabanın kapısını açarken hayran hayran onu seyrediyordum. Bakışlarımdan aklımın gittiğini anlamış olmalıydı, zira belli belirsiz bir tebessümle dudakları kıvrılmıştı. Ayrıca inanılmaz derecede zekiydi; aramızdaki resmiyeti muhafaza etmesini çok iyi biliyordu. Her ne kadar bugün elimden kestane yemiş, dönüş yolunda koluma girmişse de bütün bunlar onun tarafından yapılmış yakınlık gösterileriydi, benden böyle tezahür görse hemen kaşlarını çatıp tersleyeceğine emindim. Bütün bunlara rağmen aklım karışıyordu. Hele bu akşam çiçek siparişi için beni odasına çağırdığı an aklıma gelince. Gerçekten kapıyı vurduğumu duymamış mıydı acaba? Yoksa çıplak haliyle kendini bana

teşhir etmek hevesine mi kapılmıştı?

Aklıma gelen şeyi yine komik buldum. Onun mevkiindeki bir kadın neye böyle sapık bir davranış sergilerdi ki? Hiçbir anlamı yoktu. Ama ben de deneyimsiz bir erkek değildim; hiç belli olmazdı. Bazen kadınlar hoşlandığı fakat kolay yaklaşımadıkları erkeklere, gururlarını incitmeden, kaza süsü vererek böyle oyunlara kalkıştırlardı.

Her kadın hoşlandığı erkeğe çıplaklığını teşhirden zevk alırdı. Zira beğenilmek, erkekte arzu uyandırmak, kadının vazgeçemediği bir duyuydu. Kimse bunun aksini iddia edemezdi.

Kapıyı kapatıp hızla yerime geçtim. Arabayı çalıştırırken, "Nereye gideceğiz, hanımefendi?" diye sordum.

"Restoran Le Mans'a" dedi.

Söylediği yerin nerede olduğunu bilmiyordum. Eskiden olsa, değil İstanbul'un Avrupa'nın bile, en kalburüstü lokantalarını, gece kulüplerini, otel restoranlarını bilirdim. Ama bu on sene önceydi. Şehirde şimdileri öyle yeni eğlence mekânları açılmıştı ki, bilmemem gayet doğaldı.

"Affedersiniz, nerede bu söylediğiniz yer?" diye fısıldadım.

"Bilmiyor musun?" diye mırıldandı. Açıkça ifade etmemiştii ama senin gibi eski bir kurt nasıl da bilmez, anlamının çıkacağı bir ses tonuyla sormuştu سوالini.

"Ne yazık ki bilmiyorum, efendim."

"Ulus'ta. Açılalı da çok oldu. Hayret!"

Benle oynamaya devam ediyordu. Onun arabasında hâlâ İlyas Bayram adıyla, yani sinema dünyasının biraz banal bulup beğenmediği gerçek adımla çalışıyordum, ama o artık benim Metin Kazak olduğumdan emindi. Eee, ünlü starın da böyle yerleri bilmesi çok doğaldı. Ne var ki söz konusu yer, herhalde benim gözden düşüşümden, sefil hayatıma başlamamdan sonra açılmış olmalıydı.

"Siz bana yolu tarif edersiniz," diye mırıldandım.

Le Mans'ın görünüşü cidden büyüleyiciydi. Oldukça da büyük bir yere benziyordu. Kapıdaki park etmiş lüks arabalardan İstanbul'un yüksek sosyetesinin devam ettiği bir yer olduğu intibayı uyandı bende. Gayriihtiyarı içime hüznün çökmüştü. Bir zamanlar böyle yerlere gittiğimde devamlı paparazzilerin hücumuna uğrardım. Hepsi ağzımdan laf almak veya yanımdaki hatunla yeni bir aşk ilişkisi yaşayıp yaşamadığımı öğrenmek için yarışırılar, hatta bazen ufak tefek arbedeler de olurdu. Birkaç kere resimlerimizi çeken fotoğrafçıların ellerinden makinelerini aldığımı hatırlamıştım.

Arabayı durdurup kapıyı açarken nezaketle sordum.

"Sizi kaçta gelip alayım, hanımefendi?" dedim.

"Ne alması?"

"Yani kaç sularında çıkarsınız buradan? Yoksa eski nişanlımanızın arabasıyla mı döneceksiniz eve?"

"Ne münasebet?" dedi.

"O halde burada beklememi mi uygun görüyorsunuz?"

Tuhaf tuhaf yüzüme baktı.

"Akşam yemeği yedin mi sen?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Ama beni düşünmeyin, siz içerdeyken ben bu civarda bir yerde karnımı doyururum."

"Olmaz öyle şey. Sen de içeri geleceksin." Birden gözlerim irileşti.

"Nasıl olur hanımefendi? Hiç yakışık alır mı? Ben sizin şoförünüzüm."

"Ne olmuş yani şoförüksen?"

"Fakat bu özel bir yemek, iki eski nişanlı arasında. Benim sizin yanınızda ne işim olabilir?"

Böyle söylemişim, ama itiraf etmem gerekir ki Bânû'nun ısrarından da acayip bir zevk almışım. Gururum okşanmıştı galiba. Benimle aynı masayı paylaşması çok hoş bir şeydi. Nişanlısı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama garip bir hisse kapılarak ondan çok daha yakışıklı ve havalı bir adam olduğumu düşünüyordum. Ne de olsa böyle mahallerde uyulacak her türlü kaideyi ziyadesiyle bilirdim. Onu mahcup etmek bir yana, gelecek eski nişanlıya muhtemelen fark da atardım.

Birden Bânû'nun neşeli kahkahası kulaklarımda çınladı. "İlahi İlyas! Çok ömür bir adamsın valla. Hiç bizim masamız olur mu canım? Sen girişte ayrı bir masada oturursun tabii" dedi.

Kanımın beynimden çekildiğini hisseder gibi oldum. Amma aptalca bir laf etmişim. Pek tabiidir ki böyle bir şey olamazdı. Ben kimdim ki onların masasını paylaşacaktım. Renkten renge girmişim. Çabucak toparlanmaya çalıştım.

"Herhalde söylediğinizi iyi anlayamamış olmalıyım hanımefendi" diye durumu tevil etmeye kalkıştım. "Gayet tabii, benim ne işim olabilir yanınızda. O zaman lütfen bana izin verin, ben içeriye girmeyeyim. Dışarıda karnımı doyurup arabanın içinde sizi beklerim. Hiç endişe buyurmayın, çıkışımızı beklerim."

Kendime kızgınlığım hâlâ geçmemişti. Nasıl böyle bir densizlik yaptığımı anlayamıyordum. Fakat şaşkınlığım birden daha da arttı. Bânû kesin ve emredici bir sesle yüzüme bakıp söylenmişti.

"Hayır. İçeri gireceksin."

Bu ısrarından ve kaşlarını çatarak söylenmesinden hiçbir şey anlamamışım. Aptal da değildim kuşkusuz; bu nefis kadın beni zorla içeri sokmak istiyorsa, bir hikmeti olmalıydı. Ama neydi, ne olabilirdi?

Daha fazla direnmem manasız ve yersiz kaçacaktı. "Nasıl isterseniz" diye mırıldandım. Lakin biraz keyfim kaçmıştı. Elimde olmadan gerildim, kaşlarım çatıldı. Muhtemelen sinirlenmemin kökünde bir kadından emir almamın nedenleri yatıyordu. Şu insanoğlu çok garip bir yaratıktı; karnım doyup, sırtıma en iyi mağazalardan şık ve pahalı elbiseler alınca hemen eski günlerimin heyecanına dönmüş, kendimi yıllar öncesinin ünlü starı gibi hissetmeye başlamışım galiba. O şımarık ve uçarı adam, asla kadınlardan emir almaz, aksine kadınlara hükmederdi. Ne çabuk unuttuğum yaşadığım son on, on beş yılı. Nerede ise sokaklarda dilenecek hâlâ düşmüş, eski eş dosttan bazılarının himmetiyle yaşar hâlâ gelmişim. Şimdi de sadece zengin bir kadının şoförüydüm. Hava atmaya, itiraza yeltenmeye hakkım mı vardı?

Bânû biraz bozulduğumu hemen anladı ama hiç oralı olmadı. Restoranın ana kapısından içeri

girdik. Ana yemek salonuna uzun bir koridoru geçtikten sonra varılıyordu. Koridor boyunca camlı kapıya doğru yürümeye başladık. Birkaç saniye o sınırlı halimle etrafa bakımdım. Mekân gerçekten çok iyi tefriş edilmişti, ambiyans mükemmeldi.

Lanet olası alışkanlıklar; insan hangi şartlar altında olursa olsun, bazı edindiği görgü kurallarından sıyrılamıyordu. Kızgınlığıma, ezilmişliğime rağmen birden o havaya girince çabuk unuttum kendimi. Bânû ile koridor boyunca yürürken, ilişkilerinde ince ve görgülü, efendi, gerçek bir centilmen gibi yılların verdiği alışkanlıkla hafifçe yanımdaki kadının dirseğini tuttum. Yemek salonuna onu himayemde olduğunu gösterir bir havada sokmak, yanımdaki hanımı rahatlatmak zorundaydım, kural bunu gerektirirdi.

Ama yaptığım hatayı çabuk fark ettim ve garsonlar camlı kapıyı aralarlarken hemen parmak uçlarımı Bânû'nun dirseğinden çektim. Kısa bir an için bile olsa hafifçe başını çevirip yüzüme bakmıştı. Gözlerindeki ifadeyi o an değerlendiremedim. Bir teşekkür müydü, aferin böyle davranman gerekirdi anlamında bir bakış mıydı veya boşuna gerçek kimliğini saklamaya çalışma senin kim olduğunu biliyorum manasına gelen bir süzüş müydü, çıkaramadım. Ama muhakkak olan husus o kaçamak nazarlarında ki muzaffer ifadeydi.

Şef garson hemen yanımıza gelmişti.

Bânû'yu tanıyor olmalıydı. Zira adam benden ziyade patronumla ilgilenmişti. Sinirim bir kere daha tepeme sıçradı. Böyle seçkin bir mekânın şef garsonu yanımdaki kadınla değil benimle muhatap olmalıydı. Adam o kadar kısık sesle konuşuyordu ki, ne söylediğini duyamamıştım bile. Eliyle etrafındaki garsonlardan birine bir işaret yaptı. Garson hemen yanıma yaklaşarak bana dönüp, "Beni takip edin lütfen" demişti.

Sanki o an başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Bu alışık olmadığım bir durumdu. Restorana beraber girdiğim kadın yanımdan ayrılıyor başka bir masaya gidiyor, ben de yanıma yaklaşan garsonun beni götürdüğü kapıya yakın tek kişilik bir masaya doğru yürüyordum. Oturur oturmaz bakışlarımla Bânû'yu arkasından takip ettim. Sanki salondaki herkes onu izliyormuş gibiydi. Hiç şaşmadım buna. Adeta masalarda konuşmalar kesilmiş, nazarlar birden bu muhteşem kadının üzerine çevrilmişti. Şef garsonun arkasında öyle ahenkli ve cezbedici bir yürüyüşü vardı ki, bakışların üzerine çevrilmemesi olanaksızdı. Ben bile ilk defa görüyormuş gibi arkasından ona bakıyordum. Salona birden bir sessizlik çökmüştü. O an bir şeyi hayretle fark ettim. Yaşamım boyunca kim bilir kaç güzel ve havalı kadınla böyle yerlere, girip çıkmıştım; ama hiç birinde böyle bir an yaşamamıştım. Demek uğradığım bu şaşkınlık doğaldı, Bânû yalnız beni değil, herkesi güzelliğiyle çarpıyordu. Aynı anda eski nişanlısını da gördüm. Orta yerlerdeki masalardan birinde, onlar yaklaşırken bir adam ayağa kalkmıştı. Uzun boylu, orta yaşlı, saçları alnından başlayarak hafif seyrelmiş, biraz kilolu, bana göre sevimsiz bir erkekti. Fakat şık ve itinalı giyindiğine hiç şüphe yoktu. Bol paralı bir adam olmalıydı, eh buna da hiç şaşmamalıydım. Para parayı çeker diye, bir tekerleme vardır; eh böyle zengin bir kadına yaklaşabilmek için de onun da paralı olması gerekmez miydi?

Hırsımdan köpürerek o masayı izliyordum.

Belki çok aptalcaydı ama ilk defa içimde kıskançlık denen hissi duyuyordum, hem de nedenini bilmeden. Birlikte olduğum hiçbir kadını kıskanmamıştım bugüne kadar. Bu hissin, insanın kendisine olan güveninin yetersizliğinden kaynaklandığını söylerlerdi, doğrudu sanırım. Zira mazimde ben hep güçlü ve nefesine itimadı tam olan bir insandım. Çevremdekiler yanımdaki kadından ziyade benimle

ilgilenirlerdi. Bu aşağılayıcı durum ilk defa başıma geliyordu. İçimden lanet olsun diye, homurdandım. Yoksa ben patronieme âşık mıydım?

Hiç âşık olmadığımı biliyordum.

Çok daha genç olduğum yıllarda bile bu duyguyu yaşamamıştıım; belki çok ham meyvalıktı ama ben kadınları bugüne kadar fiziki heyecan duyduğum bir meta olarak görmüştüm sanırım. Bu gerçeği çok geç olsa da kavramak, beni birden utandırdı. Sanki çok büyük ve önemli bir şey keşfetmiş gibiydım. Sarsıldım. Bunu başka türlü aıklayamazdım kendime. Bânû'ya âşıktım.

Yerime büzüldüm kaldım. Korkuydu bu.

Bu yaşımda hiç tanımadığım, hiç tatmadığım bir duygunun etkisindeydim şimdi. Birkaç saniye ne yapacağımı şaşırdım.

Basımdaki garson mönü listesini uzatmıştı bana. Sanki beni küümsüyormuş gibi yüzüme bakıyordu.

"Ne arzu ediyorsunuz?" filan gibi bir şeyler gevelemişti. Belki de bana tercihim için bir şeyler mırıldanıyordu. Duymuyordum onu. Sertçe homurdandım.

"Ne istiyorsan onu getir, fark etmez," dedim.

Belki cevabım karşısında şaşırarak bakmıştı bana ama ben onu görmüyordum bile. Nazarlarımı Bânû'nun oturduğu masadan alamıyordum. Sonra garsonun bir sorusu ile irkildim.

"Ne içersiniz?"

İşte bu soru çok can alıcıydı. Bir an nefesim kesilir gibi oldu. Günlerdir ağzıma bir katre içki sokmamıştıım. İrademle çok iyi mücadele ettiğimin farkındaydım ama bu gece her şey değişivermişti birden. İrademe yenik düşmemem için hiçbir neden kalmamıştı artık.

Âşık olduğumu anlamam beni müthiş korkutmuştu. İçmek istiyordum. Ne olursa olsun hiç fark etmezdi. Hâlâ alık alık beni süzen garsona "Rakı" dedim. "Duble olsun." Sonra hemen arkasından ilave ettim. "Hayır, bir ufak şişe."

Garson bir sorunum olduğumu anlamış mıydı bilmiyorum, ama nazik bir şekilde masamdan uzaklaştı. Bânû işe başlarken alkol kullanmamı kesinlikle yasaklamıştı. Ben de bugüne kadar sözümü tutmuştum. Alkolik değildim. İçkiyi işe başlamadan çok önce bırakmış, İdris'in evinde kaldığım sırada da içmemiştim; doğrusu pek aradığımı da söyleyemezdim ama bu gece durum değişmişti.

Bir sukutuhayal, düş kırıklığı yaşıyordum. Bana hiç olmayacak gibi gelen bir şey aniden kafama dank etmişti. İçimdeki ezikliğin, bir türlü kabullenemediğim kıskançlığın sebebi Bânû'ydu. Onu seviyordum.

Acı gerçek içimi dağlamıştı. Hastanede ameliyat sonrası ilk karşılaştığım anı anımsadım birden. Ne kadar müşfik, cana yakın ve sevecen davranmıştı bana. Gamzelerinin yumuşattığı gülümsemesi sanki acılarımı hafifletmişti. Ertesi gün yatağımın başucuna gelip, bir zamanların ünlü aktörü Metin Kazak'a ne kadar benziyorsunuz, derken yüreğim hoplamıştı. Ama hayatım boyunca aşkın ne olduğunu bilmiyordum ki, gerçek hissiyatımın ne olduğunu anlamak için meğer bu akşama kadar beklemem gerekecekmiş.

Garson önüme buzlu rakımı, kendi kafasına göre seçtiği mezeleri getirip sıralamıştı.

Dayanamayıp sevgilime verdiğim sözü bozacaktım. Elim rakı kadehine uzandı, fakat tüm isteğime rağmen bardağı kavrayamadım. Durakladım.

İçkiye dokunmamalıydım.

Bocaladım bir an. İrademden ziyade aklım çalışmaya birbiri ardına soruları beynime sıralamaya başlamıştı. İrkildim adeta. Bu durumda bir terslik vardı, ama ne olduğunu çıkaramamıştım henüz. Bu adaptan, örften değildi. Kimse şoförünü gittiği böyle lüks bir lokantaya kendisiyle birlikte sokmazdı, şoförlerin yeri daima arabaydı. Peki, bu kadın beni niye peşinden sürükleyip getirmişti buraya? Acaba eski hayatıma alıştırmak için yapılmış bir jest miydi bu? Hayır, diye homurdandım içimden, buna hiç gerek yoktu. Beni işe almakla yeterince iyilik etmişti zaten, yetmiyormuş gibi bir de eski hayatımı sağlamaya kalkışacak değildi ya. O zaman beynimi tırmalayan soru açıkta kalıyordu.

Elimi rakı kadehinden geri çektim.

Bir an durum bana daha da acı geldi. Acaba yediğim yemeğin parasını kim ödeyecekti? Patronum mu, yoksa onun sabık nişanlısı mı?

Aman Allahım, diye söylendim. Patronum ödese pek aldırmaya bilirdim, ama hiç hoşlanmadığım o para babası olduğunu sandığım herif ödeyecekse, bunu asla kabul edemezdim. Belki de saçmalıyordum, ne olursam olayım burada bulunuş sebebim, yeni isimdi ve ben düpedüz bir şofördüm.

Şayet yemeği yiyeceksem, parasını ben ödemeliydim. Hırsımı bastıramıyordum bir türlü.

Nasıl olsa daha işe başlarken Bânû'nun verdiği avanstan hâlâ yüklü bir miktar para kalmıştı yanımda. Garsona işaret ettim. Adamcağız hemen koşarak yanıma geldi. Suratım asık, sert bir sesle söylendim.

"Hesabımı getirin bana" dedim.

Garson afallamıştı biraz yadırgayarak yüzüme baktı ama sesini çıkarmadan uzaklaştı yanımdan. Fakat doğru şef garsonun yanına gitmişti. Az sonra ikisi birden yanıma yaklaştılar. Şef garson en nazik sesiyle eğilip, adeta kulağıma fısıldar gibi mırıldandı.

"Endişe etmeyin efendim" dedi. "Hanımefendiden talimat aldım, sizin masanın hesabı o masaya ilave edilecek."

Kafam atmıştı bir kere. Geçmişimde de böyle rezaletler çok çıkarmıştım. Sesim gürleştii, adeta bağırdım.

"Ne münasebet! Neden kendi yediğimin parasını başkaları ödeyecekmiş? Bunu asla kabul edemem. Hemen hesabımı getirin."

Sesim yankılandığı için hemen çevre masalardaki birkaç baş bana dönüp bakmaya başlamıştı bile. Ama aldırıldığım filan yoktu. Şef garson anlayışla, "Emredersiniz" dedi. "Hemen hesabı getirelim."

Adamcağız fazla patırtı çıkarmamam için hızla yanımdan uzaklaşmıştı. Ben ise hâlâ yaptığım bu abuk subuk davranışın siniri içindeydim. Bir ara gözlerim yine Bânû'nun masasına kaydı. Yan gözle bana bakıyordu, hafif tedirgin ve neler olup bittiğini anlamak ister gibi. Hemen kafamı çevirdim.

Hâlâ rahatlamamıştım.

Şef garsonun bizzat getirdiği hesabı ödedim asık bir yüzle. Kim bilir adam, bu ne ukala ve kibirli

bir şoför, diye düşünüyordu ama hiç umurumda değildi. Tabii epey tuzlu bir para ödemiştim. Her zaman iyi bahşişler bırakma alışkanlığım olduğu halde, sanki olayın sorumlusu onlarmış gibi kızgınlığımdan bordo kaplı hesap pusulasının içine beş kuruş bırakmadım. Aynı kızgınlıkla garsona, "Şu rakıyı kaldırın masadan" diye homurdandım. Galiba yaptığım en olumlu iş bu olmuştu, ama bunu daha sonra, ilerleyen saatlerde anlayacaktım.

Yavaş yavaş sakinleştim. Tabii biraz zaman aldı. Nihayet daha makul düşünmeye, kendi kendime gelin güvey olmayı bıraktım bir köşeye. Pireye kızıp, yorganı yakmaya benziyordu bu. Bânû'yu kıskanmam çok komikti. Gülünç duruma düşüyordum. Kadıncağz bana itibar etmiş, gittiği pahalı ve lüks lokantada bana da bir yer ayırtmıştı. Daha ne yapabilirdi ki? Benimki düpedüz densizlikti.

Yoksa bu akşamüstü elimden kebab kestane yediği, dönüşte koluma girdiği için, onun da bana aynı hisleri beslediği gibi aptalca bir düşünceye mi saplanmışım?

Kargalar bile gülerdi buna.

Biraz toparlanınca yemeğimi yemeye başladım. İşte tam o sırada hiç beklemediğim bir olay oldu. Az ilerimdeki masada oturan tombul, sevimli bir adam yerinden kalkarak gülümseyen bir çehreyle yanıma yaklaştı.

"Rahatsız ettiğim için bağışlayın Metin Bey. Galiba az önce tatsız bir olay yaşadınız, değil mi?" diye sordu.

Boş bulundum bir an.

Sempatik yüzlü babacan adama baktım. Sesim çıkmadı. O ise sevimli çehresi ve hızlı konuşmasıyla devam etti. "Biliyor musunuz, ben sizin esaslı bir hayranınızım. Diyebilirim ki çevirdiğiniz bütün filmleri gördüm. Sonra birden film piyasasından çekildiniz. Bence yerinizi kimse dolduramadı. Sizin kuşağın starlarından bazıları şimdi televizyon dizileri çeviriyorlar, ama siz televizyona pek sıcak bakmadınız galiba."

İçimden, lanet olsun, diye homurdandım. Bu kaçınılmaz sonuçtu tabii. Böyle yerlere girip çıkarsam mutlaka bir tanıyana rastlayacaktım, önünde sonunda. Gayriihtiyarı gözüm yeniden Bânû'ya kaydı. Dikkatle bizim masaya bakıyordu. Yoksa bu kadın beni insanların tanınması için mi buraya getirmişti? Hani bunu yapar mı, yapardı. Ne de olsa genç kızlığında oda benim hayranlarımdan biri olduğunu itiraf etmişti zaten.

"Yeni film projeleriniz var mı?"

Toparlanarak masamdaki davetsiz misafire baktım. Kuşkusuz iyi niyetli biriydi. Eskiden bu tür olaylara çok alışkandım. En olmayacak yerlerde hayranlarım karşıma çıkarlar, bazen ahiret sualleri sorarlardı. Tabii durumu inkâr etmekten başka çarem yoktu.

"Beyefendi, herhalde beni birine benzettiniz" diye mırıldandım.

Adam kaşlarını çatıp hayretle yüzüme baktı. Kekelemeye başladı. "Şey... Siz... Ünlü aktör Metin Kazak değil misiniz?"

"Hayır, değilim. Ama herkes beni ona benzetir."

"Ya!" demek zorunda kaldı. Ama hâlâ müteredditti. "Hiç bu kadar benzerlik görmemişim, inanın çok şaşım. Öyle ise affedersiniz, sizi rahatsız ettim beyefendi."

"Önemli değil, rica ederim" dedim.

Adam masasına dönmüştü.

Aslında bu olaya sevinmem lazımdı. Hâlâ birinin şoförü olarak çalışıyordum ama kafama dank eden bir gerçekte vardı artık. Yavaş yavaş gerçek kimliğime dönüşümün işaretiydi bu. İçkiden, kumardan, sefil hayattan kurtulmuştum. Adam gibi giyinip sosyetenin devam ettiği bir muhite girince, insanlar unutmadıkları o eski starı rahatlıkla hatırlamışlardı. Bu geleceğim için müjde, hayır haberi. Sadece biraz daha sabırlı olmam gerekecekti.

Bütün bunları Bânû'ya borçluydum.

İşte, asıl gerçek buydu.

Gülüşüyorlardı. Uzaktan onları kim izlese, hiç de ihtilaflı, birbirinden ayrılmış iki nişanlıya benzetmezdi. Kim bilir diye, geçirdim aklımdan. Belki de barışıyorlardı. Olamaz mıydı yani? O saç dökük hıyar sonunda nasıl bir fırsatı teptiğini anlamış olmalıydı? İnsan Bânû gibi bir kadınla nişanı nasıl bozardı zaten?

Yemeğim çoktan bitmişti.

Sıkıcı bir bekleyiş içindeydim. İki de bir saatime bakıp vakti öğrenmeye çalışıyordum. Hafta içi bir gündü ve yarın sevgilim sabahın köründe yine hastaneye gidecekti. Daha fazla kalamaz herhalde kalkardı az sonra masadan. Ama Bânû hiç kalkacağa benzemiyordu, arada bir ölçülü kahkahalar atıyor, mutlu ve neşeli görünüyordu.

Artık gözlerimi o masadan hiç ayıramıyordum. Kıskanıyordum düpedüz. Haddim olsa yanlarına gidip, sevgilim yarın çalışacaksın, hadi kalk eve dönüyoruz derdim. Eski mutlu günlerimde bu gibi çılgınlıkları çok yapardım da. Kendimi zor tuttum.

Saat gecenin birine doğru nihayet masadan kalktılar. Ben de yerimden fırladım. O salak nişanlımın, sevgilime arabasına kadar refakat edeceğini sanmıştım, ama sadece el sıkıştılar ve adam sevgilimin arkasından gelmedi. Şaştım kaldım. Ne kaba davranıştı bu.

Bânû benim bulunduğum masaya doğru yaklaşıyordu. Yanıma gelince, sanki görmemişim gibi, "Hadi, gidiyoruz" dedi. Sesi peltek ve biraz yayvan çıkmıştı. Rahat, sarhoş olmuş, diye düşündüm. Arkasından yürüyerek camlı kapıdan çıktık. O uzun dar koridora çıktığımızda kolumu tuttu.

"Yavaş yürü başım dönüyor. Galiba içkiyi fazla kaçırdım" diye fısıldadı.

Aslında hızlı filan yürüdüğüm yoktu. Hemen davrandım.

"Arzu ederseniz, koluma girin, hanımefendi" dedim.

"Sen benim koluma gir."

Koluna girip sendelememesi için sıkıca tuttum. Ağır ağır uzun koridoru geçip dışarıya çıktık. Ne de olsa kış günüydü, sert ve dondurucu bir rüzgâr esiyordu. Sert rüzgârın biraz toparlanmakta yararlı olacağını kendi deneyimlerimden bilirdim. Belki biraz açılır diye düşündüm ama bir faydası olmadı.

"Nereye bıraktın o lanet arabayı?" diye homurdandı. "Hâlâ yürüyecek miyiz?"

"Az ilerde, efendim. İsterseniz, bekleyin arabayı buraya getireyim."

"Hayır olmaz. Bırakma beni. Düşecek gibiyim."

Hakikaten de iyice yaslanmıştı omzuma. Kendi kendine homurdanıyordu şimdi.

"Ne oldu bana, hiç anlamıyorum. Bu kadar etkilenmezdim ben. Zahir çok kaçırdım."

Sesimi çıkarmadım. Fakat beni asıl ürküten husus kapı önünde bekleyen paparazzilerdi. Onların resimlerimizi çekmelerini istemezdim. Bu hem doktor için hem de benim için hiç de hoş olmazdı.

Nihayet kazasız belasız arabaya vardık. Kapıyı açıp onu arkaya yerleştirdim. Hayret, adeta zom olmuştu. Onun alkolü bu kadar fazla kaçıracağını hiç sanmazdım. Meret vücuda girince şişede durduğu gibi durmuyordu işte. Direksiyonun başına geçip gaza bastım. Etiler üstünden Bebek'e inmektir niyetim ama tam o ünlü yokuşa gelmişim ki...

"Dur, biraz" diye seslendi arkadan. "Galiba istifra edeceğim."

Çaresiz durup yanına koştum. Kapıyı açıp dışarı çıkardım. Koluna girip çalılarının yanına doğru götürdüm.

"Sen çekil yanımdan" diye fısıldadı.

Bir adım geriye çekildim. Ne olacağı belli olmazdı; başı dönüyorsa yuvarlanabilirdi de. Tetikte bekliyordum. Ama kusmadı, kusamadı belki. Neden sonra bitkin bir sesle mırıldandı. "Olmayacak, bindir beni arabaya."

Ne de olsa sarhoşun halinden iyi anlardım. Bu defa daha rahat göreyim diye, onu yanımdaki koltuğa oturttum. Başımı arkaya dayadı ve ben daha arabayı çalıştırmadan sızdı kaldı.

El frenini boşalttım ve yola devam ettim. Arada sırada başımı çevirip bakıyordum. Derin bir uykuya dalmıştı. Herhalde eve dönmeden Vildan uyumazdı. Birinin ona yardım etmesi gerekecekti. Bu halde odasına çıkması da mümkün değildi. Ne içmişti acaba? Muhtemelen şarap diye, düşündüm. Öyle lüks bir lokantada rakı içmezdi herhalde. Rakı onun havalı ve sosyetik haline pek uygun düşmezdi. Şarabın sarhoşluğunun da kötü olduğunu bilirdim, hele fazla kaçırılırsa böyle çarpardı.

Nihayet villaya geldik. Otomatik açılan demir kapıdan geçerek kırmızı taşlı yolu aşım arabayı kapının önüne çektim. Önce arabadan atlayıp kapıyı çaldım; Vildan'ın açmasını ve hanımına yardımcı olmasını söyleyecektim. Gerekirse merdivenleri çıkmasına ben de yardımcı olabilirdim. Lakin kapı açılmıyordu.

Zile bir daha bastım. Hanımını beklerken uyuya mı kalmıştı Vildan, nedir?

İçerde ses seda yoktu. Ama antrenin ışığı yanıyordu. Hay Allah, diye söylendim içimden. Ne yapacaktım şimdi? Üstelik kapının anahtarı da yoktu ben de. Yürüyüp yan taraftaki müştemilata baktım. Bütün ışıklar sönmüktü. Herkes uyuyordu anlaşılın. Tam ne yapacağımı düşünürken, baktım, Bânû sallanarak arabadan inmeye kalkışmıştı. Her an kapaklanabilirdi yere, zira körkütük sarhoştur. Hemen yanına seğırttim. Ayakta duracak hâli yoktu. İçimden homurdanmaya başladım. Her gece Bânû yatmadan Vildan'ın müştemilata dönmediğini biliyordum, ama istisnai olan dışarı çıktığı gecelerde acaba hizmetkârına beni bekleme diye verilmiş bir talimatı olabilir miydi? Kolundan tutarak kapının önüne kadar getirdim. Güçbela söylendi. "Açsana kapıyı."

"Benim anahtarım yok" dedim.

Söylediğimi duyduğundan çok şüpheliydim. Nitekim bana cevap vermedi. Gözlerini açamıyordu ama kırmızı ojeli parmaklarından birini bükerek kolundaki çantayı işaret etti.

Anahtar içinde olmalıydı. Hemen çantayı elinden alıp açtım. Anahtarı çıkararak kilide soktum. Nihayet villaya girebilmiştik. Ama asıl sorun bundan sonra başlıyordu. Onu yatağına kim götürecekti, kim yatıracaktı? Tedbiri elden bırakmayarak, evin içinde seslendim.

"Vildan Hanım!"

Cevap alamadım. Antre hariç evin bütün ışıkları sönmüştü. Vildan da yatmış olmalıydı; bir yerlerde uyukluyor olsa çoktan uyanıp yanımıza koşardı. Başka yapacak bir şey kalmamıştı. İş başa düşmüştü anlaşılana. Onu ben yatıracaktım, bu halde bırakamazdım ya.

Hiç tereddüt etmeden kucağıma aldım. Kolunu boynuma atacak hali bile yoktu. Başını geriye düşmüş, kendinden geçmişti. İnşallah yarın ameliyatı filan yoktur, diye düşündüm, kim bilir yarın yataktan kaçta kalkardı.

Merdivenleri tırmanırken bir ara, "Üşüyorum, Vildan" diye sayıkladı. Berbat bir halde olduğunu o zaman daha iyi anladım. Korkarım beni de Vildan sanıyordu. Şimdi kuzu gibi sakinleşmiş, başını göğsüme yaslamıştı. Şarap kokusundan ziyade nefis parfüm kokusu genzimi kapladı. Kollarımın arasında kuş gibi hafifti.

Onu yatak odasına taşıırken, bir an kendimi film setlerinde, provalarda gibi hissettim. Sanki az sonra yönetmenin, "stop" diyen sesi yükselecek plato türden aydınlanacak çekim bitecek, ünlü Metin Kazak sırtarak kollarında taşıdığı aktrise bakarak onu kucağından indirecekti. Tabii hiç de öyle olmadı. Karanlık koridorda ne yapacağımı bilemeden, Bânû kollarımda öylece bekledim.

Garip bir heyecan kaplamıştı benliğimi. Böyle bir olay ilk defa başıma geliyordu. Kendime dahi itirafta zorlanıyordum, ama kollarımın arasında tuttuğum kadını seviyordum, hem de delicesine. Eski nişanlısıyla buluştu diye, bu gece restoranda kıskançlık krizleri geçirmiş, az daha tatsız bir olayın doğmasına sebebiyet verecektim. Mantığı bu inanılmaz gerçeği kabulde zorlanıyordu. Aklımın köşesine bile gelmeyecek bir vakıya idi bu ama gerçekler her zaman acı oluyordu. Patroniçeme âşık olmuştum. Tam Yeşilçam filmlerine has bir ironiydi durumum.

Yatak odasının kapısı önünde durup onu kollarımın arasında sıkarak biraz daha kendime doğru çektim. Bir kedi yavrusu gibi sokuldu bedenime. Hayatım boyunca hiçbir kadını bu denli arzulamadığımı hissettim o an. Demek cinsel arzu ancak sevgiyle bütünleştiği zaman bu kadar yakıcı ve şiddetli olabiliyordu. Kapıyı açtım ve içeriye girerek el yordamıyla ışığı açtım. Bakımlı odası birden aydınlanıverdi.

Onu yatağına taşıdım.

Asıl nazik an şimdi gelip çatmıştı. Ne yapacaktım? Bir an kararsız kaldım. Yatağın kenarına oturttum. Siyah saçları dağılmış omzuna dökülmüştü. Bir yandan tutmasam bedeni yatağa devrilecekti. Yarım kürkü hâlâ sırtındaydı. Onu bu şekilde bırakıp çıkamazdım. Soyup yatağa yatırmalı, rahat bir uykuya dalmasını temin etmeliydim.

Ama ben bir erkektim ve onun şoförüydüm.

Yarın sabah uyanıp gerçekleri anlayınca kızılca kıyamet kopardı. Ne olursa olsun, bu riski göze almak zorundaydım. Belki toparlanır diye hafifçe sarsarak mırıldandım.

"Hanımefendi... Bânû Hanım... "

Hiç ses yoktu.

Sonra nasıl olduysa kendimi tutamayarak, "Sevgilim" diye inledim. O kelimenin nasıl ağzımdan kaçtığına ben de farkında değildim. Neyse ki beni duyamayacak haldeydi.

Ben o halde ne yapacağımı düşünürken hafifçe bedeni yatağa doğru kaydı. Güçbela tuttu. En iyisi sırtından kürkünü çıkarıp, elbiseleriyle yatırmaktı. En azından yarın sabah utanmadan birbirimizin yüzüne bakabilirdik. En uygunu buydu. Kürkünü çıkardım, sonra yere eğilip ayağından uzun topuklu iskarpinlerini çıkarırken yine mırıldandı.

"Üşüyorum Vildan. Hadi, soyup yatır beni."

Sesi yine peltek ve yaygındı. Kelimeleri uzata uzata söylüyordu ama gözleri kapalıydı.

Birden boş ver, diye mırıldandım içimden. Ne olursa olurdu, ölüm yoktu ya ucunda. Kararımı verince, siyah ipek elbisesinin eteklerinden tuttuğum gibi yukarıya çektim. Ufak bir bebek gibi kollarını yukarıya kaldırıp onu soymama yardımcı olmak istemişti ama becerememiş, kolları hemencecik yanına düşmüştü. Kollarını birer birer omzuma dayayarak güçbela elbisesini çıkardım sırtından. Oldukça dekolte bir haldeydi. Bakmak istemiyordum çıplaklığına ama elimde değildi. O arada yatağa sırtüstü devrildi. Artık dönüşü olmayan bir yoldaydım, fazla da aldırmadım. Elimi kalçalarına atıp jartiyerini çözüp desenli çoraplarını ayaklarından çıkardım. Hiçbir şeyin farkında değildi ve hâlâ kendisini soyanın Vildan olduğunu düşünüyordu zahir. Sonra yan çevirip sutyenin kopçalarını çözdüm. Sadece avuç içi kadar slipiyle kalmıştı şimdi.

Hızla etrafı bir göz attım. Sırtına giyebileceği bir gecelik bulmalıydım. Duvarın yanıcıda büyük bir şifoniyer duruyordu. İkinci çekmecede aradığımı buldum, hızla yanına koştum. Çıldırmadan görüntüsüne katlanmak mümkün değildi. Yatarken kollarını iki yana atmış, dizlerinden birini bükerek yana çekmişti. Duru beyaz teni ve en mahrem yerini örten ufacık külotuyla başka bir çılgınlık yapmamak için kendimi zor tutuyordum. Nihayet geceliği sırtına geçirip tertemiz çarşafın üstüne yatırdım ve yorganıyla sıkı sıkıya sarmaladım. Artık işim bitmiş sayılırdı. İmkânım olsa sabaha kadar başında beklemek isterdim. Derin derin soluklar alarak uyuyordu. Yanına yaklaşım eğilerek alnına bir öpücük kondurdum. Hayatın bu kadar acımasız olduğunu bilemezdim; şartlar gereği sevdiğim kadından o kadar uzaktım ki, sadece alnına bir öpücük kondurmakla yetinmeliydim.

Odanın ışıklarını söndürdüm.

ONİKİNCİ BÖLÜM

ERTESİ sabah Bânû'nun her zamanki saatinde yataktan çıkıp hastaneye gidebileceğini hiç sanmıyordum, ama ben, dün gece villadan çıktıktan sonra garaja çektiğim arabayı her zamanki gibi evin önüne getirmiş, sözde dışarıya çıkmasını bekliyordum. Böyle sızarak sonuçlanan gecelerin sabahını çok iyi bilirdim. Korkunç bir baş ağrısı, bitkinlik, ışığa tahammülsüzlük ilk tezahürlerdir. Bazen mide bulantısı sabah da sürer.

Her an kapıya İzzet Efendi'nin çıkıp, hanımefendinin biraz gecikeceğini söylemesini bekliyordum, kendimden emin bir şekilde. Alkole alışık olmayan bir bünye bu kadar fazla şarabı kaldıramazdı. Ama düşündüğüm gibi olmadı. Birkaç dakikalık bir gecikme ile sevgilim kapıda görünürdü. Şaşırmışım doğrusu, onun en azından öğleye kadar yataktan çıkamayacağını, baş ağrısından kıvranacağını sanıyordum. İrkilerek hemen arabanın içinden fırlayıp kapıyı açtım. "Günaydın, efendim" diye mırıldandım.

Suratı bir hayli asıktı.

Sertçe, "Günaydın" demekle yetindi.

Sanırım bu sabah uyanınca olayın farkına varmış olmalıydı. Zaten anlamaması olanaksızdı. Herhalde, sabah Vildan uyandırmaya gelince aralarında nasıl bir konuşma geçtiyse, Bânû durumun vahametini kavramıştı. Aslında buna hazırlıklı olmalıydım, lakin sevgilimin nasıl bir tepki göstereceğini bilmiyordum henüz.

Hareket eder etmez homurdandı.

"Dün gece beni odama sen mi çıkardın?"

İçimden, tamam şimdi, diye geçirdim. Fırtına patlak veriyordu. Mümkün olduğunca sakin ve ölçülü davranmaya karar vererek fısıldadım.

"Evet, efendim" diye mırıldandım. "Sanırım dün gece alkolü biraz fazla kaçırmıştınız, ayakta duracak haliniz yoktu."

Kısa bir an duraklayıp fısıldadı.

"Bir ara midemin çok bulandığını hatırlıyorum. Arabanın içine kustum mu yoksa?"

"Hayır, efendim. Ama bir ara arabayı durdurup istifra etmek için dışarı çıktınız."

"Çıkardım mı?"

"Hayır, efendim."

"Rezalet! Nasıl oldu, bilmiyorum. Hiç bu kadar içtiğimi hatırlamıyorum şimdiye kadar. Çok

utandım vallahi. Gören filan oldu mu?"

"Sanmıyorum, hanımefendi."

Bânû birkaç saniye düşündü.

"Sonra ne oldu?"

Anlaşılan gittikçe nazik sorulara sıra gelecekti. Hafifçe yutkundum.

"Hiçbir şey, efendim. Eve geldik."

"Orası malum" dedi sinirli bir sesle. "Beni içeri sen mi soktun?"

"Vildan Hanım uyuyordu zahir. Antrenin ışığı yanıyordu, ama kimse kapıyı açmadı."

"Evin anahtarının sende olmaması lazım, kapıyı nasıl açtın?"

"Çantanızdaki anahtarla."

Dikiz aynasında göz göze geldik. Kaşlarını çatmıştı. "Ben mi söyledim?"

"Evet, hanımefendi. Hatırlamıyor musunuz?"

Hafifçe kızarır gibi oldu. "Hayır" dedi.

Hemen bakışlarımı kaçırıp yola çevirdim. Hafif kekeler gibi bir solukta sordu.

"Sonra?"

Sanırım gerçeği kavramıştı. Beyninde hâlâ ufak tefek şüpheler varsa onlar da silinip gitmiş olmalıydı artık. Yalan söylemeyecektim.

"Sizi odanıza taşımak zorunda kaldım."

"Taşımak mı? Nasıl yani? Koluma girip destek mi oldun?"

"Hayır, efendim. Merdivenleri çıkacak halde değildiniz. Kucağıma almak zorunda faldım."

"Daha da neler? Sızmış mıydım yani?"

"Öyle de denebilir, hanımefendi."

Alı al, moru mor oldu. Sonra ki cümlesi ağzından zor çıktı.

"Yoksa geceliğimi de sen mi giydirdin?"

İşte, en nazik noktaya gelmiştik. Dürüst davranmaya çalıştım.

"Çok üşüyordunuz efendim. Sırtınızda dekolte bir giysi vardı. Pek yakışık almayacağını biliyordum ama o an çaresiz kaldım. O an yapılacak tek şey sizi sıcak yatağınıza sokup uyumanızı temin etmektir."

"Gidip Vildan'ı çağırabilirdin" diye homurdandı.

"Haklısınız, fakat çekindim."

"Çekindin mi? Kimden?"

"Vildan Hanım bizi o halde görürse, olmayacak şeyler düşünmesinden. İnsanoğlu gariptir, burada daha beni yeterince tanımıyorlar, akıllarına çirkin şeyler gelmesini istemedim, daha ziyade sizi düşünerek."

Bânû sustu.

Bir süre hiç sesini çıkarmadı. Beyninde bir takım muhakemeler yaptığından emindim.

"Evet" diye mırıldandı sonra. "Galiba en doğrusunu yapmışsın. Seni de zor durumda bıraktığım için üzuldüm. Merak etme, böyle bir durum asla tekerrür etmeyecektir."

Ne yalan söyleyeyim, sinirlenip beni kovacağını bile aklımdan geçirmiştim, ama hiç de öyle davranmamış, durumu anlayışla kavramıştı. Bu kadarı yetmez miydi bana? Dün gecenin o son tatlı anlarına kapılıp sıırıttım.

"Size hizmet etmek benim için zevkti" dedim yine dikiz aynasından sevgilimi süzerek. Önce kaşları çatılıp bir an bana baktı. Fakat nazarlarını kaçırırken sanki o güzel ve dolgun dudaklarında hafif bir tebessüm oluşmuş gibi geldi bana.

Kendimi tutamamıştım. Belki gizli bir küstahlık vardı cümlede, ama ağızımdan çıkmıştı bir kere. Geri dönüşü olamazdı artık. Benden saklamaya çalıştığı gülümsemesi de dün gece olanlara bozulmadığının en iyi deliliydi galiba.

Mutadı üzere gazetesini açtı.

Bu aramızdaki sohbetin noktalandığına işaret etti. Vartayı atlatmıştım.

Akşam hastane çıkışında arabaya biner binmez, "Başım çatlayacak gibi ağrıyor, İlyas" demişti boğuk bir sesle. Dün gecedен bu yana alkolün etkisini kaybetmesi gerekirdi, ama ben bozuntuya vermeden mırıldandım.

"Dün gece fazla aldığımız alkolün etkisidir, efendim" dedim.

"Hayır, ondan değil."

Gerekçe göstermemişti.

"Yorucu bir gün geçirdiyseniz... "

Sözümü kesip homurdandı. "Ondan da değil."

Boşuna ihtimal sıralamamalıydım. İçimden bir his başının ağrımalarının gerçek nedenini kendisinin açıklayacağını söylüyordu bana. Susup bekledim. Yanılmamışım. Kendi kendine konuşur gibi homurdandı.

"Şu Erol. Erol canımı sıkıyor, fena halde."

Boş bulunup sordum. "Erol da kim, hanımefendi?"

"Kim olacak, eski nişanlım."

"Öyle mi?"

Nedenini sormak pek tabiidir ki üstüme vazife değildi. Adaba da uymazdı, alt tarafı ben sevgilimin şoförüydüm. Fakat neden canını sıkıdığını da anlamamıştım doğrusu. Dün geceki izlenimlerim gözümde canlandı. Bence eğlenceli, neşeli bir gece geçirmişlerdi; keyifli ve mutlu görünüyordu Bânû. Acaba bugün ne olmuştu ki, başına o ağır saplanmıştı. Ben hiçbir şey sormadan o devam etti.

"Bugün belki on defa telefon etti."

"Yaa?"

"Evet. Evlenmek istiyor benimle."

Bu konuyu tartışacağı kişi ben olamazdım herhalde. Konuyu bana açması bile yadırganacak haldi. Ama damarlarımdaki kanın alevlendiğini hisseder gibi oldum birden. O heriften hiç hoşlanmamıştım, belki çok zengin ve Bânû'ya iyi bir koca olabilirdi ve bu nedenle de ondan nefret ediyordum.

"Ya siz ne düşünüyorsunuz?"

"Başıma ağırlar saplanıyor, anlamıyor musun hâlâ? Ondan hoşlanmıyorum."

Hafifçe gülümsedim.

"Bu bana pek inandırıcı gelmedi" dedim.

Hışımla bana döndü.

"Ne demek istiyorsun sen? Yalan mı söylüyorsun yani?"

"Estağfurullah efendim. Ne haddime. Lakin dün gece öyle neşeli görünüydünüz ki, şen şakrak tavırlarınız, karşılıklı hayranlık dolu bakışlarınız, bana sizin de o beyi istediğiniz izlenimini vermişti de."

Uzun uzun beni süzdü. Sonra manalı bir şekilde sordu. "Yoksa bütün gece bizi mi izledin?"

Omuzlarımı silkdim.

"Başka yapacağım işim gücüm yoktu ki. Hem yerimde kim olsa, hanımefendinin nişanlısını merak ederdi herhalde."

"Yani bizi seyrettiğini kabul ediyorsun, öyle mi?"

"Evet" dedim rahatlıkla.

Homurdanıp söyleneceğini sanmıştım. Yanılmıştım yine.

"Nasıl buldun Erol'u?" demez mi?

"Bağışlayın hanımefendi, ama bu konudaki kanaatlerimi ifade etmem uygun düşmez sanırım" diye fısıldadım. "Ben haddimi bilirim."

"Olsun. Öğrenmek istiyorum. Benden sana izin."

"Hayır, lütfen."

"Sinirlendirme beni. Maiyetimde çalışan insanların bana karşı gelmelerinden hoşlanmam. Fikrini bilmek istiyorum. Bu bir emirdir."

Çıldırıldı mı bu diye, düşündüm bir an. Niye sıkıştırıyordu beni böyle? Ben beğensem veya beğenmesem ne yazardı ki? Fikrimin ne kıymeti olabilirdi? Cidden garip bir kadındı Bânû. Yutkundum. Alt tarafı patronumdu ve kanaatimi öğrenmek hususunda emir vermeye kadar götürmüştü işi. Başka çarem kalmamıştı.

"Bence size uygun biri değil" dedim.

Hemen soruyu patlattı.

"Nasıl bu hükme vardın? Onu hiç tanı mıyorsun ki?"

Artık ok yaydan çıkmıştı. Zaten cesaretlenmişim de. Bânû inanılmaz şekilde bana toleranslı

davranıyordu. Yavaş yavaş onun indinde sadece bir şoför olmadığımı anlamaya başlamıştım.

"Evet, Erol Bey'i yeterince tanımıyorum lakin... "

"Evet? Tamamla cümleli."

"Sizi tanıyorum."

"Yani ne anlama geliyor bu?"

"Siz çok farklı ve mükemmel bir insansınız. Sizin gibi birine hayatım boyunca rastlamadım. Olgun, anlayışlı, müşfik, iyiliksever ve de... "

"Ve de ne?"

Dikiz aynasından bir kere daha baktım yüzüne.

"Haddimi aşarsam, bana gücenir misiniz? Ne de olsa maiyetinizdeki bir emir kuluyum ben. Saygısızlık yapmak istemem."

Demincekki emrediyorum lafına uygun bir taşıtı bu.

"Saçmalama" dedi. "Seni kendime yakın bulmasam hiç bu konuşmalar cereyan eder miydi aramızda? Bunca yıllık İzzet Efendi ile bile böyle şeyleri konuşmam. Sen benim yalnız şoförüm değil, aynı zamanda arkadaşımın da."

"Sağ olun efendim. Beni payelendiriyorsunuz."

"Şimdi lügat paralamayı bırak da, yarım kalmış cümleli tamamla."

İçimi çektim yeniden.

Ona duyduğum sevgi yüreğimi dağılıyordu. Geçmiş günlerimde olsa çekinmeden söyleyeceğim kelimeler acemi bir âşık gibi dudaklarımdan döküldü.

"O beyle uygun bir çift olmayacağınızı düşünüyorum" dedim.

Aslında kendi cümleli kendim sansürlemiştim.

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Siz çok güzel bir kadınsınız. Ömrü hayatımda gördüğüm en güzel yaratık."

"Yaa!" dedi, şaşırılmış gibi. "Beni çok mu güzel buluyorsun?"

"Bunun sadece benim fikrim olmaması gerekir. Sanırım sizi gören her erkek de aynı kaniya varır."

Bânû şuh bir kahkaha attı.

"Amma palavracısın! Yağ çekme huyun olduğunu hiç bilmiyordum. Seni tanımasam çapkın bir erkeğin iltifatı diye değerlendirirdim bu lafını."

Birden tepem atar gibi oldu. Frene basıp arabayı kenara çektim. Arkaya dönüp sordum.

"Yani bana inanmadınız mı?"

"İnanmadım tabii. Evet, yüzüne bakılır, hatta hoş bir kadını ama senin söylediğin gibi dünya güzeli değilim herhalde."

İş te o an, boş bulunup ağzımdan o cümle kaçıverdi.

"Bana göre öylesiniz. Bundan hiç kuşum yok."

Bânû belki sadece teşekkürle yetinebilirdi ama hiç hesapta olmayan bir şey yaptı yüzüme sevecenlikle baktı ve sonra uzanıp arka koltuktan ensemdeki saçları okşadı.

"Sen de çok iyi bir insansın İlyas" dedi.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PARMAKLARI ensemdeki saçlar üzerinde dolaşırken içim titredi. Yine ölçsüz bir yaklaşım değil miydi bu? Herhangi bir yorum hatasına düşmeyeceğimden nasıl emin olurdu? Yoksa aşksız, sevgisiz geçen şu on, on beş yıl benim dimağımı dumura mı uğratmıştı? Ben mi artık kadınları anlamaz olmuştum? Hiçbir şey anlamıyordum davranışlarından. Biraz utanmış gibi davransa da, dün gece onu soymuş, neredeyse çırılçıplak denilecek bir halde yatağa «yatırmıştım. Tam bir skandaldı aslında. Kovacağını bile düşünmüştüm, oysa o gerçeği anladığı halde, hiç önemsememiş, şimdi de nişanlısı hakkındaki fikirlerimi sormuş, sonra da çok güzel bir kadınsın dediğim zaman da memnuniyetle saçlarımı okşamaya başlamıştı.

Bunun ne anlamı olabilirdi?

Yoksa bu kadın da bana âşık mı oluyordu? Hay aptal, Metin diye, geçirdim içimden.

Neden olmasındı? Bir zamanlar o adamın peşinde yüzlerce, binlerce kadın, kız pervane gibi dolaşır, en ufak bir iltifatıma mazhar olmak için neler feda etmezlerdi. Dikiz aynasındaki görüntüme şöyle bir baktım. Eski Metin Kazak'tan ne farkım vardı artık?

Üstelik biraz daha olgunlaşmış, daha havalı bile olmuştum. Geçirdiğim yıpratıcı seneler şakaklarımın biraz ağarmasına neden olmuştu, ama doğrusu daha etkileyici ve çekici bir hale de getirmişti beni.

İçimden gülümsedim.

Ani bir sevinç dalgası kapladı benliğimi. Bânû da az evvel, ben seni yalnız şoförüm olarak değil, anlayışlı bir arkadaş olarak görüyorum, dememiş miydi? Doğal olarak bu tür yaklaşımlarda kadınlar ilk hamleyi hep erkeklerden beklerlerdi tabii. Benim ona açılmam, duygularımı ifade etmem gerekirdi. Neredeyse kendimi tutamayıp ben de seni çılgınlar gibi seviyorum diyecektim ki, son anda kendimi frenledim. Benimkiler hep bir tahmin, varsayım, olmasını arzuladığım hayallerdi. Emin olamazdım henüz. Biraz daha beklemem, yüzde yüz emin olmam icap edecekti.

O da bu arada ellerini okşadığı ensemdeki saçlarımdan çekmişti. "Aç mısın?" diye sordu birden.

"Şöyle böyle" dedim.

"Ben açım. Dün gecedan dolayı berbat olduğum için ne sabah ne de öğleyin hiçbir şey yemedim. Şimdi midem zil çalıyor. Hadi senle salaş bir balık lokantasına gidelim."

"Olmaz, efendim."

İrkilerek beni süzdü.

"Nedenmiş o?"

Cesaretlenmişim ya, biraz pervasızca konuştum.

"Kendimi tutamayabilirim."

"Anlamadım?"

"Taze balıklar, açık hava, yanımda Boğaz'ın nefis manzarası ve karşımda dünyanın en güzel kadını varken, bu müthiş hazza kendimi kaptırıp yeniden içkiye ağzımı sürebilirim. Oysa size içmeyeceğime söz verdim."

Gözleri zevkle ışıldadı.

"Olsun. Hanımefendin, öyle istiyor. Onun arzusunu yerine getireceksin."

"Fakat hanımefendi... "

Birden yarı şaka yarı ciddi bağırdı.

"Eee, yeter artık! Sıkıldım bana devamlı hanımefendi veya efendim diye hitabından. Bana adıyla hitap et, öyle istiyorum."

"Fakat nasıl olur? Ya bir duyan olursa, durumu nasıl açıklarım?"

"Ben öyle istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz."

"Bak, hâlâ ne diyor? Duymadın mı beni?"

Bu defa gülümsedim. "Duydum" dedim. O da işi şakaya boğdu.

"Bir daha iştirsem dudaklarına biber sürerim."

"Anlaştık Bânû. Ama üçüncü şahısların yanında sana yine öyle hitap edeceğimi sakın unutma, tamam mı?"

"Tamam. Hadi, şimdi durdur arabayı."

Birden irkildim. Çevrede onun gitmek istediği türden bir balık lokantası yoktu. Ama arabayı yavaşlattım. "Neden durduk?"

"Yanına geleceğim de ondan. Önde oturmak istiyorum."

"Sen bilirsin" dedim.

Bu defa arabadan çıkmadım. O kapıyı açıp yanıma geldi.

"Hadi gidelim şimdi."

"Nereye gideceğiz?"

"Hiç önemli değil. Canım bu akşam bir dostla içki içmek istiyor. Sen de bir kadeh içebilirsin ama asla fazla değil. Anladın mı?"

İçimi ciddi bir endişe kapladı bu defa. Bir ayı aşkın bir süredir irademe hâkim olmuş, ağzıma kat-re içki değdirmemişim, ama bu gece neler olacağını kestiremezdim. İlk defa âşık olduğum bir kadınla baş başa içki içecektim ve mutluluktan uçuyordum. Artık kendimizi kandırmanın anlamı yoktu; o da beni seviyordu, çocuk bile olsa davranışlarından, kullandığı kelimelerden, içten yaklaşımlarından, aramızda filizlenmeye başlayan ilginin onun ifade ettiği gibi arkadaşlıktan öte bir şey olduğunu

anlardı.

Sarıyer'de sahil üzerinde bir balık lokantasına girdik. Vakit çok erken olduğundan masaların çoğu boştu. İlk tatsızlık orada oldu. Lokantanın sahibi olduğumu sandığım adam kibar bir şekilde yanıma yaklaşarak, "Hoş geldiniz, Metin Bey" dedi. "Yıllar sonra sizi aramızda görmek ne güzel bir mutluluk."

Adamın yüzüne baktım dikkatle. Suratı bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu tanıdığımı sanmıyordum. Fakat ben daha ağzımı açmadan, o konuştu.

"Beni hatırlamadınız galiba" dedi. "Ben eski Façyo'nun başgarsonu Talat. Bir zamanlar sık sık lokantamıza şeref verirdiniz."

O zaman ayıldım. Adamı hatırlamıştım. Kısa bir tereddüt geçirdim. Ben Metin Kazak değilim diyemezdim. Gayriihtiyarı gözüm Bânû'ya kaydı. Merakla ne diyeceğimi bekliyordu o da. Ezik büyük adama gülümsedim. Sesim çıkmadı. Allah'tan adam sessiz kalışımın üzerinde durmamış, bizi hemen cam kenarındaki güzel bir masaya götürmüştü. Hemen garsonlardan birini çağırıp itinalı bir servis yapması için tembih etmişti.

Masamıza oturup baş başa kalınca hemen Bânû'ya fısıldadım.

"Şu artiste benzemek numarası da bazen bayağı işe yarıyor, değil mi?" dedim.

Yine şuh bir kahkaha attı.

"Yapma be Metin!" dedi. "Herkesi böyle kandırdığımı mı sanıyorsun?"

Yüzüne bakakaldım. Ayrıca bana ilk defa aktörlükte kullandığım adıyla hitap ediyordu.

"Ne yani? Sen de beni Metin Kazak mı sanıyorsun?"

"Sanmıyorum, zira o olduğumu biliyorum. Hem de seni ameliyat ettiğim günden beri."

"Devenin nalı!" diye söylendim. Zevkle yerinde kıkırdadı.

"Hangi kadın bu erkek güzelini unuttur ayol? Gerçi seni ilk gördüğümde saçın sakalın birbirine karışmış, kılık kıyafetin de berbattı, ama yine de tanımıştım. Ayrıca şu konuşmana baksana; Beyoğlu serserilerine benziyor musun hiç?"

Artık daha fazla bu oyunu sürdürmenin anlamı kalmamıştı. Mağlubiyeti kabul etmek zorundaydım. Lakin gururum biraz incinir gibi olmuştu.

"Bu yüzden mi bana iş teklif ettin?" dedim. "Yani bir zamanların ünlü sinema sanatçısını yeniden hayata döndürmek için mi?"

Bir an durakladı, o nefis dudaklarını aşağıya doğru hafifçe büktü.

"Olamaz mı? Sakıncası mı var?"

"Evet, var" diye mırıldandım iskemlenin arkasına cidden yorgun bir şekilde yaslanırken. Pek inanmaz gibi yüzüme bakmıştı bir süre.

"Ne sakıncası varmış bakalım. Anlat da öğrenelim."

Gözlerim bir an dolar gibi oldu. Senelerdir ağlama denen şeyi unutmuştum. Bakışlarımı kaçırmaya çalıştım. Beni anlayacağından da şüpheliydim zaten. Daha da önemlisi bu konuda kesinlikle

konuşmak istemiyordum.

"O yıldız öldü" dedim. "Bir daha geri gelmesi de mümkün değil."

"Sen öyle san. Çoktan hayata dönmeye başladı bile. Şu karşımda oturan yakışıklının bir ay evvel gördüğüm adamla uzaktan yakından bir ilgisi var mı?"

Dudaklarımı acı bir tebessüm kapladı.

"Yanılıyorsun, Bânû" diye fısıldadım. "Ben artık ruhu çürümüş, içi kurumuş, acınacak bir serseriyim. Hiçbir şey beni geri getiremez, o şaşaalı günlerime döndüremez artık."

Omuzlarını silkti.

"Bu kadar bedbinlik sergilemene anlam veremiyorum. Kuşkusuz geçen zamanı geri getiremezsin. Siz sanatçılar biraz farklı insanlarsınız; her dem gündemde kalmak, herkesin devamlı sizden bahsetmesini istersiniz. Unutulmaktan da korkarsınız; hayatınızın en büyük kâbusu budur. Yalan mı? Aradan geçen bunca yıla rağmen insanlar hâlâ seni hatırlıyorlar ama. İşte, bu lokantanın sahibi, işte dün geceki restoranda masana gelen o sevimli adam ve tabii benim şahit olmadığım daha nice hayranın vardır senin."

Belki bana moral vermek için güzel laflar ediyordu ama sözlerinin arasında bir şey dikkatimi çekti. Bence söylediklerinin hepsi boştu fakat o örneğe kafam takılmıştı. Gözlerinin içine bakarak sordum.

"Sen dün gece masama gelen o adamı gördün mü?"

"Gördüm tabii. Kaçar mı hiç benden."

"Yaa... Oysa o sırada eski sevgilinle derin bir sohbete daldığımı sanıyordum."

"Erol benim sevgilim değil, sadece eski nişanlım, bu bir. İkincisi de önce masana rakı istediğini sonra içmeyerek geri gönderdiğini de biliyorum. Tabii, üçüncüsü de var ama o konuya girip seni kızdırmak istemiyorum."

"Hadi söyle, söyle. İçinde kalmasın. Yediğim yemeği benim ödemem değil mi?"

"Evet, doğru. Bence çok saçma bir davranıştı. Bunu gurur meselesi yapmanın hiçbir anlamı yoktu."

"İstersen bu konuları kapatalım" diye homurdandım. "Buraya tartışmak için gelmedik."

Birkaç saniye düşündü. Sonra "Haklısın" diye mırıldandı. "Kapatalım."

Garip bir haletiruhiye içindeydim. Ne yapacağımı, ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bu sabahtan beri çok ilginç şeyler olmaya başlamıştı. Bir an düşündüm, aslına bakılırsa bu sabahtan beri değil, Bânû ile tanıştığımndan beri tuhaf şeyler oluyordu. Beni gözetip kollayan, içine düştüğüm çamur deryasından kurtaran bir hami gibi beni elimden tutup o berbat ve sefil hayattan silkip kurtarmaya çalışıyordu.

Ama neden?

Yoksa gerçekten beni seviyor muydu? Olacak şey değildi bu. Böyle bir ihtimali düşünmek bile fazla romantizm olmaz mıydı? Hayatın gerçekleri ne romanlardaki, ne de filmlerdeki aşklara benzemezdi. Onlar hep bir hayal ürünüydü; yazarların, senaristlerin şekillendirdiği, inandırıcı olmaktan çok uzak hikâyeler. İşin çıplak ve acı yüzü, benim beş parasız, meteliğe muhtaç, son senelerini onun bunun verdiği paralarla hayatını ser sefil geçiren, artık adı sanı işitilmeyen eski bir

aktör bozuntusu olduğumdu. Toplumda sivrilmiş, zengin ve güzel bir doktorun bana âşık olması sadece lafûgüzaftı, benim kendi kendimi aldatmam, oyalamam. Bânû'nun çevresinde başka kimse kalmamıştı da, bana mı âşık olacaktı? Kargalar bile gülerdi bu saçmalığa. Evet, gençlik yıllarında onun hoşuna giden parlak bir aktör olabilirdim, ama hepsi o kadardı. Daha da kötüsü bana acımış, elimden tutmuş, düştüğüm bataktan kurtarmaya çalışmıştı. Gayet insani ve hayırsever bir davranıştı bu, lakin onun ötesinde bir şey aramak, olmayacak duaya âmin demem, yalnızca komiklik olurdu.

Garsonun masaya getirdiği buzlu rakıdan hoyrat bir yudum aldım. Sonra kinaye eder gibi sırıtarak sordum.

"Bu yemeğin parasını da sen mi ödemeye kalkışacaksın?" dedim.

Bânû ilk defa yüzüme soğuk ve ters ters baktı.

"Sen bilirsin" dedi. "Paşa gönlün nasıl isterse. Diliyorsan sen öde. Yine gururunu incitiyorsa ödeyebilirsin."

Bozulduğunu anlamıştım.

Sustum. Ona haksızlık etmek istemiyordum. Kızın belki hiç günahı yoktu. Dediği gibi o bana sadece şoförü olarak değil, arkadaş olarak yaklaşmak istemişti. Asıl oyunbozanlık yapan bendim. Bana âşık olduğu kuşkusuna kapılan da yine bendim.

Toparlanmaya çalıştım.

"Affedersin" diye fısıldadım. "Neşeni kaçırmak istemezdim. Densizliğimi bağışla."

"Boş ver" dedi, biraz düşündükten sonra. "İster İlyas Bayram ol, ister Metin Kazak. Benim için hiç fark etmez. Ben seni iyi bir arkadaş olarak görüyorum. Hepsi bu."

"Teşekkür ederim."

"Tamam" dedi. "Konu kapanmıştır. Şimdi başka şeylerden bahsedelim."

"Evet. İstersen senin nişanlına dönelim. O zatla evlenmek istemiyor musun?"

Hiç düşünmeden cevap verdi. "Hayır."

"Neden peki?"

"Sebebi basit. Belki beni biraz romantik bulacaksın, ama ben evliliğin sağlam temeller üzerine inşa edilmiş bir aşka dayanması gerektiğine inanırım. Bu temelin harcında sevgi ve saygı yatmalıdır."

Elimde olmadan gülümsedim. "Aşk izdivacı ha? Bu fikir zamanımızda biraz demode değil mi? Taraflar artık birliğin idamesi için maddi şartlara önem veriyorlar, diye düşünüyordum. Para her şeyi açan anahtar oldu."

"Hiç de öyle değil. Ben zengin bir insanım ama mutlu değilim. Sırf evleneceğim diye seçeceğim adamın da zengin olması gerekmez. Benim servetim bana yeter. Neden sırf evlenmek için, zengin fakat hoşlanmadığım biriyle hayatımı birleştireyim ki?"

"Sen istisna olabilirsin, fakat geçerli fikir bu şimdi."

"Belki de haklısın. Lakin kesin olan şu ki Erol'u sevmiyorum."

Şaşırmış gibi Bânû'yu süzdüm.

"Ama dün gece çok neşeli görünüyordun. O yüzden içkiyi fazla kaçırdığını düşünmüştüm."

Gözlerinin içi parladı, alaycı bir şekilde yüzüme baktı. "Kıskandın mı yoksa?"

"Rica ederim, Bânû. Senin neni kıskanayım? Aramızda uçurumlar var. Evet, arkadaş olduk ama unutma ki ben senin realitede şoförünüm. Erol Bey'le evlensen dahi bizim arkadaşlığımız bozulmaz herhalde. Ben senin yine şoförün olarak kalırım."

"Hiç sanmam."

"Neden?"

"Sen Erol'u tanımazsın. Müthiş kıskançtır. Nişanı da o yüzden bozmuştuk. Daha ilk günden senin gibi yakışıklı ve meşhur bir aktörün özel şoförüm olduğunu duyar duymaz, o adamın işine son ver, diye tutturacağına eminim."

"Amma yaptın? Mübalağa ediyorsun."

"Ne mübalağası? Ben onu tanımaz mıyım? Her neyse, boş ver şimdi. Bu konuyu da kapatalım, başka bir şey konuşalım," diyen Bânû önündeki rakı kadehini boşaltır gibi midesine dikti.

Dikkatle ona baktım. Onun gibi sık alkol almayanlar, dün geceki gibi bünyeyi sarsıcı bir deneyimden sonra genellikle içkiden ikrah ederler, hatta uzun bir süre alkolün kokusuna bile dayanamazlardı. Oysa maşallah sevgilim bu gece de iyi içiyordu; sanki dün gece fazla kaçırın, körkütük sarhoş olan o değilmiş gibi.

"Maşallah, sen de iyi içiyorsun. Yine de fazla kaçırma. Dün geceki rezaleti bir daha yaşamayalım" dedim.

Gülümsedi önce. " Şu hâle bak. Ben seni uyaracağıma, sen beni kontrol ediyorsun" diye mırıldandı. Sonra birden utanmış gibi dün geceyi hatırlayıp o konuya döndü yeniden. "Biliyor musun, dün gece olanları anlayınca çok utandım. Aslında senden özür dilemem lazım, başına iş açmışım."

"Boş ver aldırma. Olur böyle şeyler."

"Olur mu canım? Rezalet. Kim bilir hakkımda ne düşünmüşsündür?" Bu defa ben tebessüm ettim.

"Halden anlarım" diye fisıldadım. "Unuttun mu, ben de bir zamanlar çok içerdim. Böyle vakalar benim de başıma gelmiştir. Alışık değilsin, oldu bir kere. Yalnız Vildan seni niye beklemedi?"

Bânû nazarlarını kaçırdı.

"Eve geç döneceğim geceler hep beni bekler. Ama dün gece ben beklememesini söyledim."

"Neden?"

"Ne bileyim, içip bu kadar kendimden geçeceğimi hiç düşünmemiştim. Sabahleyin gözlerimi açtığımda bir baktım, elbisem, çoraplarım, sutyenim filan koltuğun üzerine atılmış şekilde duruyordu. Vildan beni soymuş olsa mutlaka onları yerlerine kaldırırdı. Eve dönüşümüzle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Birden paniğe kapıldım."

"Ne paniği?"

Kızarak gözlerini benden kaçırdı.

"Anlaşana canım, söyletme şimdi beni. Dün gece beni neredeyse çırılçıplak görmüşsün. Ayıp değil

mi? Müthiş utandım."

"Ne yapayım? Başka çarem kalmamıştı. İki de bir kendinden geçmiş sayıklar gibi, Vildan üşüyorum, soy, yatağa yatır beni diye söylenip duruyordun. Başka ne yapabilirdim, tüm riskleri göze alıp seni soymaya karar verdim."

"Ne riski?"

"Yaptığım normal ve sıradan bir şey değildi. Hatta bu sabah beni kovacağını bile düşündüm."

"Belki de haklısın" diye sırıttı. "Aslında seni kovmalıydım. Eski nişanlımın bile görmediği şeyleri gördün. Ama biz yeni tanışmamıza rağmen iki dostuz. Senden bana bir kötülük gelmeyeceğine eminim. Yine de bu aramızda daima bir sır olarak kalmalı."

"Gayet tabii. Endişen olmasın, öyle kalacaktır."

Sonra Bânû sevimli bir şekilde sırıtarak sordu.

"Eee? Nasıl buldun? Bir şey söylemeyecek misin?"

Afallayarak sordum.

"Neyi?"

"Neyi olacak canım? Vücudumu tabii? Güzel miydim?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı birden. Bu kadını hiç anlamıyordum. Bu sorulacak sual miydi şimdi? Az önce o sahneden utandığını söyleyen Bânû hemen arkasından kendisini nasıl bulduğunu soruyordu.

Kaşlarımı çatıp yüzüne sert bir ifadeyle bakmaya çalıştım ama beceremedim tabii. İster istemez dudaklarım keyifle aralanmıştı.

"Saçma sapan sorular sorma" diye fısıldadım.

Hiç oralı olmamış gibiydi. Israr etti.

"Ayol bu sorunun neresi saçma? Vücudumu beğendin mi beğenmedin mi, onu söyle."

"Ayıp değil mi?"

İnanılmaz bir saflıkla gözlerimin içine baktı.

"Yahu sen benim arkadaşım değil misin? Neden ayıp olsun?"

Ses tonum sertleşti birden.

"Bana bak! Sen benle oyun mu oynuyorsun?"

"Ne oyunu? Sadece bir sual sordum, hepsi o kadar."

Çıldırtacaktı bu kadın beni. Ona ne diyebilirdim ki? Dudaklarımı kenetleyip başımı pencereye çevirdim. Karşılık vermemeye çalıştım. Hayret, hâlâ üstüme geliyordu.

"Tamam, canım, anladım. Çekinmene gerek yok. Belli ki beğenmemişsin. Bazıları sarışınılardan, fazla beyaz tenlilerden hoşlanır. Ne var bunda bozulacak?"

Kendimi zor tutuyordum. Birden patladım.

"Gerçekten fikrimi öğrenmek istiyor musun?"

"Tabii" dedi. "Aksi halde niye sorayım?"

"Harikaydı" dedim. " Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın vücudu."

Herhalde damarıma basmak için böyle konuşuyordu.

"Hadi oradan palavracı!" demez mi? "Ünlü olduğun zamanlar kim bilir kaç güzel kadınla düşüp kalkmışsındır. Şimdi sırf beni memnun etmek için böyle söylüyorsun, değil mi? Bir zamanlar o dönemin bütün top modellerinin, yıldız adaylarının, ünlü aktrislerinin yatağından geçtiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Onların yanında benim gibi sıradan bir doktorun esamesi mi okunur?"

"Bânû! Lütfen..."

"Yalan mı? Yalan de bakayım!"

"Bânû konuşurma beni."

"Hadi, numaracı. Hani bir zamanlar iri göğüslü bir model vardı, adını hatırlayamıyorum şimdi; epey düşüp kalkmıştın onunla, Londra'ya filan gidip de bir ay kalmıştınız."

Sezen Yaprak'tan bahsediyor olmalıydı. Kaşlarım çatıldı. O hadiseyi nasıl hatırladığını anlayamamıştım. Ben bile neredeyse çoktan unutmuştum. O devam etti. "Hani kadının senden gebe kaldığı filan iddia edilmişti basında."

"Eee? Ne olmuş?" diye homurdandım.

Geriye yaslanıp gülerek yüzüme baktı.

"Mesela benim göğüslerim onunkiler kadar iri değil. Onun yanında genç kız memesi gibi kalır."

Nihayet dayanamayıp, "Sen aklını oynatmışsın" dedim. "Herhalde dün gece seni soyarken memelerini onunla mukayeseye kalkmadım."

"Uydurma. Mutlaka mukayese etmişsindir. Sutyenimi dün gece sırtımdan çıkararak sen değil misin? Herhalde memelerime de bakmışsındır. Erkek milleti bu, hiç boş durur mu?"

Duyduklarıma inanamıyordum.

Ne söylemeye çalışıyordu bu kız? Geçmişimi nasıl da biliyordu. Hani, bilmesem asıl onun beni kıskandığını düşünecektim. Kendimi frenlemeye çalıştım. Ayrıca iki dost ve arkadaş gibi değil, sanki kıskançlık krizi geçiren iki sevgili gibi tartışıyorduk.

"Dinle beni" dedim. "Dün gece memelerine filan bakmadım, yani senin kastettiğin şekilde. Ama itiraf edeyim ki güzelliğin karşısında şaşkına 'döndüm. Bunu saklamıyorum. Daha fazlasını da bilmek ister misin? Dün gece seni öptüm."

Hızla arkasına yaslandı. Kaşlarını çatıp homurdandı. "Yoksa memelerimden mi?"

"Hayır" diye gürlendim. "Sadece alnından."

Hiç sesini çıkarmadı, sadece rakısından bir yudum aldı.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NEFİS kalkan tava, karides, balık çorbası, çok sevdiğim kalamar, envai çeşit yeşillik, ufak kırmızıturplar, tere ve soslarla donatılmış masaya şöyle bir baktım. Yıllardır böyle bir balık ziyafetinde bulunmamıştım. Ayrıca yüzüne karşı sevgimi itirafa çekindiğim Bânû da karşımdaydı. En azından bir büyük şişe rakıyı devireceğimi sanmıştım, hem de uzun bir perhiz döneminden sonra. Fakat hayrettir, tek kadeh rakıdan sonra kesilmişim.

Canım içmek istemiyordu.

Ters giden bir şeyler vardı bende, lakin ne olduğunu kestiremiyordum. Kendimi aldatmanın anlamı yoktu; Bânû da bana âşıktı. Bunu kelimelerle apaçık, yüzüme karşı söylemiyordu, ama ancak ahmak olan bunu anlamazdı. Bu kadarı bile mutluluktan uçmama yetmez miydi?

"Ne var?" dedi. "Yine suratın asıldı. Neye bozuldun şimdi de?"

"Yok bir şey."

"Var. Boşuna saklama."

"Yok" dedim.

"Niye konuşmuyorsun? Rahat olsana, biz arkadaş değil miyiz?"

İsteksizce kadehimden bir yudum daha rakı aldım. "Arkadaş mıyız?" diye fısıldadım.

"Tabii. Sen öyle telakki etmiyor musun?"

"Bilmem."

"Ne demek bilmem? Dost olmasak seninle bu kadar mahrem konuları konuşur muyduk hiç?"

"Onu da bilmiyorum."

"Kuzum bilmece gibi konuşmasana. Ne anlatmaya çalışıyorsun sen? Söyleyemediğin bir derdin mi var?"

Uzun bir nefes aldım. "Galiba" diye fısıldadım.

"Söyle öyleyse, ben dinlerim. Çekinme."

"Memelerin" dedim. Gözleri irileşerek yüzüme baktı.

"Ne, memelerim mi? Ne olmuş onlara?"

"Yalnız memelerin de değil. Sütün gibi düzgün bacakların, daracık belin, tam kıvamındaki kalçaların, yuvarlak omuzların ve insana devamlı öpme arzusu veren etli dudakların. Kısacası dün

gece gördüğüm her yanın. Kısacık siyah slipinin örttüğü en nazik yerinde buna dahil."

"Hey! Ağır ol bakalım. Neler zırvalıyorsun sen?"

"Tüm bu saydığım uzuvların hakkındaki düşüncelerimi de bilmek ister misin? Ama arkadaşça değil, tam bir erkek olarak. Ha, ne dersin?"

"Metin, rakı çarptı seni galiba. Bu ne biçim konuşma?"

"Niye şaşırıyorsun. Az önce memelerin hakkındaki görüşlerimi öğrenmek isteyen sen değil miydin?"

"O konu kapandı" dedi.

"Kapanmadı. Kapanamaz da. Seni hayal ettiğim sürece kapanamaz."

"Metin, yoksa bir kadeh rakıyla sarhoş mu oldun? Neler saçmalıyorsun, ne söylemeye çalışıyorsun sen? Bunun dostlukla, güvendiğim arkadaşlıkla ne ilgisi var? Keşke alkol almana izin vermeseydim."

"Olan oldu. Ok yaydan fırladı, Bânû. Aklımdan geçenleri söylemezsem artık rahat edemeyeceğim. Ne olursa olsun. Niye hâlâ anlamamış gibi davranıyorsun?"

"Neyi?"

Harika siyah gözlerini üzerime çevirmiş şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu sevgilim. O zaman farkına vardım; bütün hayatım boyunca sayısız kadınla ilişkim olmuştu, ama hiçbirine tüm içtenliğimle ve o duyguyu gerçekten yaşayarak sevdiğimi söylemediğimi kavradım. Oysa şimdi Bânû'yu yalnız bedeni, cismaniliği ile değil bütün ruh zenginliği, insanlığı, sıcaklığı, yakınlığı, kısacası varoluşuyla seviyordum ve bu ilk defa başıma geliyordu.

"Seni seviyorum" diye fısıldadım. "Sana âşık oldum."

Donmuş gibi hareketsiz kalmıştı sevgilim.

Hayretle yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Lanet olsun. Sen ciddi misin?" dedi. "Yanlış mı duydum söylediklerini acaba? Yazık, çok yazık senin farklı biri olduğunu sanmış, kişiliğine güvenmişim. Demek yanılmışım. Bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Sen benim maiyetimde çalışan bir şoförsün, benim hizmetkârımsın. Yerini ne çabuk unuttu verdin birden."

Yüzüme bir tokat atsa daha iyi olurdu.

İş ittiklerim bir yumruk etkisi yarattı. Tam çeneme yediğim bir yumruk tesiri. Hayır, hayır daha beteri, sanki biri ağır bir balyozu kafama indirmişti.

Donup kalma sırası şimdi bendeydi.

Yerime büzülüp kaldım.

Allah'ım, nasıl bir hata etmişim ben.

Eve dönerken ikimizde tek kelime bile etmedik. Gururum fena halde kırılmıştı. Ama buna müstahak olduğumu kabul ediyordum. Daha ilk seferinde kabak çekirdeği gibi açılıvermişim Bânû'ya. Atlı mı kovalıyordu hislerimi böyle uluorta ve pervasızca nakletmeye? Daha dün geceye kadar kendim bile

duygularımdan emin değildim; onu yalnızca iyi, hamiyetli, yardımsever bir insan gibi telakki ediyordum. Sonra ne oldu, yatak odasında onu soyunca birden çözüldüverdim. Ayrıca hissiyatımı ifade tarzımda ne kadar yavan, çirkin, hatta galizdi. Sanki ona hayranlığım sadece vücudunun hatları ile sınırlıymış gibi konuşmuştum. İçimden, yuf olsun senin ervahına diye, homurdandım. Ne ruhsuz, ne tıynetsiz bir adammışım meğer. İnsan sevdiği kadına aşkını böyle mi ilan ederdi?

Ama villaya yaklaşırken kendimi suçlamayı da yavaş yavaş kestim. Hani o da az değildi yani. Ben böyle dostluk, arkadaşlık filan anlamazdım; madem beni hâlâ şoförü olarak görüyordu, o halde bu laubali yakınlığın anlamı neydi? Az mı meme sohbeti yapmıştık? Yakışık alır mıydı böyle konuşmak? Ben mi geri kalmıştım yoksa?-%on senelerde insanlarla ilişkim o kadar basit düzeye inmişti ki, belki ben durumu ayarlayamamıştım. Ama ne olursa olsun bu ilişki yürümezdi. Herhalde yarın sabah beni kapının önüne koyacaktı Bânû. İtirafımı duyduktan sonra kesinlikle onun yanında çalışmama izin vermezdi. Bunun başka bir yorumu olamazdı. Arabanın kapısını açtım.

Sevgilim yüzüme bile bakmadan doğruca eve girdi. Tamam, diye düşündüm. Bu iş burada bitmişti. Arabayı garaja çekip doğru müstemilatın yolunu tuttum. Yarın sabah yolcuydum herhalde. Eşyalarımı toplarlamalıydım. Sonra birden aklıma geldi; ne eşyası diye hatırladım. Buraya gelirken sürdürdüğüm sefih ve berduş hayattan kalma son giysilerimi de alışveriş yaptığım mağazada atmalarını söylemişim. Sırtımdaki her şey, iğneden ipliğe Bânû'nun parasıyla alınmıştı.

Gururumun bir kere daha incindiğini hissettim. Hayret, demek hâlâ içimde bir nebze onur kalmıştı, Hiç mühim değil, diye homurdandım. Olmazsa sırtımdaki elbiseyi ilk fırsatta buraya postalayabilirdim. Onun satın aldığı eşyalara ihtiyacım yoktu. Bileğimdeki saati, cebimdeki telefonu çıkarıp yatağımın başucundaki konsolun üzerine bıraktım. Onları da götüremezdim. Sonra yatağın kenarına ilişip düşünmeye başladım.

Ne yapacaktım şimdi?

Aslında öfkeden kuduruyordum. Beyoğlu'ndaki o pislik yuvası eski eve dönemezdim; orası hâlâ tehlikeliydi. O lanet serseriler aradıkları zarfi ele geçiremedikleri sürece yakamı bırakmayacaklardı. Gidecek bir yerim yoktu. Cevat Baba'ya da yüzüm yoktu artık. Gerçi İdris'in evine dönüp, birkaç gün daha yanında kalabilirdim, onun ses çıkaracağını hiç sanmazdım. Sapına kadar mert ve anlayışlı bir çocuktu o.

Boş ver diye mırıldandım. Ölüm yoktu ya ucunda, nasıl olsa başımın çaresine bakardım. On senedir nasıl yaşıyorsam, yine bir yolunu bulurdum. Hayatım boyunca kimseye minnet etmemiştim, bundan sonra da minnet etmezdim, iş olacağına varırdı.

Karnım toktu.

Villanın mutfağına gidip yemek de yemeyecektim. Erkenden yatıp sabah olunca da onlar beni resmen kovmadan, ben işi bıraktığımı ya Bânû'ya bildirirdim ya da İzzet Efendi denen o hoşlanmadığım uşak bozuntusuna. Hiç umurumda değildi. Durumu İzzet Efendi'ye açıklamak daha iyi olacaktı. Artık Bânû ile yüz yüze gelmek istemiyordum.

Acaba mı, diye tereddüte düştüm.

Kızgınlıktan atıp tutuyordum, ama bir daha onu göremeyeceğimi düşününce yüreğimde ani bir sızlama hissettim. Sevgi denen şey bu olmalıydı herhalde. Daha önce hiç yaşamamıştım ki, bilemiyordum. Hayatıma bundan evvel girmiş kadınları daha ilk ihtilafta hiç düşünmeden bir kalemde hayatımdan silmiş, umursamamış ve asla geri dönmemişim. Ne oluyordu şimdi bana? Daha aradan

yarım saat geçmeden, aldığım karardan kuşku duymaya başlamıştım bile.

Bu halim içime korku saldı.

Yoksa onsuz yapamayacak mıydım?

Hayır, diye isyan ettim. Bu tempo böyle devam edemezdi. O aptalca ifademden sonra işimi sürdüremezdim artık. Seni seviyorum dediğim anda Bânû'nun yüz ifadesi bir daha canlandı gözlerimin önünde. Hayretten aptallaşmıştı sevgilim.

Zinhar mümkünü yoktu.

Başım yastığa düştü. Çok komik ama gerçektir. Küp küp içki içen ben, bu gece aldığım tek kadeh rakı ile sarhoş olmuştum.

Uyku bastırıyordu şimdi.

Gözkapaklarım kapanmak üzereydi. Daha ceketimi bile çıkarmamıştım sırtımdan, o halde uyuyakalmışım.

Sonrasını hatırlamıyorum.

Sabah uyandığımda hâlâ kararsızdım, aslında biraz da şaşkın. Dün gece Bânû'dan işi terk etmem için bir emir geleceğini, İzzet Efendi'nin de keyifle bana tebliğ edeceğini düşünmüştüm. Adam ilk günden beri nedense hoşlanmamıştı benden.

Ama yukardan çıt çıkmamıştı.

Pek bir anlam veremedim. Duygularımın içyüzünü öğrenen patroniçenin hâlâ beni yanında çalıştırmaya kalkışması düşünülemezdi. Şoförü kendisine âşık bir işveren, böyle saçma sapan

bir durum olur muydu? İtirafıta bulunmasam ve Bânû yalnız bunu sezinleyerek kalsa, belki bu durum biraz daha su götürürdü, ama artık çok geçti.

Yataktan kalktım.

Lakin dün gece gururu kırılan, kesin kararlar veren, kendi kendine astığı astık, kestiği kestik adamdan eser kalmamıştı. Şimdi külahını önüne koymuş düşünüyordu.

Bânû'ya o kadar alışmıştım ki, onu kaybetmek bana çok ağır gelecekti. Dün gece ona âşık olduğumu söylemekle yaptığım patavatsızlığı şimdi daha iyi anlıyordum. Kızcağız beni sıfır noktasından hayata geri döndürmüştü. İyi veya kötü, eski şöhretime uygun olmasa da bir işim vardı şimdi. Lakin daha işe başlar başlamaz sapıtmış, bana bu kadar anlayış gösteren insana olmayacak laflar etmişim. Nankörlüktü yaptığım.

Duşun altına girdim, tıraş oldum, giyinip hareket saatimizin gelmesini beklemeye başladım. Ben işten ayrılıyorum demek, küstahlık olacaktı. Onun yaptığı bunca iyiliğe zaten abuk subuk bir davranışla karşılık vermişim, işi daha da çıkmaza sokmanın hiçbir anlamı yoktu. Şayet o beni kovarsa veya bundan sonra yanında çalışmamın pek uygun olmadığını ifade edecek tarzda konuşursa, o zaman ayrılmayı düşünebilirdim. Yeterince haddimi aşmış, ham ervahlık yapmıştım zaten.

Garajdan arabayı çıkarmaya giderken, hâlâ bir yandan da kendimi haklı görmeye yönelik savunmalar üretmeye devam ediyordum. O kadar da haksız değildim. Hangi kadın şoförüyle bu denli

içli dışlı ve laubali olurdu? Evvelki gece onu çırılçıplak soymuş, geceliğini giydirmiş yatağına yatırmıştım. Bu hadise bile villayı terk etmem için başlı başına bir nedendi, ama o hadiseyi fazla büyütmemiş sadece utandığımı ihsas etmişti. Dün gece balıkçıda konuşmalarımız da üç aşağı beş yukarı öyle sayılmaz mıydı? Ben mi anlamıyordum durumu acaba? O aramızdaki yakınlığı dostluk ve arkadaşlık diye vasıflandırıyordu. Olmazdı öyle şey, ateşle barut bu kadar yaklaşırsa infilak kaçınılmazdı.

Arabayı villanın kapısına çektim.

Bânû'nun çıkışını beklemeye başladım. Az sonra her şey aydınlığa kavuşacaktı. Onun takındığı tavır benim de hattıhareketime yön verecekti. Meğer âşık olmak ne berbat bir şeymiş; heyecandan titriyordum adeta. Yıllar önce bu heyecanı yaşamış olsam, şimdi daha dengeli, ne yapacağını hayat tecrübesiyle çıkararak biri haline gelirdim. Oysa taptaze, tecrübesiz, genç bir fidan gibi hissediyordum kendimi. Üflenilse yıkılacaktım sanki. Hassas, kırılğan ve alıngandım o an. Ters tek bir kelime her şeyi mahvedecekti.

Sevgilim kapıda göründü.

Kapıyı açmış arabaya binmesini bekliyordum. Sadece "Günaydın" dedi. Aramızdaki anlaşmayı hatırlayarak, "Günaydın hanımefendi" demekle yetinmiştim. Bu sabah bana ne Metin ne de İlyas diye hitap etmemişti. Kapıyı kapatıp yerime koştum. Biraz mesafeli ve soğuk duruyordu ama gerçek tutumunu herhalde yola koyulunca anlayacaktım. Hareket ettik.

Her zamanki gibi çekinerek dikiz aynasından arkaya baktım. Benimle hiç ilgilenmiyordu. Her sabah yaptığı gibi gazetesini de okumaya başlamamıştı. İlgisizce sabahın hafif sisi altındaki Boğaz'ı seyrediyordu.

Tüm ümitlerim birden kırıldı. Sonra da birden kafama dank etti.

Durum gayet açıktı. Beni kovduğunu söylemeye dili varmıyor, durumu benim takdir ederek, işten istifa etmem gerektiğini ihsasa çalışıyordu. Belki de haklıydı. Bu davranışı benim yapmam daha doğru ve makul olanıydı. Yüreğimdeki o ezikliği tekrar hissettim. Hata yapmıştım ve bunun ceremesini çekmeliydim. Başka yolu yoktu.

Lanet olsun, diye içimden homurdandım.

Dün gece ona olan sevgimi bile ne kadar kaba ve münasebetsiz bir yolla ifade etmişim. Hangi kadın o konuşmadan sonra hâlâ yanında beni isterdi? Gerçek Metin bu olamazdı. Asıl kızılacak, suçlanacak biri varsa o da ben olmalıydım. Bundan sonra özür dilemek, densizliğimin bağışlanmasını istemek bir şey ifade etmezdi.

Yutkunup genzimi temizledim.

"Hanımefendi" diye fısıldadım alçak bir ses tonuyla. "İstifa etmemi istiyorsanız ben hazırım. Bugünden itibaren işi bırakabilirim."

Başını seyrettiği manzaradan çevirerek aynadan gözlerimin içine baktı.

"İstifa mı? Yoksa daha iyi bir iş mi buldun?"

"Hayır, efendim. Ne münasebet."

"Ücretin mi yetersiz?" diye sordu bu defa.

"Yapmayın, efendim. Hiçbir yerde daha iyi iş bulamam."

"O halde?"

"Fakat... " diye kekeledim.

"Hem niye istifa etmeni istediğimi düşünüyorsun?"

"Dün geceki densiz ve kaba davranışından dolayı, size haddimi aşarak büyük bir saygısızlıkta bulundum. Bütün bir gece yaptığım saygısızlığın ağırlığı altında ezilip kaldım."

"Ne saygısızlığı?"

Bir kere daha afallamak zorunda kalmıştım. Acaba benimle alay mı ediyordu? Dün gece aramızda geçen konuşmaları unutmuş olması düşünülemezdi. Renkten renge girdim birden. Ne diyeceğimi şaşırdım. Yoksa hatırlamamış gibi davranmayı mı tercih etmişti?

Bu ikilem arasında kalamazdım. O konuyu kapatmak istemiş olsa bile, bana küskün gibi davranması, o anlayışlı, sevecen, sıcak halinden uzaklaşması bundan sonra sürecekse buna dayanamazdım. Belki de çok şey istiyordum ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Devam ettim konuşmaya, başka çarem yoktu.

"Dün gece balık lokantasında söylediklerim için çok mahcubum. Bir an hissiyatımın esiri oldum. Kendimi ve mevkiimi unuttum, olmayacak bir hata yaptım."

"Ne gibi?"

Şaşkınlığım daha da artmıştı. Gerçekten hatırlamıyor muydu aramızda geçenleri, anlamamıştım. Aval aval yüzüne baktım.

"Neler konuştuğumuzu hatırlamıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum tabii. Daha bu yaşta bunadığımı mı sandın?"

"O halde cüretkâr laflarıma kızmadınız mı?"

"Neden kızayım? O sırada senle iki arkadaş gibi yemeğe gitmiştik. Ama o ağzından çıkanları görevin sırasında etseydin, seni derhal kapının önüne koyardım. Hiçbir hizmetkârım benimle öyle konuşmaya cesaret edemez. Asla buna izin vermem. Lakin birlikte yemeğe çıktığım bir arkadaşım, bana olan hislerini içtenlikle ifadeye kalkışmışsa neden rahatsız olayım?"

Ne demekti bu, hiçbir şey anlamamıştım.

Düşünmeye ve söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım, beceremedim. Ha Ali ha Veli, ne fark ederdi ki? O arkadaşı direksiyon başına geçince sadece şoförümü oluyordu yani? Yoksa durumu tevil etmek için böyle bir manevra mı yapıyordu bana? Böyle bir açıklamaya çocuklar bile kanmazdı.

"Ama şu an görev basındasın. Sakın dün geceki gibi konuşmaya başlama. O zaman külahları değişiriz. Anladın mı?"

Gülümsemekten kendimi alamadım bir an.

"Anladım, hanımefendi" diye sııttım.

"Ne sıırıyorsun pis pis?" diye sordu bana. Ama bu sualinde bile gizli bir müsamaha saklıydı.

"Affedersiniz, efendim" dedim. "Bir daha tekerrür etmeyecek."

" İyî sevinirim öyleyse. Zira bir hatanın iki kere yapılmasına tahammülüm yoktur."

Sevinçten uçuyordum adeta.

Durumu mükemmelce geçiştirmişti sevgilim. Belli ki o da beni seviyordu. Bunun başka bir anlamı olabilir miydi? Ama nedense bir tür oyun oynamayı tercih etmişti.

Ve ben buna rahatlıkla katlanabilirdim.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

HAYATTA işler bir defa tersine dönmeye görsün, nedense sonrası çorap söküğü gibi gidiyordu. Tam huzuru yakaladığıma, adam gibi çalışıp, hayata yeniden dört elle sarılmaya başladığım sırada olmayacak bir kadına âşık olmuştum. Geçmişim ne kadar parlak olursa olsun, şimdi sıradan bir şofördüm ve eski şaşaalı günlerime dönmem mümkün olmadığı gibi, üstüne üstlük bir de patronuma sevdalanmıştım. Ama durumun vahameti bu kadarla da bitmiyordu. Zira kısa bir süre önce Beyoğlu'nun arkasındaki çirkef yuvalarında bana olan saldırıları tamamen unutmuş gibiydim. Oysa Dr. Bânû'nun yanına kapılanmam bile sırf bu beladan kurtulmak içindi. O karanlık kişilerin mevcudiyetini adeta unutmuşum. Fakat hayat bana onların varlığını tüm acımasızlığıyla bir kere daha hatırlattı.

O sabah keyif içinde sevgilimi hastaneye bıraktıktan sonra, saat üçe kadar olan boş zamanımı değerlendirmek üzere hastaneden çıktım. Nasıl vakit geçireceğim hakkında bir fikrim yoktu. Altımda araba olunca istediğim yere kaçabiliyordum. Artık cebimde beni idare edecek kadar param da vardı, şimdi keyfimde yerine gelmişti, dilediğim gibi davranabilirdim.

Hiç düşünmeden yola koyuldum. Genellikle sabahları kahvaltı etmeden yola çıkıyor, Bânû'yu bıraktıktan sonra rasgele bir yerde karnımı doyuruyordum. Nedendir bilinmez, o sabah yeniden Bebek'e gitmek gelmişti içimden. Nasıl olsa çok vaktim vardı, hatta öğle yemeğini villaya dönüp de yiyebilirdim. Ama şimdi deniz kenarında boğazdan geçen gemileri seyrederken sıcak poğaçaya yiyip, çayımı yudumlamak istemiştım. Bebek'teki parkın bitişiğinde böyle nefis bir yer vardı. Doğru oraya gittim, ama keşke gitmez olaydım.

Daha poğaçamdan ilk ısırığı aldığım anda gözüm camın önündeki masada oturan çok uzun boylu adama takıldı. O da hayretle bana bakıyordu. Kısa bir an bakışlarımız karşılaştı. Bir an iliklerime kadar titrediğimi hissettim. Bu Abbas denen uğursuzun ta kendisiydi; beni Ahududu Sokağı'ndaki Bodrum Palası'n önünde bıçaklayan serseri.

Donup kalmıştım. Böyle bir rastlantıya hiç hazır değildim. Hele Beyoğlu kopuğunu, daha böyle sabahın erken saatinde Bebek gibi mutena bir semtte göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Onun Abbas olduğunu anlar anlamaz refleks halinde bakışlarımı başka yöne çevirdim. Ama o korku içime sinmişti. O itin, nerede ve ne zaman, ne yapacağı hiç belli olmazdı. Soluklarımın sıklaşmasına mani olamadım. Sanki bıçak yarasını aldığım nokta yeniden sızlamaya başlamıştı. Tabii bu tamamen psikolojik bir yanılgıydı, ama o an öyle hissediyordum.

Merakım korkumu bastırdı.

Acaba beni tanıdı mı diye, nazarlarımı tekrar o tarafa çevirdim. Herif hâlâ şaşkın nazarlarla, elindeki iri kehribar taşlı tespihini çeke çeke bana bakıyordu. Sanırım tanımıştı; daha doğrusu benzerliği bir türlü kabullenemiyordu. Zira onun bıçakladığı adamla şu anda karşısında duran kişi

arasında dağlar kadar fark vardı. Saçı sakalı uzamış, berduş ve ayyaş adamlarla, karşısında çayını yudumlayıp poğaçasını yiyen, şık giyimli, beyaz gömlekli, ipek kravatlı şahıs arasında ayniyet bulması oldukça zordu. Bu kısa zamanda bu denli değişikliği haklı olarak kafası almıyordu. Ama şüphelenmişti kuşkusuz.

Yediklerim boğazıma dizilmişti. Bir yandan da ne yapacağımı düşünmeye başlamıştım. Birden elimdekileri atıp dışarıya fırlayamazdım. O zaman bıçakladığı kişinin karşısındaki adam olduğunu anlayacak, peşimden gelecekti.

İlgisiz davranmaya gayret göstererek yeniden başımı çevirdim. Ama herif yerinden kalkmıştı. Devasa uzun boyundan, ona bakmasam bile yerinden kalktığını görebiliyordum. Yavaş yavaş masama doğru yaklaştı ve tam önümde durdu.

Çıngar çıkacağını anlamıştım. Belki de it hemen mengene gibi güçlü parmaklarını boynuma geçirecek ya da daha önce kullandığı bıçağını çekip beni şişleyecekti. Dizlerimin bağı çözülmeye başlamıştı. Elimdeki sıcak çay bardağını sıkıca kavradım. İlk etapta kendimi savunmak ve zaman kazanmak için kaynar çayı adamın yüzüne fırlatmayı düşündüm. Tüm dikkatimi toplayarak masamın başında dikilen herife başımı kaldırıp baktım.

Abbas biraz şaşkın, biraz meraklı bir ses tonuyla, "Birader" diye mırıldandı. "Yahu seninle daha evvel tanışmışlığımız var mıydı? Yüzün tanıdığım birine öyle benziyor ki?"

Herifin hayreti samimiydi.

Karşısında ki adamı, temiz pak giysili haliyle bıçakladığı ayyaş adama benzetemiyor, en azından emin olamıyordu. Onun şaşkınlığından yararlanmalıydım. Eski mesleğimin verdiği tüm oyunculuk yeteneğimi ortaya koyarak ben de yadırgamış gibi yüzüne baktım, hafifçe gülümsedim ağzımı çarpıtarak.

"Hiç sanmıyorum" dedim. "Hafızam güçlüdür. Tanıştığım insanları hiç unutmam. Öyle olsa mutlaka çıkarırdım simanızı."

Önce ağzının içinde bir şeyler fısıldadı fakat ne söylediğini anlamadım, galiba uğradığı şaşkınlığı ifade etmeye çalışıyordu. Sonra dikkatle giysilerime, ipek kravatıma baktı bir daha.

"Hayret!" diye mırıldandı. "Bir tanıdığıma çok benziyorsunuz da."

Gülümsememi biraz daha yaydım yüzüme. "Öyle mi?"

Birden dan diye sordu.

"Ne iş yaparsınız siz?"

Böyle bir soruya hazırlıklı değildim; her şey o kadar hızlı cereyan etmişti ki, plan yapacak, adamı oyalayarak başımdan savacak zamanım olmamıştı. Uydurduğum yalana kendim bile şaştım. Lakin gayet kendimden emin bir şekilde, "Doktorum" dedim. Neden o mesleği kendime yakıştırdığımı ben de bilmiyordum. Belki Bânû'yla son zamanlardaki sıkı fıkılığımızın etkisi olmuştu.

Abbas bir daha hayretle yüzüme baktı.

"Doktor mu?"

"Evet. Dermatologum. Yani deri hastalıkları uzmanı, cildiyeciyim."

Artık beni, saldırdığı adamlarla karıştırdığına emin olmuştu. Beyoğlu'ndaki o berbat evin önünde

bıçakladığı adamla karşısındaki bu kerli ferli adamın hiçbir bağıntısı olmadığına nihayet kandı.

"Kusura bakma, beyim" dedi kalın sesiyle. "Ben karıştırmış olmalıyım. Yanıldığım kesin zaten."

"Önemli değil" dedim. "İnsanoğlu birbirine benzer."

Elimin titremesini zor engelleyerek çay fincanını dudaklarıma götürdüm. O da soğuk bir selam sarkıtarak çıkıp gitti. Ama uzun süre kendime gelemedim. Basımdaki bela bütün canlılığıyla yeniden avdet etmiş gibiydi. Şimdi ne yapacağımı kestiremiyordum. Kâbus bütün şiddetiyle geri dönmüştü. Lanet olası o sarı zarfın içinde ne vardı acaba? Neden bu herifler o zarfın peşinde koşuyorlardı? Şayet o denli önemliyse, nasıl olmuştu da zarfı benim gibi bir sarhoşa emanet etmişlerdi?

Kör Ömer'den işittiklerim bir daha beynimin içinden geçti.

Artık o gecenin bir kısmını hatırlıyordum ama hâlâ sisli bir yığın nokta vardı beynimde. Keşke o zarfı sakladığım zuladan çıkarıp ortalık bir yerde bıraksaydım; belki bu kadar bela açılmayacaktı başıma. Ben o eve gidemedikçe sarı zarfı bulmaları olanaksızdı, o zaman da içinde bulunduğum tehlike devam edecekti.

Poğaçalarımı yerken hep bunları düşünüyordum.

Sonra birden huylandım. Abbas bana inanmış görünüyordu, ama gerçekten inanmış mıydı acaba? O iki ben arasında bir bağıntı kuramadığı kesindi; bir insanın bu kadar kısa zamanda yine bu denli değişmesi olanaksızdı. Yine de emin olamazdım. Belki de dışarıda bir yerde gizlenip benim dışarı çıkmamı bekliyor olabilirdi.

Keyfim kaçmıştı artık.

Hesabı ödeyip yerimden kalktım. Park ettiğim sevgilimin arabasına doğru yürürken çaktırmadan da etrafı gözetleyip Abbas'ın arkamda olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Arabanın önünde kasten oyalandım. Hemen kapıyı açıp içine binmedim. Niyetim, şayet hâlâ peşimde ise, özel arabama bindiğimi görmesini istememdi. Nasıl olsa arabanın bir başkasına ait olacağını bilemeyeceğinden, kuşkuları daha da zayıflayacaktı. Bıçakladığı o sarhoş serserinin böyle pahalı bir araba sahibi olmasına ihtimal veremezdi.

Yanılmamıştım. Herif hâlâ peşimdeydi. Ya doktor olduğuma inanmamıştı ya da kuşkularını yenmek için mücadele ediyordu. Deve gibi boyunu saklamak için uğraşiyor, biraz geride kalıp parkın ağaçları arasından beni izliyordu. Tabii onu gördüğümü fark ettirmemeye çalıştım. Bakalım beni izleyecek miydi? İşte o an da aklıma dâhiyane bir fikir geldi. Hatta o kadar hoşuma gitti ki, gülümsemekten kendimi alamadım. Vazifemin başına dönecektim, yani İlkyardım Hastanesi'ne. Bundan daha cazip bir fikir olamazdı. Abbas hastaneye girdiğimi görünce kesin inanacaktı bana.

Peşime takılacağından emindim.

Arabaya binip kontağı açtım. Bu arada da yan gözle Abbas'ı görmeye çalışıyordum. Hızla parkın ağaçları arasından fırlamış taksi durağına koşuyordu. Artık ayan beyan belliydi, beni takip edecekti.

Zaman kazanması için fırsat verdim ona. Acemi hareketlerle parktan çıkarken zorlanıyormuş gibi yaptım. İleri geri birkaç manevrayla ana yola çıkarken o da bindiği taksile peşime takılmıştı. Nasıl becerdiğimi bilmiyorum ama şimdi sinsisi gülmeye başlamıştım.

Takip hastaneye kadar devam etti. O an taksinin içindeki Abbas'ın küfürler savuran yüzünü

gerçekten görmek isterdim. Yanıldığını artık anlamış olmalıydı. Ben yine de tedbiri elden bırakmamış, arabayı doktorlara tahsis edilen kısma çekmişim. Bu Abbas'a yapacağım son şaşırtmaydı. Taksi de peşimden bahçeye girmiş ama arabamı bıraktığım özel yeri görünce Abbas taksinin içinden çıkmamıştı. Artık aşına olduğum yolu takip ederek arka kapıdan hastanenin içine daldım.

Bir süre arabanın yanına gidemezdim. İçerisi oyalanmak için son derece elverişliydi. İlkyardım'ın içi her zaman kalabalık olurdu. Kimse benimle ilgilenmiyordu. Zaten personelden bir işgüzar da çıkıp ne aradığımı sorsa, Dr. Bânû'nun özel şoförüyüm diyebilirdim. Niyetim yarım saat kadar oyalandıktan sonra dışarıya arabamın yanına gitmekti. Herhalde yanıldığını anlayan Abbas saatlerce orada dikilip kalmayacaktı.

Koridorlarda dolaşırken garip bir tedirginlik hissetmişim. Kısa bir süre önce, ben de buraya bir ambulansın acı siren sesleri altında aşırı kan kaybıyla gelmişim. Belki Cevat Baba beni görmeseydi veya kahvesini açmaya biraz daha geç gitseydi, hayatta olmayabilirdim. İster istemez duygulanmışım biraz; eh hayatta kalmamın ve bir an önce sıhhatime kavuşmamın bir diğer nedeni de sevgilimdi. Gariptir ama taburcu olduğumdan bu yana, makam şoförü olarak her gün hastaneye gelmeme rağmen içeri girmek hiç aklıma gelmemişti. Belki bir sebep de hastanelerin kendilerine özgü kokularıyla; bundan hiç hoşlanmazdım. İşin başka bir ilginç yanı da sevgilimin, şu anda muhtemelen bir başka hastanın hayatını kurtarmak üzere yerini bilmediğim bir ameliyathanede harıl harıl çalışmakta olduğuydu. Bazı koridorlar çok kalabalıktı, oralardan kaçınmaya çalıştım. Sedyeye içinde inleyen, müdahale için sıra bekleyen hastalar vardı çevremde.

Durmadan yürüyordum. Aslına bakılırsa hastane içindeki bu turlamadan sıkılmışım, kolumdaki saate bir göz attım, içeriye girişimden beri yarım saat geçmişti bile. Artık temiz havaya çıkabilir, derin derin havanın oksijenini içime çekebilirdim. Yürüdüğüm koridorlardan birinin sonuna doğru yaklaşmışım ki açılır kapanır kapılardan birinin üstünde Cildiye levhasını gördüm. Dudaklarımda hafif bir tebessüm oluştu. Sabahki vakayı hatırlayıp gülümsedim. Abbas'a kendimi bir cildiye uzmanı olarak tanıtmışım. Ama bir anda dudaklarımdaki tebessüm donuverdi.

Servisin açılır kapanır kapısının bir anlık aralanması sırasında içerde upuzun boyuyla Abbas'ı görmüştüm. Bir anda tüylerim diken diken oldu. Vay iblis, diye söylendim. Demek sandığımdan daha şüpheliydi ve bana inanmamıştı. Tuhaftır ama şimdi kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Oysa o serseriye ikna edebilmek için elimden gelen her numarayı yapmışım.

Bir an kararsız kaldım.

Önce hiç durmadan oradan uzaklaşmayı düşündüm. O berbat korku yeniden tüm benliğimi kaplamıştı. Ama nereye gidebilirdim ki? Benden kuşkuları devam ettiği sürece herif buradan ayrılmayacaktı. Ayrıca görevim gereği Bânû'yu belirli bir saatte hastaneden almak zorundaydım. Heykel gibi kalmışım yerimde. Tam o sırada içerden birinin koridora çıkmasıyla kapı bir daha aralanmış ve görüş alanıma şimdi bir de kasketli Hurşit takılmıştı, yani ekibin öbür saldırganı. Belki de Bodrum Palas'ın önünde beni sıkıştırıp yaralayan ekip şimdi tam kadro yeniden burada mevzilenmişti. Artık hiç kuşku kalmamıştı. Abbas bana inanmamış ve ekibini hastaneye çağırması olmalıydı. Herifin yaptığım numarayı yutmamasını hâlâ kafam almıyordu, ama sonuçta kıştırılmışım ve açmazdaydım. Sonunda izimi bulmuşlardı.

Hızla hastaneden çıktım. Arabanın yanma geldiğimde nefes nefese idim. Tam arabanın kapısını açarken bir el bileğime yapıştı. Ense kökümde bir ses, "Dur bakalım, sahte doktor bey. Bu ne telaş? Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi. Başımı çevirip bileğime yapışan adama baktım. Onu hatırlamıştım şimdi, Rıfki'ydı.

Bir an kanım donar gibi olmuştu. Adam pis pis sırtmaya devam ediyordu. Kapıya uzattığım bileğimi sıkı sıkıya kavramıştı.

"Ulan, artist bozuntusu hergele! Bu ne değişiklik, az kaldı bizim Abbas'ı da uyutmayı başarıyordun. Ama ben yemem böyle numaralan. Bizi Kürt Rıza'ya sattın, değil mi? Söyle, ulan it. Sana verdiğim o zarfı Kasap Tayyar'a verdin mi?"

Betim benzim atmıştı.

Kekeleyerek, "Hayır" diyebildim.

"Aferin. Akıllılık etmişsin öyleyse. Şimdi hemen öt bakalım. Zarf nerede?"

Galiba doğruyu söylemekten başka çarem kalmamıştı.

"Ahududu Sokağı'ndaki evde" dedim.

Rıfki'nın birden tepesi attı. Gözleri hiddetle kısıldı.

"Ulan orospu çocuğu. Niye hâlâ yalan söylemeye kalkışıyorsun? O evi didik didik aradık. Zarf orada yok."

Çaresizlik içinde homurdandım.

"Bulamazdınız, zira saklamıştım."

"S..tir, pezevenk. O evde zarfı saklayacak bir yer yok. Bana gerçeği söyle, yoksa bu sefer hançerimi kalbine gömerim."

Rıfki ani bir hareketle elini beline doğru uzatmıştı. Adamın tehdidinin palavra olmadığını, gerçekten oracıkta beni haklayacağını anlamıştım. Bu heriflerin hiç şakası yoktu. O an can havliyle olsa gerek, nefsimi müdafaa gayesiyle sol dirseğimi hızla Rıfki'nın yüzüne indirdim. Ne kadar profesyonel olursa olsun, benden böyle bir hareket beklemiyordu sanırım ve dirseği yiyince sarsıldı. Tam zamanıydı; hiç duraksamadan Rıfki'nın yüzüne bir yumruk savurdum. Üst üste aldığı iki darbe sendelemesine yetmiş, bileğimi de bırakmıştı. Hiç beklemeden bu defa sağ yumruğumu olanca hızıyla burnunun tam ortasına indirdim. Yerini bulan şiddetli yumruk galiba burun kemiğini kırmıştı ki birden oluk gibi kan akmaya başlarken dizlerinin üzerinde sallanmaya başladı. Artık şuursuzca kendimi savunuyordum, hatta bu savunmadan öteye gitmiş, adamı ayakta duramayacak hâle gelinceye kadar yumruklamaya devam etmişim. Bu kadar insafsızca yumruk sallayacağımı ben de ummuyordum, adeta şuurum kaybolmuştu. Rıfki külçe gibi iki arabanın arasına düşüp kaldı. Hareketsiz yerde yatan bedenine de birkaç tekme savurdum.

Nefes nefese kalmıştım.

İlk paniği atlatınca etrafıma bakındım. Az ilerde dövüştüğümüzü daha doğrusu Rıfki'yı patakladığımı gören birkaç kişi merakla bize bakıyorlardı. Artık burada duramazdım, ama asıl korkum bizi görenler değil, Abbas'la Hurşit'in buraya her an dönme ihtimalleriydi.

Deli gibi arabaya atlayıp gazladım. Hafif meyilli yolu arabayı kökeleyerek çıktım. Kavgaya uzaktan

şahit olanlar bir anda hızla üzerlerine gelen arabayı görünce çil yavrusu gibi kaçışmışlardı. Çılgın gibi caddeye fırladım. O anda tek isteğim oradan hemen uzaklaşmaktı.

Heyecan, şaşkınlık, korku artık ne denirse densin, kendimi ancak Şişli'ye yaklaştığım sırada toparlayabildim. Elim ayağım kesilmişti sanki ve asıl titremeye şimdi başlamıştım. Arabayı zar zor bir ara sokağa çekip indim aşağı. Sağ elimin kemikleri savurduğum yumruklardan dolayı sızlıyordu. Susuzluktan da boğazım kuruyordu. İlk karşıma çıkan büfeye girip iki ufak pet şişede su aldım. Birini daha orada sonuna kadar içtim. Yeniden sokağa çıkıp sersem sepelek yürürken, bir yandan da ne yapacağımı düşünmeye başladım.

Yine her şey berbat olmuştu.

Tabii peşimdeki herifler mutlaka kullandığım arabanın plaka numarasını tespit etmişlerdi. Bundan sonra bana ulaşmaları hiç de zor olmazdı. Hem mutlaka polisin içinde de para yedirttikleri adamları olurdu onların. Artık Bânû'nun yanında çalışamaz, sevgilimin şoförlüğünü de yapamazdım.

İçim cız etti.

Galiba bu işin en zor yanı sevgilimden ayrılmak olacaktı. Kara kara düşünmeye başladım. Ne garipti, şimdi hayatımdan ziyade Bânû'dan ayrılmak zorunda oluşumu dert etmeye başlamıştım. Bu heriflerin hiç şakası yoktu, Bânû'nun başına da dert açabilirlerdi. Bugün başıma gelenleri sevgilimden saklayamazdım.

Önce durumu ona haber vermeliydim. Telefon etmeyi düşündüm ama sonra bu fikirden hemen vazgeçtim. Kadıncağızı orada tek başına bırakıp, başının çaresine bak, diyemezdim. Arabanın sevgilime ait olduğunu anlarsa mutlaka onu sıkıştırırlardı.

Belki başka bir çözüm yolu üretmeliydim ama ben en olmayacak yolu seçtim ve biraz sakinleşince hastaneye dönmeye karar verdim. Bunun yapılacak en aptalca davranış olduğunun farkındaydım, ama şimdi yavaş yavaş içimi kaplayan hiddeti de önlemem mümkün olmuyordu. Artık dönüşü olmayan bir yola giriyordum. Fakat hayrettir, yarım saat önceki korkum sanki sihirli bir değnek değmiş gibi yok olmuş, cesur, pervasız bir kimlik, benliğimi kaplamıştı.

ONALTINCI BÖLÜM

ARABAYI tekrar İlkyardımlı Hastanesi'nin otoparkına soktuğumda bu defa hırstan titriyordum. Gözüm kararmış, içimi sadece öfke ve şiddet kaplamıştı. Herifleri orada görürsem arabayı üstlerine sürecektim. Hiçbir şey umurumda değildi artık. Kuşkusuz bilinçsiz bir ruh haliydi bu, ama kısa bir süre önce Rıfki denen adamın pestilini çıkarıncaya kadar dövmem de beni moral olarak çok güçlendirmişti. Kendimi en az onlar kadar güçlü hissediyordum; öfkenin baldan tatlı olduğu lafı herhalde bu anlama geliyordu.

Arabayı az önce ayrıldığım park yerine sürdüm. Yerim hâlâ boştu. Başka biri gelip oraya girmemişti. Hışımla arabadan indim. Yerde hâlâ Rıfki'nın kırılan burnundan akan kan izleri duruyordu. Aptalca bir cüretle çevreme bakındım yine. Herhalde arkadaşları baygın Rıfki'yı alıp götürmüş olmalıydılar. Belki de şu anda hastanenin bir yerinde kırılan burnuna ilk tedaviyi de yaptırıyor olabilirlerdi. Hiç umurumda değildi, hatta onları görürsem diğerlerinin üstüne dahi saldıracak pervasızlık içindeydim o an. Rıfki'yı pestile çevirdiğimi görenler de olmuştu; muhtemelen onların bir kısmı da hâlâ hastane çevre-sindeydi. Hiçbir şeyi düşünmeden hastaneye daldım. Hem de bu sefer ön kapıdan içeriye girdim. Onları bulmak, yarım kalmış hesabı tamamlamak istiyordum.

Halimde bir tuhaflık olmalıydı.

Zira beni görenler garip garip yüzüme bakıyor, ürkmüş gibi yolumdan çekilmeye çalışıyorlardı. Bir süre koridorlarda Abbas ile Hurşit'i aradım. Yürümüyor, adeta koşar adım ilerliyordum. Lakin hastanenin sivillerin girebileceği bütün yerlerini dolaşmama rağmen o serserilere rastlayamadım. Öfkem hâlâ geçmemişti. Soluk soluğa durdum nihayet. O an için yapabileceğim bir şey yoktu. Görünüşe bakılırsa serseriler gitmişlerdi.

Yanımdan geçen bir hemşireyi kolundan tutup çevirdim. Genç bir kızdı; önce kaba bir şekilde koluna asılmama sinirlenmiş olmalıydı ki, kaşlarını çatıp yüzüme baktı. Sonra ya öfkeli halimden ya da o yaştaki her kızın cazibemin etkisinde kalmasından olacak, biraz gevşeyerek, "Ne istiyorsunuz?" diye mırıldandı.

"Dr. Bânû'yu nerede bulabilirim?" diye sordum sertçe.

"Operatör olanını mı?"

Demek hastanede başka Doktor Bânû'da vardı. Kafamı salladım.

"Bir üst kata çıkın" diye fısıldadı gözlerimin içine baygın baygın bakarak.

Hemşire kızı bırakıp koşar adım merdivenlere atıldım. Ortadaki bankonun arkasında asık yüzlü başka bir hemşire oturuyordu. Hızla yanına koşup, "Dr. Bânû'nun odası hangisi?" diye alelacele sordum.

Asık yüzlü hemşire kahredici bir ilgisizlikle, "Niçin arıyorsunuz Doktor Hanım'ı?" diye sordu. İçimdeki şeytan, kavra yakasından çek bu yana, suratına iki tokat yapıştırdı diyordu ama kendimi tutarak, en akıllı cevabı verdim.

"Onun şoförüyüm" dedim.

O zaman eliyle koridorun sağını gösterip, "Üçüncü oda" diye mırıldandı.

Deli gibi sevgilimin odasına koştum. Kapıyı bile vurmaya akıl etmeden içeriye daldım. Bânû, orta yaşlı başka bir hekim beyle sohbet ediyordu. Yorgun ve ameliyattan hemen çıktığı yüzündeki ifadeden belliydi. Apar topar odasına daldığımı görünce şaşırarak bana baktı.

Yüzümün ifadesi onu şaşırtmış olmalıydı.

"Ne oldu, İlyas?" diye sordu.

Yanında çalışmaya başladığımdan beri hastaneye girip odasına böyle palas pandıras dalmamıştım. Durakladım birden. Yanındaki doktoru tanıımıyordum tabii; bir yabancıнын yanında uluorta konuşamazdım. Tereddüt geçirdiğimi görünce aksi bir durum olduğunu sezinlemişti hemen. Ne de olsa, zeki bir kadındı.

Meramımı anlatamayacağımı fark eden doktor da, "Galiba özel bir konuşma yapacaksın Bânû, yarın o konuyu senle bir daha tartışırız" diyerek izin istedi. Yana çekilip ufak odadan adamın çıkmasını bekledim. Doktor kapıyı kapatınca Bânû meraklı nazarlarını bir daha üstüme çevirdi.

"Hayrola? Önemli bir şey olmalı, yoksa sen buraya gelmezdin."

"Doğru," diye homurdandım. "Senin incinmeni, bir tatsızlık yaşamamı istemiyorum."

Garip garip yüzüme bakmaya devam etti.

"Neden bahsediyorsun sen. Ne incinmesi?"

"Şimdi burada uzun uzun anlatamam. Benim başım belada. Ama kendim için değil senin için korkuyorum. Sana bir kötülük yapmaya kalkışmalarına asla izin veremem."

"Neler saçmalıyorsun kuzum sen? Kim bana kötülük yapacak ki?"

Zamanım gerçekten yoktu.

"Beni daha önce bıçaklayanlar burada. İzimi buldular ve hastaneye kadar geldiler. Büyük ihtimalle arabanın plaka numarasını da almışlardır. Yarım saat evvel bana saldıranlardan birinin burnunu kırdım. Mesele şimdi daha da kızıştı. Senin yanında şoför olarak çalıştığımı bilmiyorlardı ama sanırım artık öğrenmiş olabilirler. Sen de onların hedefi olabilirsin."

Bânû'nun korkacağını sanmıştım. Ama hiç oralı olmadan, gayet telaşsız bir şekilde, "Sen şu işi en başından bana bir anlatsana bakayım" dedi.

"Şimdi olmaz. Ne zamanı ne de yeri."

Manalı bir şekilde gözlerimin içine baktı.

"Peki, niye geldin buraya? Ne yapmamı istiyorsun? Polisi mi arayayım?"

"Hayır, hayır. Polisi karıştırma bu işe. Ben sadece seni uyarmak ve yanında olmak için geldim. Dediğim gibi ne zaman ve nerede bir daha karşımıza çıkacakları belli olmaz. Senin bir tehlike ile yüz

yüze gelmeni istemiyorum."

Sevgilimin kaşları çatıldı.

"Yahu, dağ başımı burası? Ne saldırısından bahsediyorsun sen?"

"Dağ başından da beter bu lanet İstanbul, her an her şey olabilir."

Bu kez çatılan kaşları gevşedi, yüzünü tebessüm kapladı, o güzel gamzeleri ortaya çıktı. Kollarını göğsünde bağdaştırıp sordu.

"Yani şimdi beni kötü adamların saldırısından mı koruyacaksın?"

"Alayın sırası değil" diye homurdandım. "Seni burada bırakıp kaçacak değilim ya?"

"Tam bir şövalye ruhu, meğer benim yalnızca bir şoförüm değil bir de şövalyem varmış, desene."

"Sen dalga geç" diye homurdandım kızgın kızgın.

"Tamam. İstedğin gibi olsun. Ne yapmamı istiyorsun şimdi?"

"Hastaneden hemen çıkabilir miyiz?" diye sordum.

"Tabii, icap ediyorsa çıkarım. Arkadaşlarım durumu idare edebilirler."

"Hadi öyleyse, hiç durmayalım."

"Peki."

Bânû masanın üzerindeki telefona uzanmış ve birini arayarak önemli bir işi çıktığını ve kendisini idare etmelerini söylemişti. Az sonra arabanın içindeydik.

"Anlat bakalım, neymiş şu esrarengiz maceran, seni dinliyorum" dedi.

Arabayı sürüyordum ama gözlerim devamlı yolları tarıyor, her an o serserilerle karşılaşacakmış gibi etrafı kolluyordum. Bânû ile arabaya binip hastaneden çıkıncaya kadar ter dökmüştüm. Bir daha nerede ve ne zaman karşıma çıkacaklarını bilemiyordum. Bir yandan da sık sık arkaya bakıp takip edilip edilmediğimizi anlamaya çalışıyordum. Sevgilimin sorusuna güçlükle cevap verdim.

"Şimdi olmaz. Dikkatimi önce yola vermeliyim. Önce seni sağ salim eve kadar götürmem lazım. İzin verirsen sana evde her şeyi anlatırım."

Bânû sanki neşesinden bir şey kaybetmemiş gibiydi, hatta gülümsüyordu. Arka koltuktan mırıldandı. "Vay be! Neymiş bu macera yahu? Kendimi gerilim filmlerindeymiş gibi hissetmeye başladım. Neler oluyor hiç anlamıyorum."

Dikiz aynasından ona kırgın nazarlarla baktım.

"Durumu pek ciddiye almıyorsun galiba" diye homurdandım.

Sanki alınmamı istemiyormuş gibi gülümsemesini kesti.

Bir süre konuşmadık. Gözüm hep yoldaydı. Neyse ki peşimizde şüpheyi çekecek herhangi bir araba görmüyordum. Şişli'ye vardığımızda biraz rahatlamıştım. Kim bilir, belki de ben hadiseyi fazla büyütmiştim gözümde. Ama hadisenin bu kadarla kapanmayacağına, hele Rıfkı'yı bugün öylesine hırpaladıktan sonra heriflerin peşimi kesinlikle bırakmayacaklarına, en azından o dayağın intikamını almaya kalkışacaklarına adım gibi emindim. Belki bugün olmasa bile, en yakın tarihte beni yine bir

yerde sıkıştıracaklardı. Ve ben o sırada Bânû'nun yanımda olmasını istemiyordum.

Şişli'den Mecidiyeköy'e doğru yol alırken birden gözüme arkadan gelen beyaz bir Hyundai çarptı. Sık sık rastlanan bir arabaydı trafikte, ama arabanın içinde dört kişi gördüm.

Huylandım birden.

Acaba bizim peşimzdeler miydi, yoksa bana mı öyle gelmişti? Ne de olsa buluttan nem kapıyordum. Yan aynadan bir daha baktım dikkatle. İçindekileri seçemiyordum. Sanki özellikle aradaki mesafeyi kolluyorlarmış gibi geldi bana. Sık sık aynalardan arkamı gözlediğimi fark eden sevgilim sordu.

"Bir şey mi var, takip mi ediliyoruz?"

"Emin değilim ama olabilir. Arkamızda beyaz bir Hyundai var. Ondan huylandım, uzun süredir peşimzdeler."

Bânû başını çevirip arkaya baktı. Yine gülümsedi.

"Sen çok sinirlisin. Her şeyden şüpheleniyorsun. Biraz yavaşla, göreceksin yanımızdan geçip gideceklerdir."

Sevgilim haklı da olabilirdi. Gerçekten çok sinirliydim. Yavaşlayıp arkamdaki arabanın bizi geçmesini bekledim. Ama Mecidiyeköy'de trafik öylesine yoğundu ki her an yol tıkanıyordu. Zincirlikuyu'ya geldiğimizde yol biraz açılır gibi oldu, yeniden gaza bastım. Ben Etiler yoluna saparken, Hyundai'nin Levent istikametinde gitmesini bekledim fakat o yine arkamızdan geliyordu.

"Allah kahretsin" diye söylendim.

Arkaya dönüp bakan sevgilim arabanın yine peşimizde olduğunu görünce bu defa ses çıkarmadı, lakin ilk defa yüzünde hafif bir gölgelenme hisseder gibi oldum. Galiba o da endişelenmeye başlamıştı.

"İnandın mı şimdi?" dedim.

Önce cevap vermedi. Dönüp bir daha baktı. Sonra fısıldar gibi konuştu. "Arabanın içinde dört kişi var."

"Biliyorum."

"Yüzlerini seçebiliyor musun?"

"Pek net değil."

"Aralarında tanıdığın biri var mı?" Kızgın bir şekilde homurdandım.

"İyi göremiyorum ki."

Yola devam ettik. Etiler'den Bebek'e inen yokuşun başına geldiğimizde trafik iyice tenhalaşmıştı. İçimi yeniden bir endişe kapladı. Bu herifler gözü kara ve hiç umulmadık yerlerde her haltı yiyebilecek kişilerdi. Arkadan gelip önümüzü keserek arabayı durdurabilirlerdi de. Arabaya biraz daha gaz verdim. Şimdi arkamızda sadece Hyundai kalmıştı. Artık hiç şüphem kalmamıştı, zira ben hızlanınca arkamdaki arabada süratini arttırmıştı. Bir an ne yapabileceğimi düşündüm. Aslında o an kendimi pek düşündüğüm yoktu, sadece benim yüzümden sevdiğim kadına bir kötülük gelmesini istemiyordum. Villaya varıp içeriye sığınmamız da bir çözüm teşkil etmeyecekti, belki o an için

paçamızı kurtarabilirdik ama Bânû'nun oturduğu evi öğrendiklerinde durum daha da kötü olacak, bu serseriler ona da saldırmak için yeni planlar hazırlamaya kalkışacaklardı. Birden kararımı vermiş gibi söylendim.

"Bânû" dedim Bebek karakolunun önünde arabayı durduracağım. Sonra sen direksiyona geçeceksin, tamam mı? Ben arabadan ineceğim. Karakolun önünde çılgınca bir şey yapmaya kalkışamazlar."

Sevgilim gayet sakin bir şekilde sordu.

"Sonra?"

"Sen yola devam edersin."

"Ya sen?"

"Beni merak etme. Onların zoru benimle, önce seni tehlikeden kurtarmalıyım."

Neşeli bir kahkaha attı. Takdir etmekten kendimi alamadım. Vallahi son derece cesur bir kadındı. Hiç korkmamıştı. Hatta bir ara, acaba ben mi ödleğ davranıyorum diye düşünmeye başladım. Onun kahkahası, zaten gerilmiş olan sinirlerimi daha da bozdu.

"Niye gülüyorsun?" diye sordum.

"Bu kahramanca davranışlarına, beni korumaya çalışmana gülüyorum" dedi.

"Bunun komik hiçbir yanı yok. Anlamıyor musun, seni korumak, müdafaa etmek zorundayım."

Beni çıldırtacak bir sual sordu.

"Neden?"

Bön bön yüzüne baktım. Dün geceki balık lokantasında konuştuklarımızdan sonra yine o konuya dönmek istemiyordum. Anlamasını ister gibi yüzüne baktım. Kekeleyerek homurdandım.

"Anlasana canım. Benim yüzümden neden başın belaya girsin? Buna nasıl izin verebilirim?"

"İyi de, neden diye sordum."

"Şimdi bunu tartışmanın zamanı değil. Ne diyorsam sen onu yap."

"Hayır" dedi.

Bir daha şaşkınlıkla yüzüne baktım. Karşı çıkmasını hiç anlamıyordum.

"Ne demek hayır?"

"Çünkü burada emir verecek biri varsa, o da benim. Beni evime kadar götürmek zorundasın. Sen benim şoförüm değil misin?"

Ya hiçbir şey anlamıyordu bu kadın ya da benim sadakatimi ölçüyordu. Tepem yine atmaya başlıyordu.

"Çıldırtma beni" dedim. "Bunun anlaşılmayacak bir yanı mı var? Amacım seni bu beladan uzak tutmak."

Sertçe söylendi.

"Aptal değilim, bu kadarını anlıyorum. Ama nedeni bilmek istiyorum."

Nihayet patladım. Hışımla bağırdım.

"Hangi erkek sevdiği kadını tehlikeye sokmak ister. Görmüyor musun, seni deli gibi seviyorum. İlk günden beri aklımı başımdan aldın. Bu mıydı duymak istediğin?"

Tatlı gamzeleri ortaya çıktı.

"Evet" diye fısıldadı.

Villanın salonunda baş başa kalmıştık. Vildan hayli yadırgayan nazarlarla hanımını ve beni gizli gizli süzdükten sonra, çay servisini tamamlamış ve şaşkın bir şekilde yanımızdan ayrılmıştı. Dr. Bânû'nun evinin salonunda hizmetkârlardan biriyle karşılıklı oturup çay içmesi şimdiye kadar yaşanmış bir olay değildi. Gerçi evin hanımı yanında çalıştırdığı personele her zaman anlayışlı ve müsamahakâr davranırdı, ama bunun boyutları asla bu raddeye varmamıştı. Vildan salonun sürgülü kapısını örtüp çıkınca sevgilim bana dönerek, "Anlat bakalım şu başından geçenleri" diye söylenmişti, "en başından ve hiçbir şey atlamadan."

Çaresiz kalmıştım.

Artık hiçbir şeyi saklayamazdım. Ben de tüm gerçekleri, en başından başlayarak sevgilime bütün dürüstlüğümlle naklettim. En parlak yıllarımdan başlayıp, işlerimin nasıl kötüye gittiğini, çöküşümü, içki ve kumar iptilamı hiç saklamadan anlattım, Beyoğlu'nun arka sokaklarında noktalanayan yaşamıma kadar. Hiç sözümü kesmeden, can kulağıyla beni dinledi. Bugünkü takip sahnesini de bitirince, derin bir soluk aldım.

"Artık her şeyi biliyorsun" dedim. Evet, dercesine başımı salladı.

"Bu rüya burada bitti. Artık senin şoförlüğünü yapamam. Senin de başının derde girmesine izin veremem Bânû. Umarım beni anlıyorsundur. Ben gidiyorum."

Saf saf sordu.

"Nereye gidiyorsun?"

İçim sızlayarak cevap verdim.

"Sen beni düşünme. Başımın çaresine bakarım. On yıldan beri nasıl yaşadıysam yine öyle devam ederim hayatıma."

"Olmaz" dedi hiç tereddüt etmeden kararlı bir sesle.

"Ne demek olmaz?"

"Gayet açık değil mi? Gitmene izin veremem."

"Şaka mı yapıyorsun? Bugün olanları görmedin mi?"

Üzüntülü bir şekilde başımı salladı. "Gördüm. Aslına bakılırsa utandım da."

"Seni zor duruma düşürdüğüm için özür dilerim. Utanmakta haklısın da, ama ben daha çok sana bir kötülük gelmesinden korkuyorum."

"O hususa hiç kafanı takma. Bana bir şey olmaz. Kılıma bile dokunamazlar."

"Saçmalama Bânû" diye inledim adeta. "Sen o adamların ne kadar gaddar olduğunu bilemezsin."

"Hyundai'nin iindekiileri mi kastediyorsun?"

"Tabii."

"Onlar için hiç endiŐelenme."

"Nedenmiş o?"

Sevgilimin yüzü kızardı önce. Sonra kısık sesle fısıldadı. "nk onlar benim korumalarımdı," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?" diye bir nida yükseldi ağzımdan.

"Korumaların mı?"

"Evet?"

Az kaldı elimdeki çay fincanı yuvarlanacak ve haŐlanacaktım.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

AĞZIM açık sevgilime bakakalmıştım. Yanlış mı duydum acaba diye, sorumu bir daha yinelemek zorunda kaldım. "Yani senin bir de koruma ordun mu var?"

Bânû aynı utangaçlıkla başını salladı.

"Var ya."

"Neden bunu daha önce bana söylemedin?"

"Bilmeni istemiyordum."

"Neyi?"

"Allah'ım, bazen ne kadar saf oluyorsun Metin. Hâlâ anlamadın mı?"

"Bilmece gibi konuşuyorsun. Neyi anlayacağım?"

Ayakkabılarını fırlatıp ayaklarını topladı. Eliyle yanına yaklaşmamı işaret etti. Hiç itiraz etmeden karşısındaki koltuktan kalkıp yanına gittim.

"Otur şuraya."

Yanına iliştim. Uzanıp ellerimi kavradı.

"Senin gibi insana hiç rastlamadım. Son derece temiz ve iyi niyetlisin. Bu devirde gerçekten zor bulunan bir insansın ve ben de seni seviyorum. Tabii sadece iyi bir insan olduğun için değil, müthiş yakışıklılığından dolayı da sana hayranım. Ta genç kızlığımdan, öğrenciyken o meşhur filmlerini seyrettiğim günlerden beri."

Şaşkınlığım daha da artmıştı. Birkaç dakika aval aval yüzüne bakmaya devam ettim. Böyle bir itirafı ilk defa dile getiriyordu. Bir suçlu gibi nasıl reaksiyon vereceğimi izliyordu sanki. Ne diyeceğimi kestiremedim.

"Yani bana âşık mısın?" diye kekeledim.

"Hâlâ anlamadın mı?"

Bu mutlu haberin şaşkınlığı içindeydim, henüz içime sindirememiştim. Elimde olmadan kekelemeye başladım yine.

"Ama Bânû... "

"Yine başlama. Şimdi sus ve beni dinle biraz."

"Fakat..."

"Sus" dedim.

Biraz daha sokuldu ve hiç düşünmeden kollarını boynuma doladı. Ilık nefesi yüzümü yalıyordu. İyice sersemlemiştim.

"Öp beni önce," diye fısıldadı.

Hangi âşık erkek bu isteğe karşı koyabilirdi ki? O an içinde bulunduğumuz bütün şartları unutup birden sevgilimi kollarımın arasına aldım, ilk gördüğüm andan beri benliğimi kavuran ihtiras ateşiyle dudaklarından öpmeye başladım. Kontrolümü yitirdiğim andı bu; önüne geçilmez bir istek fırtınası tüm ruhumu kasıp kavuruyordu artık. Sıcacık vücudu kollarımın arasındaydı, o da aynı istek ve coşkuyla bana karşılık vermeye başlamıştı. Yer ve zaman kavramı tamamıyla silinmişti beynimden. Uzunca bir süre sonra ellerini göğsüme dayayarak hafifçe beni bedeninden uzaklaştırdı.

"Dur biraz," diye inledi. "Aklımı başımdan alıyorsun. Önce konuşmamız lazım."

İçimi bir ateş dalgası kaplar gibi oldu. Aklımdan ziyade bir his salvosu daha o an hoşuma gitmeyecek yeni bir haberle sarsılacağımanın ikazlarını vermeye başlamıştı. Biraz toparlanır gibi oldum, kollarımı gevşettim. Benden biraz uzaklaşan Bânû suçlu bir çocuk gibi gözlerimin içine bakmaya başlamıştı.

"Öğreneceklerin belki seni biraz sarsacak, ama başka çarem yok" diye fısıldadı.

Sesinde hafif titremeler oluşmuştu sanki. İçime doğuyordu, şu son on beş yıl zaten mutluluk bana haram olmuştu. Bu uyarının arkasından bütün hayallerimi yıkan bir haberle karşılaşacağım kaçınılmazdı herhalde.

Biraz daha geriye çekildi sevgilim. Önce lafa nereden gireceğini hesaplamak ister gibi düşünüp yutkundu. Sonra kısık sesle mırıldandı.

"Oldukça rahat ve sıkıntısız bir hayat yaşadığımı görüyorsun, değil mi?" dedi. Tasdik edercesine başımı salladım.

"Herhalde bu hayatın İlyardım Hastanesi'ndeki cerrahlık görevi ile sağlanamayacağını da tahmin etmişsindir."

Nereye varmak istiyordu acaba? Bana anlatmak istediği şey ne olabilirdi? Servetinin altında kara bir leke olduğunu mu ihsasa çalışıyordu. Bunu şimdiye kadar hiç düşünmemiştim, aklımın köşesinden bile geçmemişti.

"Benim soyadımı biliyorsun, değil mi?"

Biraz şaşkın fısıldadım.

"Biliyorum tabii. Aksoy. Bânû Aksoy."

"Bu soyadı sana bir şey ifade etmiyor mu?"

Düşünmeye çalıştım. Zihnimde hiçbir çağrışım yapmıyordu. İçtenlikle fısıldadım.

"Hayır. Etmesi mi lazım?"

"Edeceğini sanmıştım" dedi.

Kaşlarını çatarak yeniden düşündüm. Beynimi zorladım. Gerçekten de Aksoy adında hiç tanıdığım yoktu. Acaba vardı da, ben mi çıkaramıyordum.

"Üzgünüm ama çıkaramıyorum" diye fısıldadım.

"Pekâlâ" dedi. "Ama şimdi öğreneceklerin kesinlikle benimle ilgili hislerini ve düşüncelerini değiştirmemen. Seni deli gibi seviyorum. Bunu aklımdan hiç çıkarma. Bugüne gelinceye kadar çok çaba harcadım. Bir hiç uğruna da tesadüflerin bana sunduğu bu imkânı kaybetmek istemem."

Şaşkınlıkla sordum.

"Sevgilim, sen ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Bir an derin bir nefes aldı. Sonra aniden boşaldı. "Ben Rıza Aksoy'un kızuyım."

Allah Allah, dedim içimden. Rıza Aksoy diye birini tanıımıyordum ki. Sevgilimin bu kadar gerginliği nedendi ki?

"Kim o?" diye fısıldadım hayretle. "Öyle birini tanıımıyorum."

"Ama Kürt Rıza'yı tanıyorsun, değil mi?"

Bütün kanım çekilir gibi oldu birden. Hiç tanımaz olur muydum? Adamı, kemik kıran Kasap Tayyar'ı evime gönderen kişiydi o.

Ağzım açık Bânû'nun yüzüne bakakaldım. Şaşkınlıkla kelimeler ağzımdan dökülüverdi.

"Kürt Rıza'nın kızı mısın?"

"Evet, hayatım."

Hiç şüphe yok ki, bu aklımın köşesinden bile geçmeyen bir olasılıktı. Sanki birden taş kesilmiştim. Oturduğum yerde buz gibi donarak kaldım, içimi bir öğürtü kapladı. Ne diyeceğimi bilemedim. Adeta yerime mihlanmışım. Kafam duracak raddeye gelmişti. Neden sonra korku ve öfke ile mırıldandım.

"Demek bütün bunlar oynanan bir oyunun parçasıymış. Benimle ilgilenmen, yanına şoför olarak alman, anlayış ve yakınlık göstermen hep numaraymış ha? Beni aldattın, tuzağa düşürdün. Meğer ne aptalmışım?"

Hemen, "Hayır" diye itiraz etti Bânû. "Hemen hüküm verme. Önce beni bir dinle."

"Daha ne dinleyim? Belli ki senin amacında o sarı zarfi ele geçirmek. Tüm bana yaklaşımların babanın gayesine ulaşması içinmiş."

"Saçmaluyorsun Metin. Öyle olsa bütün bunları sana anlatır mıydım? Az önce hikâyeni dinledim. Sarı zarfin artık nerede olduğunu, nereye sakladığımı da biliyorum. O zarf hiç umurumda değil. Öyle olsa, babama bir haber uçurur, meseleyi kapatırdım. Senin de ruhun bile duymazdı."

Sevgilim belki haklı olabilirdi, ama müthiş bir hayal kırıklığına uğramışım. Hiç beklemediğim bir gerçekle yüz yüzeydim şimdi. Sonradan hisleri değişmiş olsa bile düpedüz aldatılmışım, bunun başka açıklaması olamazdı. Makul düşünemediğim, hislerimin etkisinde kaldığım inkâr edilmez bir vakıydı.

Birden yerimden fırladım. Ani ayağa kalkışım onu da şaşırtmıştı.

"Nereye?" diye sordu sertçe.

"Bu oyun bitti artık" diye gürlüedim. "O sarı zarf hiç umurumda değil. Zaten bir kerecik içini açıp bakmadım da. Artık yerini de öğrendin ve gayene ulaştın. Şimdi babanı ara ve zarfi nerede bulacağını"

ilet ona. Tek isteğim artık yakamdan düşmeniz. Ne Kürt Rıza'nın, ne de Laz Dursun'un adamlarını etrafımda görmek istemiyorum. Bu hikâye kapandı."

Bânû adeta gürlledi!

"Otur yerine. Aptallığın lüzumu yok. Sen ne dik kafalı, inatçı bir adamsın. Ne söylediğimi duymadın mı? Seni seviyorum, sana âşığım dedim."

Alaycı ve küçümseyen bir bakış fırlattım yüzüne.

"Artık bu numaralara karnım tok, beni kandıramazsın."

Birden şeytanca gülmeye başladı.

"Ama daha önce kandırdım" dedi.

Hışımla homurdandım.

"Ne zaman?"

"Hani sana eski nişanlım diye yutturduğum o zatla sarhoş eve döndüğümüz gece."

İnsan bir defa âşık olmaya görsün; başına neler gelebileceğini önceden kestirmek mümkün olmuyordu. Kaşlarımı çatıp onu süzdüm.

"Ne demek istiyorsun?" Gülmeye devam etti.

"O gece beni gerçekten sarhoş mu sanmıştın? Sadece bir kadeh şarap içmiştim. Hem de bütün yemek boyunca. Niyetim sadece sarhoş taklidi yaparak seni denemektir."

"Delisin sen! Ne demek bu?"

"Ne demek olur mu? Gerçekten beni sevip sevmediğini anlamak istemişim. Şayet beni sırf arzu ediyor, güzelliğimden istifadeye kalkışıyorsan, o gece daha ileri gidecek, şartlardan yararlanmaya kalkışacaktın. Ama yapmadın. Beni şefkat ve muhabbetle sarmalayıp uyumamı, dinlenmemi istedin, gerçekten seven bir erkek gibi."

"Yine yalan söylüyorsun."

"Hiç de değil. İstersen tüm yaptıklarımı birer birer anlatabilirim, çünkü hepsi beynime nakşolmuş vaziyette duruyor, hatta odadan çıkmadan önce alnıma kondurduğum öpücüğe kadar. Biliyor musun, o gece fazla ileri gitmemeni bütün kalbimle diliyordum, ama diğer yandan da korkunç bir ihtiras fırtınası içimi kavuruyordu. O yatağa beni atıp, sahip olmanı ne kadar istediğimi tahmin edebilir misin?"

Aptallaşmıştım.

Tuhaf tuhaf yüzüne baktım. "Doğru mu söylüyorsun?"

"Tabii ki doğru söylüyorum. Bu saatten sonra gerçekleri saklayacak halimiz mi var?"

Boş bulunup söylendim.

"Dur bir dakika. O gece yanındaki adam eski nişanlın değil miydi?"

"Ne münasebet. Ben kimseyle nişanlanmadım."

"Peki, kimdi o? Arkadaşın filan mı?"

"Arkadaş da sayılmaz. Bir arkadaşımın tanıdığıydı. Zaten o geceyi de sırf senin için ayarlamıştım."

Şaşkınlığım devam ediyordu.

"Benim için mi?" diye homurdandım.

"Senin için tabii. Başka ne için olabilir ki? O adamla oturup yemek yemeğe hevesli mi sandın beni? Onun adı Hikmet Yücesoy. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hani adı Erol'du?"

"Sana öyle uydurdum. Demek Hikmet Yücesoy'u tanımıyorsun? Oysa o eski dünyanla ilgili bir zattı."

"Eski dünyam mı?"

"Evet, çok ünlü bir film yapımcısı. Ama son senelerde sivrilmiş."

"Benimle ne ilgisi var?"

"Aman Allah'ım! Bazen ne kadar anlayışsız oluyorsun. Ne yani, herhalde şoförümle evlenmeye kalkışmayacağım. Benim kocam eski ününü sürdüren bir film starı olmalı, o eski şöhretine yeniden kavuşmalı. Neyi eksik ki? Şu sıralar eskisinden daha da yakışıklı."

Şakaklarında başlayan hafif ağarma onu çok daha havalı hale sokmuş."

"Sen gerçekten bir çılgınmışsın" diye kükredim.

"Belki" dedi. "Olabilir. Ama ben ne yaptığımı bilen bir kadimindir. Kafama bir şeyi taktığımda da mutlaka onu gerçekleştiririm. Sana çocukluğumdan beri âşıktım ve kaderin karşıma çıkardığı bu fırsattan da mutlaka istifade edeceğim. Sakın inkâra kalkışma. Birbirimizi seviyoruz ve bu macera mutlu bir sonla bitecek. Çünkü ben öyle istiyorum."

Başım dönüyordu.

Çünkü bu kadar peş peşe gelen çarpıcı olayları sindirmem mümkün değildi. Düşünce yeteneğimi dahi kaybetmek üzereydim.

Durumumu anlamış gibi oturduğu yerden fırladı ve ben daha kendimi toparlayamadan kollarını boynuma doladı.

"Hadi durma, okşa beni. Öp, sev. Kaldığımız yerden devam edelim."

Ah, şu erkekler! Ne kadar zayıf yaratıklarız.

Ona istediği gibi sarıldım, kollarımın arasına alıp okşayıp öpmeye başladım.

Bir kedi munisliği ile bedenime sokulmuştu.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

YATAĞIN içindeydik. Hayatıma bin bir kadın girmiş, her türlüyle sevişmişim. Ama gerçek sevgiyle bütünleşen cinselliği sanırım ilk defa yaşıyordum. İkimizde mutluluk ve doyumun doruklarına ulaşmış gibiydik. Soluk soluğa bitap düşüp nefeslendiğimiz bir an durumun vahameti, yeniden daldığım hayal âleminden beni sıyrıp düşünmeye sevk etti.

Kollarımın arasındaki sevgilimin kulağına fısıldadım. "Ne olacak şimdi?"

"Evleneceğiz" dedi.

"Güldürme beni. Bunun imkânı yok."

Birden yattığı yerde dirseklerinin üzerinde doğrularak yüzüme baktı kaşlarını çatarak.

"Ne dedin?"

"İmkânsız dedim."

"Nedenmiş o?"

"Sen söylediklerinin farkında değilsin galiba" diye homurdandım. "Hiç baban beni damat olarak kabul eder mi sanıyorsun? Kim bilir adamın seninle ilgili ne hayalleri vardır; zengin, maruf birini düşünüyordur sana koca olarak. Haklıdır da."

"Şimdi de bunu mu sorun edeceksin yani?"

"Yalan mı? Şu an ben senin şoförün sayılıyım. Başka açıklaması yok. Ayrıca bilerek veya bilmeyerek babanın çıkarlarına taş koymuş bir adamım ben. Her tarafta beni aratıyor, eline geçirirse kemiklerimi un ufak eder. Aklın kesiyor mu böyle birinin kızıyla evlenmesini kabul edeceğini."

Gülmeye başladı Bânû. İnci gibi beyaz dişleri ortaya çıktı. Sonra daha fazla konuşmamı engellemek ister gibi dudaklarına yapışarak öptü. Çıplak göğüsleri bedenime tazyik ediyordu.

"Çok saf ve temiz bir insansın sen" dedi, "mayanda olan bir haslet herhalde. Çektiğin bunca sıkıntı ve yokluğa rağmen özün bozulmamış. Daha ilk görüşmemizde anlamıştım bunu. O konulara hiç kafanı takma sen. Benim koca olarak seçtiğim birine babam hayır diyemez."

İöneler gibi mırıldandım.

"Acaba aynı Kürt Rıza'dan mı bahsediyoruz?"

"Evet, ondan. Fakat aile ilişkilerimiz hakkında bilmediğin çok şey var."

"Sahi mi?" dedim. Ama ses tonumda yine alaycı bir ifade vardı.

"Sadece beni seviyor "olman yeterli. Tek bilmek istediğim husus şu, beni gerçekten seviyor musun

ve benimle evlenmek ister misin? Cevabın evet veya hayır olsun, sadece tek bir kelime işitmek istiyorum."

Acaba benle alay mı ediyordu?

Yoksa rüya mı görüyordum? Utanmasam, rüyada olup olmadığını anlamak için bir yerimi çimdiklemeye kalkışacaktım.

"Sevgilim bu bir şaka mı? Hâlâ anlamış değilim. Gerçekten benle evlenmek mi istiyorsun, yanlış duymadım, değil mi?"

"Çıldırtma beni yahu! Ne şakası? Evet mi, hayır mı?"

"Düşünmem lazım."

"Öyle mi? Demek düşünmek istiyorsun."

"Haklı değil miyim?" Birden parladı.

"Demek bana duyduğun hislerde yanılmışım."

"Hayır sevgilim. Seni sevdiğim bir gerçek. Hayatımda hiçbir kadını senin kadar sevmedim, ama evlilik bambaşka bir şey. Şu an ikimiz arasında bir uçurum var. Ben meteliksiz, başıboş, serserinin tekiyim."

Bânû kızmış gibi bağırdı.

"Yeter artık şu kendini küçümsemen... Bir zamanlar sen bütün Türkiye'nin dilinden düşürmediği, en sevilen yıldızlardan biriydin. Şöhretin bütün ülkeye yayılmıştı. Genç kızken ben de herkes gibi sana âşıktım."

"Bunların hepsi mazide kaldı" diye homurdandım. "İnsan geçmişiyle yaşayamıyor ve mazi karın doyurmuyor. Beni şoförün olarak yanına almasaydın, şu an yine sokaklarda sürünen bir serseri olarak kalacaktım. Ayrıca bir an için evet desem bile doğacak tepkileri, çevrenin bunu nasıl karşılayacağını düşündün mü hiç? Babanın tepkisini hesaba kattın mı?"

Bânû yatağın içinde doğruldu. Kollarımın arasından sıyrılıp üzerimize çektiğimiz yorganı itti. Bacaklarını karnına doğru çekerek alnını dizlerine dayadı. Birkaç saniye öylece düşünceli kaldı. Neden sonra yumuşacık bir sesle fısıldadı.

"Artık hiç şüphem yok, bende de babamın genleri hâkimmiş."

"Anlamadım. Ne demek bu şimdi?"

"Bir bakıma, tarih tekerrür ediyor da diyebilirsin."

"Açık konuş, ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Bânû bana cevap vermeden önce kendi kendine gülmeye başlamıştı, ama bu bir sevinç gülüşünden ziyade sanki geçmişinden hatırlanan kötü bir olayın hüznü gibiydi. Sorumu bir daha tekrarlamadım, onun açıklama yapmasını bekledim. Düşündüğüm gibi de oldu; önce Bânû'nun tebessümünü dudaklarında dondu, sonra iri ve güzel gözlerini belirgin bir noktaya odaklayarak kıstı. Şimdi geçmişinin derinliklerine dalmıştı. Konuşmaya başladığında kelimeler ağzından tane tane çıkıyordu.

"Ben kimin kızuyum, biliyor musun?" dedi.

"Söyledin ya, Kürt Rıza'nın."

"O babam. Ya annem? Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Bir an dalgın gözlerine baktım. O an beni görmediğine emindim. Dalıp gitmişti.

"Hayır" diye fısıldadım. "Bilmiyorum."

"Adana'daki barlarda konsomatrislik yapmış bir fahişenin."

Şaşkınlıktan kalakaldım.

Söylediğine inanmak istemiyordum. Kürt Rıza ile bir konsomatristen onun gibi kız evlat çıkamazdı. En azından bu denli eğitim görüp, kültür ve içtimai gücünü bu raddelere getiremezdi. Tanıdığım Bânû her yönüyle kusursuz bir kadındı.

"Ne o?" dedi. "Bir yorum yapmadın, inanmadın mı yoksa?"

Şaşkın şaşkın ona bakmaya devam ediyordum.

"Ama gerçek bu. Ben on yaşındayken öldü, daha doğrusu öldürüldü. En azından ben öyle düşünüyorum. Annemin ölümü hâlâ bir sırdır. Vaka aydınlanamamıştır. Kanımca onu babam adamlarından birine öldürttü."

Böyle bir açıklamayı hiç beklemiyordum. Söyleyecek bir şey bulamadım.

"Daha sonraki yıllarda babamın annemi deli gibi sevdiğini anladım. Nitekim bir daha da evlenmedi. Onu hiçbir zaman unutamadı."

"Fakat neden? Sevdiği kadını neden öldürsün ki?"

"Nedeni çok basit; ihanet ve para. Babamı hiçbir zaman sevmemiş. Onu bir batağın içinden çekip kurtarmasına, evlenmesine ve her türlü maddi imkânı tanınmasına rağmen, annem barda çalışan bir bateriste aşık olmuş. Tabii bunlar rivayet, başka bir ifade ile sonradan başkalarından duyduğum iddialar. Ama doğru olduğuna inanıyorum. Annemin cesedi Seyhan Nehri'nin kenarında terk edilmiş bir arabanın içinde bulunmuş. Başına üç kurşun sıkılmış. O bateristi de iki gün sonra Urfa'nın ücra bir köy yolunda jandarmalar bulmuş. Vücudu kurşunlarla delik deşik edilmiş halde."

Boğazım kurumuştı.

"Bunu bana niye anlatıyorsun?" diye sordum.

"Hakkımdaki her şeyi bilmeni istiyorum da ondan. Kısacası ailemin geçmişi pek temiz sayılmaz. Ama benden kaynaklanan en ufak bir pürüz bulamazsın yaşantımda."

Elimde olmadan biraz manidar bakmıştım galiba yüzüne. Hemen anlamış gibi devam etti. "Peşin hüküm verme. Doğru, babamın geçmişi biraz karanlıktır ama son senelerde her türlü pis işlerden elini ayağını çekmiş durumda şimdi. Varı yoğu benim, üzerime titrer. Tek evladıyım, anlıyor musun? Küçükken beni karşısına alıp sordu bir gün; büyüyünce ne olmak istiyorsun diye. Hiç duraklamadan cevap verdim. Doktor olmak istiyorum, dedim. Başını salladı, zor bir meslek, çok çalışman lazım, başarabilecek misin diye, sordu. Evet, dedim. Pekâlâ diye mırıldandı. Sonra ne oldu, biliyor musun?"

Omuzlarımı silktim.

"Anladığım kadarıyla doktor olmuşsun, işte. Emeline ulaşmışsın."

"Ama nasılını bilmiyorsun?" "Doğru" diye fısıldadım. Bânû içini çekti.

"Babamla o konuşmayı yaptığımda daha ilkokuldaydım. Adana'da yaşıyorduk. Apar topar İstanbul'a göç ettik. Babamın Fatih'te yaşayan uzak bir akrabası vardı. On beş, yirmi gün beni onların yanına bıraktı. O süre zarfında babamı çok az görüyordum. Sonra bir gün beni onların yanından alıp bu villaya getirdi. Şaşırıp kalmıştım. Burası gözüme saray gibi gelmişti, hayatımda hiç bu kadar büyük, şaşaalı bir bina görmemiştim. Babam Adana'da da zengindi ama burası tam bir malikâne gibiydi. Beni karşısına alıp, kızım dedi, bundan sonra yeni evin burası olacak. Sana yepyeni bir hayat sunuyorum. Şimdi beni anlamayacağından eminim ama sen zeki bir kızsın, kulaklarını açıp beni iyi dinle. Bu evde yalnız yaşayacaksın, ben de yanında olmayacağım. Korkmana gerek yok, ayda bir defa seni görmeye geleceğim, dedi. Gerçekten de söylediklerinden pek bir şey anlamıyordum. Hemen neden, diye sordum. Yüzüme bakıp, geleceğin için öyle gerekiyor diye fısıldamıştı hafifçe gözleri buğulanarak."

Bânû bir kere daha içini çekmişti.

"Sonra?" diye sordum.

"Bana bakmaları için İzzet Efendi'yi ve karısı Vildan'ı tutmuştu. İşin aslını ararsan beni onlar büyüttü sayılır. Babam bu villayı satın almış, beni içine yerleştirmiş, çok güvendiği iki hizmetkârı da beni çekip çevirmeleri için başıma dikmişti. Senin anlayacağın kirli hayatından beni uzaklaştırıyor, beni kötülüklerden ve şaibeli yaşamından ayırıyordu."

"İlginç" diye mırıldandım.

"Evet, ama gerçek bu. Ömrüm yatılı okullarda geçti. Bir daha Adana'ya hiç gitmedim. Buraya bile ancak yaz tatillerinde geliyordum. Babam ise ayda bir kere o da geceleyin gelir, ertesi sabah gün doğar doğmaz, yine kimseye görünmeden ortadan kaybolurdu. Ve bu yaşam tarzı senelerce böyle sürüp gitti."

"Yani baban seni kendisinden soyutladı."

"Pek de öyle denemez. Hayatımdan varlığını hiç silmedi, hatta diyebilirim ki, benim için en iyisini yaptı. Uzak, mesafeli ve her zaman beni düşünen, iyiliğim için elinden gelen her türlü fedakârlığı yapan biri oldu. Hayatım boyunca aldığım hiçbir karara itiraz etmedi. Her zaman en uygun kararları alacağıma inandı. Şimdi de evliliğime itiraz etmeyecektir."

Düşünmeye başladım.

Kuşkusuz Bânû'yu seviyordum, onunla bir hayatı paylaşmak harika bir şeydi, ama en azından şimdilik bu imkânsız bir tasavvurdu. Bunu yapamazdım. Bânû çocukluğundan beri yakışıklı, zengin, toplumun sevdiği adeta taptığı bir artiste âşıktı, ama artık ben o adam değildim. Onun sevgisi, fantastik, aşırı romantik, hatta bir düştü. Onun gibi zeki, akli başında bir kadının, nasıl olup da böyle olmayacak bir maceraya kalkıştığını anlayamıyordum.

Çıplak vücuduna sarılıp kendime çektim. Uysal bir kedi munisliğiyle bana sokuldu, başını göğsüme yasladı.

"Hemen muamelelere başlamalıyız" diye fısıldamıştı. Gülümsedim.

"Kasap Tayyar'da nikâh merasimine katılacak mı?" diye sordum.

Birden irkilerek yüzüme baktı.

"O da kim?" diye şaşırarak sordu.

"Babanın üstüme saldığı adam."

Sorumdaki espriyi anlamamış gibi mırıldandı.

"Saçmalama, Metin. Ne işi var öyle birinin merasimde?"

"Ama o babanın sadık adamı."

Başını göğsümden çekip yüzüme baktı.

"Ne demeye çalışıyorsun sen?"

"Gerçekleri görmeni istiyorum. Sen baban için bir Kükedisisin. Seni her türlü pislik ve kötülüklerden uzak tutmuş, masal prensesi gibi yetiştirmiş. Takdir etmemek elde değil. On sene önce karşılaştaydık, belki sorun olmazdı. Ama yanıldığın iki önemli nokta var. Ben artık o ünlü aktör değil, meteliğe kurşun atan bir sokak serserisiyim. Ayrıca baban son zamanlarda itibar kazanmış, meşhur bir işadamı olsa da hâlâ karanlık işler çevirdiğini biliyorum. Aksi halde Kasap Tayyar niye beni tehdide kalkışsın?"

Bir iki saniye düşünen Bânû, "Tamam, anlaşıldı" diye mırıldandı.

Kendimi tutamayıp homurdandım.

"Ne anlaşıldı?"

"Beni sevmiyorsun."

"Saçmalama. Sana âşığım. Deliler gibi seviyorum hem de. Ama evliliğimiz söz konusu olamaz, bu çok komik bir şey."

"Hiç de değil."

"Bunu sakın bir kafayla tekrar düşün." "Merak etme, çok düşündüm."

"Öyleyse, hata ettiğini kabul et. Davul bile dengi dengine çalar. Bizler farklı âlemlerin insanlarıyız. Evliliğimiz olacak şey değil."

Kara gözlerine hüznün çöktü sevgilimin.

"Bu son sözün mü?" diye sordu.

Başka ne diyebilirdim ki? Ağır ağır başımı salladım. Bir anlamda başıma devlet kuşu konmuş sayılırdı; böyle bir evliliği hayal bile edemezdim.

Olmayacak duaya âmin demek gibi bir şeydi bu.

"Üzgünüm ama öyle" diye fısıldadım.

"Yani benimle evlenmek istemiyorsun."

"Üzgünüm ama başka çarem yok."

Birden yataktan fırladı. Ne yapacağını kestirmeye çalıştım. Aslına bakılırsa kafam durmuş gibiydi, doğru dürüst düşünemiyordum. Şu son bir gece içinde inanılmaz şeyler olmuş, tahmin ve tasavvur edemeyeceğim olaylar yaşamıştım. Bânû her zaman şaşırtıcı şeyleri yapmaya şartlanmış biri gibiydi. Elimde olmadan çıplak vücudunu seyre başladım. Gayriihtiyarı ürktüm de; bütün bir gece

sevişmemize rağmen yataktan fırladığı andan itibaren yeniden onu arzuladığımı hissetmem şaşırtmıştı beni. Yoksa teklifini geri çevirmekle aptallık mı ediyordum? Benim gibi aylak, serserinin birine bundan daha iyi bir teklif mi sunulabilirdi? Hayatımın bir anda değişeceğini çok iyi biliyordum. Ama yine de içimde, kişiliğimin hâlâ bozulmamış bir yanı mantığıma galebe çalıyordu. Bânû'yu çılgınca seviyordum, lakin söylediklerimde de haklıydım.

Arkasından ona bakmaya devam ettim. Sırtına sabahlığını geçirerek çıplaklığını örttü. Fazla sigara içmemekle beraber komodinin üzerindeki sigara paketinden bir sigara alarak, aç karnına yaktı. Derin bir nefes çekerek homurdandı.

"Peki, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Hiç bilmiyordum.

Ama bu şartlar altında işime devam etmem söz konusu olamazdı. "Herhalde villayı terk etmek zorundayım" diye kekeledim. Bir iki saniye düşündü.

"Doğru" dedi sonunda. "Yalnız yeni bir şoför buluncaya kadar birkaç gün daha işine devam et lütfen. Bu şartlar altında aynı çatıda kalamayız artık."

"Haklısın" diyebildim.

"Şimdi kimse görmeden odamdan çık lütfen."

"Tabii" diye fısıldadım.

Ama içim bulgur savuruyordu. Hayatımda gerçekten sevdiğim ilk kadından ayrılmak zorundaydım artık. Yataktan kalktım.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

APTALIN tekiydim. Haza enayi.

Davranışımı başka nasıl izah edebilirdim ki? Toplum içindeki itibarlı, dünyalar güzeli sevgilim, bana âşık olduğunu, evlenmek istediğini söylüyor, ben ise saçma sapan bir gurur kırıntısıyla onun bu isteğini geri çeviriyordum. Elimdeki bezle arabanın ön camındaki buğuyu silmeye çalışırken bir yandan da düşünüyordum. Bu sabah aramızdaki konuşmaları duyan biri olsa enayiliğime, herhalde ağzıyla değil başka bir yeriyle gülerdi. Yaptığım düpedüz dangalaklıktı. Daha odadan çıkar çıkmaz kara kara düşünmeye başlamıştım bile. Aslında verdiğim cevaba pişman değildim, ama ondan ayrı kalmak daha şimdiden içime oturmuştu. Onu bir daha görmeden nasıl yaşayacaktım. Aşk çoktan bacayı sarmıştı da farkında değildim.

Doğrusunu söylemek gerekirse, yeni yeni şimdiye kadar hiç âşık olmadığımı anlıyordum. Hayatına çok kadın giren erkeklerin çoğunun başına gelen bir durumdu bu galiba; kadınlara şimdiye kadar hep arzularımın geçiştirilmesine yardımcı olan kimseler nazarıyla bakmıştım. Şöhretin, kendini beğenmişliğin ve bir halt sanmanın kaçınılmaz sonucu. O devirler çoktan bitmiş, mazide kalmıştı. Artık sadece bir hiçtim. Geçmişimi, şaşaalı günlerimi bilenler bile bana acıyarak bakıyorlardı. Oysa ben anlaşılmaz bir gurur uğruna mükemmel bir teklifi geri çevirmek küstahlığında bulunmuştum. Bunu aptallıktan başka nasıl yorumlayabilirdim?

Arabanın camlarında buğu, nem, ıslaklık filan kalmamıştı, ama ben hâlâ elimdeki bez parçasıyla sinirlerimi yatıştırmak için silip duruyordum. Bânû yerime birini bulmak için birkaç gün mehil istemişti. Dilerse bugün dahi, hemencecik bir şoför bulurdu yerime. Kim onun yanında çalışmak istemezdi ki?

Sinirden titriyordum.

Bana verdiği ücret, yatacak yer, yiyecek avantajlarım hiç umurumda değildi; eski süfli hayata dönecek olmam da beni ırgalamıyordu. On yıldır sürdürdüğüm hayata yeniden intibak edebilirdim, ama asıl mesele onu görmeden nasıl yaşayacağımda En zoru onsuz bir hayata tahammül etmektir, hele dün gecedan sonra.

Birden utandım.

Erkekliğimden hicap ettim. Kendini bilen, haysiyetli, mağrur bir erkek, asıl dün geceki o saf ve temiz teslimiyetten sonra bir kadını reddetmemeliydi. Sevdığım kadın bütün içtenliğiyle kendisini bana teslim etmişti. O bütün dezavantajlarımla beni kabul ettiğine göre bu yaptığım düpedüz onursuzluktu.

Bânû'yu kapıdan çıkarken görünce bir anda elektriğe tutulmuş gibi sarsıldım. Ne yapacağımı bilemedim önce. Sonra hızla kapıya koşup arabaya binmesi için açtım. Yüzüme bile bakmadı,

somurtuk bir çehreyle yerine geçip oturdu. Ben de ağzımı açıp tek kelime söyleyemedim. Arabayı çalıştırıp villanın bahçesinden çıktım. Doğal olarak hastaneye gittiğimizi sanıyordum. Her şeye rağmen dünkü deneyimden sonra, bana korumalarım diye bahsettiği o grubun peşimizde olup olmadığını anlamak için ikide bir arkaya bakıp, peşimizde beyaz Hyundai'yi arıyordum. Biraz geç de olsa, arabayı gördüm. Gerçekten de arkamızdaydılar. Hayrettir ama hep takip edildiğimizi o güne kadar hiç fark etmemiştim.

Sesim çıkmadı.

Hyundai araya belirli bir mesafe koyarak bizi çaktırmadan izliyordu. O ana kadar hiç konuşmamıştık sevgilimle.

Levent'e yaklaştığımızda birden arkadan yükselen sesiyle irkildim.

"Bu sabah hastaneye gitmiyorum" dedi haşin bir sesle. Sesindeki sertliği hissetmemek imkânsızdı. Gariptir, alttan alıp daha yumuşak ve uysal davranmam gerektiğini bildiğim halde aksine dikleştim. Alay eder gibi mırıldandım.

"Emriniz nedir? Nereye götürmemi arzu ediyorsunuz?"

"Ayazağa'ya doğru sür."

"Tabii, hanımefendi."

Dikiz aynasında bir an göz göze geldik. Hırsla bakıyordu bana. Nereye gidiyordu acaba? Normal çalışma günlerinde işinden kaydardığına hiç şahit olmamıştım. Herhalde önemli bir işi olmalıydı. Belki de bir yere uğrar, sonra hastaneye döneriz diye, düşündüm.

İstinye sapağına yaklaştığımız bir sırada soldaki büyük iş hanlarından birini işaret ederek, "Burada dur" dedi.

Olacakları tahmin edemezdim. "Peki, hanımefendi" dedim. Sanki dün gece aramızda geçenler hiç yaşanmamış, birer sevgili gibi değil, tam şoför ve hanımı pozlarındaydık. Arabayı uygun bir yere park edip durdum. Yerimden fırlayıp inmesi için kapıyı açtım.

Yine sert bir sesle, "Benimle gel" dedi.

Hâlâ bir tahmin yürütemiyordum. Acaba taşıtacağı bir şey mi alacaktı bu gösterişli handan? Susmayı yeğledim tabii. Uslu uslu onu bir adım arkasından takip ettim. Buraya daha evvel geldiği belli oluyordu. Yan yana çalışan dört asansör kabinlerinden birine doğru yürüdü. O an boş bulunana bindik. Bânû sekizinci katın düğmesine bastı. Hiç sesimi çıkarmıyordum. Bir ara yan gözle şöyle bir yüzüne baktım. Kabinde bizden başka üç dört kişi daha vardı.

Sekizinci katta asansörden indik.

Kat herhalde komple büyük bir firmaya tahsis edilmiş olmalıydı. Kabinlerin karşısına gelen kısımda büyük bir resepsiyon masası, arkasında da çıtı pıtı bir sekreter oturuyordu. Bânû'yu görünce yerinden kalkıp, "Hoş geldiniz, efendim" dedi.

Dikkatimi çeken husus Bânû'nun kıza hiç yüz vermediği oldu. Sevgilim, insanlarla ilişkide daima ölçülü ve kibardı; kıza bir günaydın bile demeden hızlı adımlarla yürüyüp uzaklaşması tuhafıma gitmişti. Bütün koridor bordo renkli kalın bir halıyla kaplıydı. Bânû bilinçli adımlarla koridor sonundaki bir odaya doğru yürüyordu. Çaresiz onu izlemek zorunda kaldım. Sekreter kızda, nereye

gidiyorsunuz, kiminle görüşeceksiniz filan gibi bir sual sormamıştı. Anlaşılan sevgilim buraya bir hayli aşınaydı.

Koridor sonundaki kapıyı da vurmada kadar açıp içeriye daldı. Bu hareketini daha fazla yadırgamıştım. Arkasından içeriye girince durakladım. Son derece şık ve modern eşyalarla döşenmiş bir odaya girmiştik. Tam karşımdaki büyük cam masanın arkasında ak saçlı, iri kıyım bir adam oturuyordu. Bizi görünce aniden ayağa kalktı. Şaşırmış gibi bir süre sevgilimin yüzüne baktıktan sonra, "Hayrola kızım? Sabahın köründe ne işin var burada? Neden hastaneye gitmedin?" diye sordu.

Birden iliklerimdeki kanın geri çekildiğini hissederek gibi oldum. Bu ak saçlı adam sevdiğim kadının babası, yani Kürt Rıza olmalıydı. O an ne yapacağımı şaşırmış, bön bön adama bakakalmıştım.

Bânû masaya yaklaşmış, adamın yanağına bir öpücük kondurmuştu. "Bir sorunum var, baba" diye mırıldanmıştı ciddi bir şekilde. Kürt Rıza bu arada tedirgin bir eda ile beni süzüyordu. Doğulu olduğu her halinden belliydi. Ağzından şimdilik kızına sorduğu bir iki cümle çıkmıştı ama şivesinden hemen anlaşılıyordu.

"Ne sorunu kızım?" diye hırçınlaştı adam. Yaşlı adamın gözbebeklerinde hemen ciddi ve üzüntülü bir ifade belirmişti. Sanki kızının bir problemi olduğunu kafası bir türlü basmıyor gibiydi. Bânû büyük cam masanın önündeki koltuklardan birine oturdu. Hâlâ benim yüzüme bakmıyordu sevgilim.

Kürt Rıza başka soru sormamakla beraber nazarlarını üstümden çekmemişti henüz. Kızının gergin bir şekilde oturduğunu görünce homurdandı. "Bir şoför tuttuğunu duydum. Bu efendi yeni şoförün mü?"

Dilim tutulmuş halde sevgilimin ne cevap vereceğini bekliyordum. O ise soruyu duymamış gibi davrandı.

"Baba, hemen bilmek istiyorum. Kasap Tayyar diye bir adamın var mı? Kabadayı bir serseri."

Kürt Rıza'nın kaşları çatılmıştı aniden. Kızından böyle bir sual beklemiyordu anlaşılan, hele de ilk defa gördüğü, kızıyla beraber odasına giren bir yabancıнын yanında. Cevap vermeden önce bir süre kasıldı, yüzünü soğuk ve taş gibi bir ifade kapladı.

"Bu ne biçim sual, kızım?" diye homurdandı.

"Doğruyu söyle baba. Bilmek istiyorum. Çok önemli."

"Tayyar niye seni ilgilendirsin ki? Hiçbir şey anlamadım."

"Demek öyle biri var? İfadenden bu anlaşılıyor."

Kürt Rıza bir süre anlamlı şekilde bir kızına bir bana baktı. Neden sonra kaba hatlı yüzünde gizlemeye çalıştığı hafif bir tebessüm oluştu.

"Neden bana böyle bir sual yönelttiğini anlamış değilim henüz. Çocukluğundan beri bana işlerimle ilgili bir soru sormamışsındır. Böyle bir şeyi ilk defa yaşıyoruz. Hem de şoförünün yanında."

Bânû pervasızca söylendi.

"Metin şoförüm sayılmaz. Gerçi arabamı kullanıyor ama ona hiç o nazarla bakmadım. O benim kocam olacak."

Kürt Rıza'nın gözleri irileşmişti.

"Ne dedin?" diye bağırdı. "Kocan mı olacak?"

Sanki ben odada yoktum. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Baba kız odadaki varlığımdan habersiz gibi son derece hayati bir konuda tartışıyorlardı. Konu bir serserinin varlığı ve benim de taraf olduğum bir evlilikti. Havsalam almıyordu ve tüylerim diken diken olmuştu. Şimdi Kürt Rıza hayalet görmüş gibi bana bakıyordu.

"Kim bu efendi? Doktor filan mı?"

Bânû'nun cevabı kısa ve netti.

"Hayır. Eski bir sinema oyuncusu."

Sevgilimin babası tekrar gözlerini kısarak yüzüme baktı. Galiba şimdi meseleyi anlamıştı. Eski sinema oyuncusu ve Kasap Tayyar ifadeleri adamın uyanmasına yetmişti.

"Olmaz!" diye kükredi. "Asla olmaz. Buna izin veremem."

Bânû'nun bu itiraz karşısında sineceğini sanmıştım. Ne de olsa babasıydı karşısındaki adam. Ama o inanılmaz bir sertlikle karşılık verdi.

"Buraya olup olmayacağını sormaya gelmedim. Senden izinde alacak değilim. Tek bilmek istediğim Kasap Tayyar olayı."

Adamın büsbütün köpüreceğini sanmıştım ama hiç de öyle olmadı. O ana kadar henüz ayakta duran Kürt Rıza bitkin bir şekilde yerine çöktü.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Bula bula kendine koca olarak bir ayyaşı mı buldun?"

"Ne yapalım, Aksoy'ların kaderi böyle. Sen de barlarda çalışan bir konsomatrisi bulmuştun bir zamanlar. Şimdi ben de kendime bir ayyaşı seçtim."

Bu kadarı da fazlaydı artık.

Bütün söylenenler doğru olabilirdi. Ama her şeye rağmen gururumun yine incindiğini hissediyordum. Sanki ben söz hakkı olmayan sıradan bir meta gibiydim onların yanında. Birden tepem attı. Eski asi huyum depreşti aniden.

"Yeter be!" diye bağırdım. "Neler oluyor burada? Ben kimseyle evlenecek filan değilim. Serseri ve ayyaş olduğum doğru, lakin kimse benim geleceğim hakkında rızam olmadan karar veremez. Şoförlük görevim de şu an sona erdi. Bundan böyle başınızın çaresine bakın. Kasap Tayyar denen o ite gelince, sizi son defa uyarıyorum, şayet bir daha karşıma çıkacak olursa alimallah onu doğduğuna pişman ederim. Anlaşıldı mı?"

Bütün köprüleri atmış sayılırdım artık. Son sözümü de söylemiştim. Burada daha fazla durmam için bir sebep kalmamıştı. Zaten ayakta duruyordum, hemen geri dönüp odadan çıkmaya hazırlandım. Ama tam o sırada Kürt Rıza'nın tiz ve insanı donduran sesi birden kulaklarımda çınladı.

"Dur bakalım, delikanlı" dedi. "Buradan o kadar kolay çıkıp gidebileceğini mi sandın?"

Hışımla dönüp adama baktım. O da aynı hiddetle beni süzüyordu.

"Kim durduracak beni? Kasap Tayyar mı?" dedim alaycı bir sesle.

"Hayır, ben."

Önce sıırıttım ama sonra yüzümdeki tebessüm birden donakaldı. Yaşlı adamın elinde ufak bir tabanca peyda olmuştu birden.

İnanamadım. Acaba yürüyüp gidersem, gerçekten ateşler miydi elindeki silahı? Belki de ateş ederdi; ne de olsa bu insanlar, buldukları mevkilere çoğu zaman zorbalıkla gelmiş, karanlık dünyaların kişileri idi. Onlar için adam öldürmek ya da yaralamak oldukça sıradan işlerdi. Her türlü melanet beklenirdi. Ne var ki, benim de tepem atmıştı enikonu. Her şeyin bir sınırı vardı, o sınır aşıldıktan sonra korku, tereddüt filan kalmıyordu insanda. Kurşun sıkırsa bile umurumda değildi.

Ama asıl telaşlanan Bânû olmuştu. İkimizin de kararlılığını görünce yıldırım hızıyla yerinden fırlayıp yanıma koştu. Onun birden ateş hattına girdiğini görünce afalladım. Çok kızgındım fakat hâlâ ve her şeye rağmen onu seviyordum. Bir kazaya kurban gitmesini asla istemezdim. Gayriihtiyarı durakladım. Bânû boynuma sarılmıştı.

"Çıldırđınız mı siz?" diye bağırdı. "Ben buraya mutluluğumu kazanmaya, hayatımda sevdiğim iki insanı tanıştırmaya ve aralarında asla bir ihtilaf olamayacağını anlatmaya geldim. Birbirinizi gerçek yüzlerinizle görmeyizi, o kahredici gururunuzu ortadan kaldırmanızı istiyorum. Hâlâ anlamıyor musunuz, ortada benim huzurum ve mutluluğum söz konusu."

Kürt Rıza ile bakıştık yeniden.

Sinirini yenemediği belliydi, ama sonunda tabancasını indirip cebine tıktı. Sevgilim de beni sürükleyerek cam masanın önüne doğru çekti.

"Metin, lütfen otur" diye mırıldandı.

Çaresizlik içinde oturdum.

Şimdi asıl hırslanan Bânû'ydu.

"İkiniz de beni iyi dinleyin" diye bağırdı. Kara gözlerini Kürt Rıza'ya çevirerek homurdanmaya devam etti.

"Baba ben bu adamla evlenmeye kararlıyım, anlıyor musun? Bilmeyerek onun başına büyük bir dert açtın. Bu meselenin derhal hallini istiyorum."

Rıza'dan ses çıkmamıştı. Bânû sonra da bana dönerek söylendi.

"Bırak artık şu burnunun dikine gitmeyi. Kör müsün, sana âşığım diyorum. Daha ne yapayım yani, ayaklarına kapanıp yalvarayım mı benle evlen diye. İşte sizi karşılaştırdım. Aranızda bir sorun varsa halledin."

"Benim kimseyle bir sorunum yok" diye homurdandım. "Ama babanın adamı beni tehdit edip durdu."

Kürt Rıza bana küçümseyerek bakmaya devam ediyordu. Nazarlarını üzerimden ayırmadan kızına söylendi.

"Bu adamı nereden buldun Bânû?"

"Garip bir rastlantı baba. Laz Dursun'un adamları onu bıçaklamış. Az daha ölüyordu, İlkyardım Hastanesi'ne getirdiklerinde ameliyat ederek onu ben kurtardım."

Adam yeniden sinirlenmeye başlıyordu. Kızına çıkıştı.

"Sen Laz Dursun'u nereden biliyorsun? Onu nasıl tanıyabilirsin?"

Bânû gayet sakin bir şekilde karşılık verdi.

"Metin anlattı."

"Ne anlattı sana?"

"Her şeyi."

"Ne demek her şeyi?"

"Bir barda Metin'e teslim edilen bir zarfın peşindeymişsin, doğru mu?"

Kürt Rıza başını salladı.

"Doğru."

"Bu zarf senin için çok mu önemli?"

"Evet, çok önemli",

"Ne var içinde?"

"Sizi ilgilendirmez."

"Bilmek istiyorum baba."

Kürt Rıza gergin bir şekilde homurdandı.

"Bunu koca diye seçtiğin adama sor. Sana o söylesin."

"O zarfı açıp bakmamış. İçinde ne olduğunu bilmiyor."

"Ya öyle mi? O halde neden zarfı geri vermek için benden para talep etti?"

Bânû dehşete kapılmış gibi dönüp bana baktı.

"Doğru mu Metin? Babamdan para mı istedin?"

Öfke ile kükredim yeniden.

"Ne münasebet! Asıl o zarfı geri almak için bana para teklif eden babanın adamı Kasap Tayyar'dı."

"Yalan söylüyor" diye bağırdı Kürt Rıza.

Öfkeden kuduracak gibiydim.

"Asıl yalan söyleyen o" dedim Bânû'ya.

Sevgilim iyice şaşırılmış halde bir bana bir babasına bakıyordu. Bana inanmak istediğini yüzündeki ifadeden anlıyordum ama kararsız kalmıştı.

"Bunu ispatlamak kolay" diye kükredim. "Kasap Tayyar'ı buraya çağırın yüzleşelim."

Bu açık meydan okuyuşum Kürt Rıza'yı da şaşırtmıştı. Bir an gözlerini kısıp yüzüme baktı.

"Böyle bir yüzleşmeye gerçekten hazır mısınız?" dedi. "Yalan söylediğin ortaya çıkarsa Tayyar'ın neler yapacağını sanırım tahmin edebilirsin."

Rıza'nın tehdidi karşısında Bânû kükredi.

"Baba!"

Ben ise kendimden emin bir şekilde homurdandım.

"Ya aksi varit olursa? O zaman ne olacak?"

O güne kadar Kürt Rıza'yı hiç görmemiştim ama adamın ciddi bir kuşkuya kapıldığını hisseder gibiydim. Kısa bir an için dahi olsa kısık kara gözleri şüpheyile kırılmıştı. Gözlerini benden ayırmadan sordu.

"O zarfı teslim etmen için sana ne kadar para teklif etti?"

Kafamı zorladım; artık bu saatten sonra hata yapmaya gelmezdi, Kasap Tayyar'ın çanta içinde gösterdiği parayı hatırlamaya çalıştım. Sonra güçlkle mırıldandım.

"Bir milyar lira"

Kürt Rıza boğuk bir kahkaha atmıştı. "Bir milyar mı?" "Evet" diye tasdik ettim.

Sevgilimin babası hâlâ sırtıyordu.

"Yani adamım Tayyar o zarfı vermen için sana bir milyar teklif etti, öyle mi?"

Başımı salladım.

Ama Kürt Rıza'nın sırtıışı birden donmuştu sanki. "Bunu ispat edebilir misin?"

Yine düşündüm bir an. "Evet" diye fısıldadım. "Daha sonra bana teklif edilen bu parayı bir dostuma söylemişim. O da biliyor."

"Kim?"

"Bir zamanlar sizin de tanıdığınız dürüst biridir." Rıza'nın kaşları yeniden çatılmıştı. "Benim tanıdığım biri ha? Kimmiş o?"

"Oturduğum Ahududu Sokağı'ndaki bir kahveci. Adı Cevat'tır. Ona Cevat Baba derler." Kürt Rıza verdiği adı anımsamaya çalıştı.

"Cevat mı? Ha, hatırladım galiba. Yıllar öncesinden tanırım onu."

"O da aynı şeyi söylemişti. Bir zamanlar onun kahvesine siz de uğarmışsınız. Adamınız Kasap Tayyar'ı da tanıyor."

Kuşkusu şimdi biraz daha artmışa benziyordu. Bânû ise bir tenis maçında topun iki rakip oyuncu arasında gelip gidişini izler gibi bir babasına bir bana bakıyordu sessizce.

Kürt Rıza tekrar sordu.

"O zarfı sana kim verdi?"

"Rıfkı isimli biri"

"Laz Dursun'un adamı mı?"

"Öyle diyorlar."

Gözlerinde yine kısa bir müddet inanmaz bir ifade oluşmuştu. "Peki, Rıfkı o kadar önemli bir zarfı sana niye versin ki?" "Sanırım mecbur kaldı."

Kürt Rıza yine garip garip yüzüme baktı.

"Mecbur mu kaldı?"

"Evet. O sırada polisler barı basmıştı. Rıfki'nın yanında Coni Zeki denen bir adam daha vardı. Cebinden çıkardığı zarfı Rıfki'ya uzattı, ama Rıfki içeriye dalan polisleri görünce alelacele zarfı bana uzattı. Al bunu dedi, biz sonra senden alırız."

Ben hatırladıklarımı naklediyordum dürüstçe, ama nedendir bilinmez bu son açıklamamdan sonra Kürt Rıza'nın birden tepesi attı, yine hışımla yerinden fırladı.

"Ne dedin, ne dedin?" diye kükredi.

Niçin bu kadar celallendiğini anlamamıştım; hatta bir an yine silahına sarılacağını sanmıştım. Lakin az sonra hayretinin asıl ağzımdan çıkan Coni Zeki'den kaynaklandığını anlayacaktım. Rıza adeta titremeye başlamıştı. Adamdaki korku ifadesini Bânû'da fark etmişti.

"Kim o adam baba?" diye mırıldandı.

Kürt Rıza kızının sualini duymamış gibiydi. Gözlerini benden ayırmadan sordu. "Şu Coni dediğin adamı bana biraz tarif etsene," dedi.

"Zayıf, takım elbiseli, sinsi görünümlü biriydi. Oldukça şıktı. Yakasına da bir karanfil takmıştı."

"Tuh Allah kahretsin!" diye homurdandı Kürt Rıza. "Namussuzlar!"

Sevgilimin yüzünde muzaffer bir ifade yakalamıştım. Sonunda babasının söylediklerime inandığını anlamıştı. Başka bir şey söylemedi, sabırla bekledi. Merakla Kürt Rıza'ya bakıyordum. Cam masanın üzerinde yarım kalmış bir puro vardı; fakat puroyu bırakıp cebindeki altın sigaralıktan bir sigara çıkarıp dalgın ve endişeli bir eda ile sigarasını yaktı. Sonra bizim oradaki varlığımızı unutmuş gibi odaya bol aydınlık veren geniş camın önüne doğru yürüdü. Sırtını bize dönüp uzunca bir süre dışarıyı seyretti.

Kızı da, ben de normale dönmesini bekliyorduk adamın. Neden sonra kısık bir sesle, adeta fısıldar gibi konuştu.

"O zarf hâlâ sende mi, delikanlı?"

Delikanlı lafi aramızda atılmış köprülerin yeniden kurulduğunun habercisiydi sanki.

"Evet" diye mırıldandım. "Şayet Laz Dursun'un adamları sakladığım yerden almadılarsa hâlâ Ahududu Sokağındaki evimde olmalı."

"Tamam" diye söylendi. "Şimdi bana açıkça söyle; o zarfı bana verecek misin?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim.

"Şayet size aitse, tabii."

Ne demek istediğimi anlamamış gibi gözlerimin içine baktı yeniden.

"Bana ait kuşkusuz."

"O halde can düşmanınız Laz Dursun'un adamı Rıfki'nın elinde ne işi vardı o zarfın?"

"Hâlâ anlamıyor musun?" diye homurdandı. "Coni Zeki dediğin adam da benim tayfalarımıdır. Ama bu durum gösteriyor ki, güvendiğim adamlarımın oyununa gelmişim."

Sesimi çıkarmadan Rıza'yı süzüyordum. Kanımca o da gerçeği söylüyordu, ama birden dönüp bana sordu.

"İyi de" dedi. "Hâlâ anlamadığım bir nokta var. Madem zarfi Rıfkı'dan aldın, neden ona iade etmekten kaçındın?"

Omuzlarımı silktim, artık o konuya dönmek istemiyordum. "O gün çok sarhoştum. Hiçbir şey hatırlamıyordum" diye fısıldadım. "Rıfkı'ya bunu anlatmak zordu, hatta öylesine sarhoştum ki ne Rıfkı ile barda konuştuğumu ne de ondan bir zarf aldığımı hatırlayamamıştım. O zaman zarfi vermek istemediğimi düşünerek bana saldırdılar. Sonrasını biliyorsunuz."

Kürt Rıza başını anlamış gibi salladı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

KÜRT RIZA, "Biraz bekleyin" dedi ve odadan çıktı. Karamsar bir hava içinde koltukta oturmaya devam ettim. Bânû'nun babası çıkınca hemen yanıma koşacağını sanmıştım, ama sevgilim daha da durgunlaşmış yanımdaki koltuğa gelip oturmuştu. Hiç sesi çıkmıyordu.

"Niye yaptın bunu? Neden beni buraya getirdin?" diye sordum.

Yüzüme bakmadan bitkin bir şekilde mırıldandı.

"Hâlâ anlamıyor musun? Senden vazgeçemem. Seninle hayatımı birleştirmeyi kafama koydum. Hiçbir güç bunu engelleyemez. Ne sen, ne de babam. Senin de beni sevdiğini biliyorum. Benim kanımda da Aksoy ruhu var. Kafama koyduğumu yaparım. Ama hayatta sevdiğim bu iki erkeğin arasında ihtilaf olmasını istemiyorum. Her şey gönül rızası ile olmalı."

"Seni anlamakta zorlanıyorum" diye söylendim. "Artık benden hayır gelmeyeceğini göremiyor musun? Lütfen vazgeç bu sevdadan."

Nihayet bakışlarını bana çevirip süzdü.

"Beni gerçekten istemiyor musun?"

Hayır, diyemedim.

Onu sevmediğimi söyleyemezdim. Suskun kalışım ona yetti. Yeniden morali düzelmiş gibi yerinden kalktı, bana yaklaştı. Donuk da olsa yüzünde bir tebessüm vardı.

"Niye anlamak istemiyorsun? Sen benim çocukluk aşkımsın. Kaç kadına nasip olur bu? Yıllar sonra gençliğimin hayallerini süsleyen erkeğe kavuşuyorum."

"Fazla romantik ve asla gerçeklere uymayan bir durum."

"İşte, kadınlarla erkekler arasındaki fark da bu. Bizim hayal dünyamız daha renkli ve romantiktir. Tabiat, yaratılış icabı. Seni seviyorum ve her ne pahasına olursa olsun, elime geçen bu fırsatı değerlendireceğim."

Gariptir ama karamsar bir şekilde dudaklarım gerilirken, bir yandan da sevgilimin gösterdiği inatçı tutum karşısında içimde bir gurur ve tatmin duygusu oluşup benliğimi kaplıyordu. Böylesine sevilmek her erkeği mest edebilirdi.

Tam o sırada Kürt Rıza tekrar odaya girdi.

"Hadi," dedi. "Beyoğlu'na gidiyoruz. O zarfı bulunduğu yerden çıkarıp bana teslim edeceksin."

Kesin bir emirdi sanki.

Zarfi alacağından emindi. Dik dik, hatta tehditkâr bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Ya teslim etmezsem?"

Kürt Rıza acayip bir şekilde durakladı.

"Böyle bir ihtimali aklından geçirebiliyor musun?"

"Tabii, neden olmasın?"

"Sen ya çok aptalsın ya da tahminimden de fazla zekisin. Karar veremedim."

"Ben sadece o zarf kime aitse onun almasını istiyorum. Size ait olduğunu nereden bilebilirim."

Rıza kızına dönüp bağırdı.

"Söyle şuna da daha fazla aptallık etmesin. Kanına mı susadı ne?"

Bânû melül melül yüzüme baktı.

"Babama inan Metin. Aksi halde damat adayına bu kadar ters davranmazdı."

Bir an gerçekten aptallık ettiğimi düşündüm. Aslında zarf kime ait olursa olsun umurumda değildi; Kürt Rıza'ya ya da Laz Dursun'a ait olsa ne fark edecekti? Her iki grupta zarfi teslim etmezsem beni öldürmekle tehdit ediyorlardı. En iyisi zarfi verip beladan kurtulmaktı. Belki zarfi ele geçiremeyenler bir süre daha peşimde dolaşırlar ama sonra yakamdan düşerler diye düşündüm. Galiba en iyi çözüm buydu; zarfi Kürt Rıza'ya teslim edecektim.

"Pekâlâ" dedim. "Gidelim."

Sevgilim de, babası da rahatladı birden.

Rıza Aksoy'un gökdelenini dört arabayla terk ettik. Her arabanın içinde en azından beş adamı vardı. Hepsinin silahlı olduğuna yemin edebilirdim. Karanlık yüzlü, sert ve acımasız tiplerdi, tam bir eşkıya grubu sanki. Aktörlük yaptığım sıralarda daha ziyade romantik salon komedilerinde oynamaya alışıkтым; yakışıklı bir star olduğumdan beni daha çok o tür rollerde oynatırlardı. Tabii birkaç macera filminde de oynamışım ve şimdi kendimi Hollywood türü kanın gövdeyi götürdüğü bir film setindeymişim gibi hissediyordum. Sanki yönetmenin emri ile her an silahlar çekilip tehlikeli sahneler çekilecekti. Ama bu kesinlikle bir film değildi ve korkuyordum.

Ahududu Sokağı'na bu kadar tantanalı girmek acaba nasıl olacaktı. Kürt Rıza kızının yanına başka bir adamını vermiş ve onu villasına yollamıştı. Şimdi fazla göze batmayan yerli yapım bir arabanın arka koltuğunda Kürt Rıza ile oturuyordum. Direksiyonda ve ön koltukta iki tane iri kıyım koruması vardı. Ama dikkatimi çeken husus ne Kasap Tayyar'ın ne de Coni Zeki lakaplı adamın hareketindeki orduda yer almamalarıydı.

Sevgilimin babası hiç konuşmuyordu.

Arabanın içinde asık suratıyla dimdik oturmuş, sakin ve kayıtsız görünüyordu. Asıl telaş ve korku içinde olan bendim. Garip bir durumdu bu, bir ara yan gözle yanımdaki adama bir daha baktım. Kabullenmek zordu ama Bânû ile evlenmeye kalkışırsam bu ürkütücü adam kayınpederim olacaktı. Son on yıl içindeki berduş hayatımda Beyoğlu'nda sayısız tiplerle karşılaşmışım, ama itiraf etmeliyim ki, şık giyimine karşı, hiçbiri Kürt Rıza kadar ürkütücü görünmemişti gözüme.

Bu adam hepsinden daha tehlikeliydi. Güçlü ve varlıklı. Emrinde yüzlerce silahlı fedaisi mevcuttu ve en ufak bir işaretiyle tereddütsüz adam vururlardı. Artık çok pis bir işe bulaştığımdan hiç şüphem kalmamıştı. Sanki tahammül edilemeyecek bir kâbus yaşıyordum.

Dört araba tantana ile Ahududu Sokağı'na girdik. Önce diğer arabadaki fedailer yerlerinden fırlayarak bulunduğumuz arabanın çevresinde etten bir duvar ördüler. Güvende olduğunu gören Kürt Rıza bana dönerek, "Hadi gel," dedi.

Daha şimdiden sokağın sakinleri meraklı gözlerle bizlere bakmaya başlamışlardı bile.

Arabadan inerken gayriihtiyarı gözüm Cevat Baba'nın kahvesine takıldı. Yaşlı adam da ne olup bittiğini anlamak istercesine kahvesinin önüne çıkmıştı. Kahvesinin eski müdavimi Kürt Rıza'yı o an gördüğüne emindim. Nitekim benim de gözüm bir an Cevat Baba'ya takıldı. Nazarlarımla endişelenmemesi için bir işaret yaptım. O an beni anlayıp anlamadığını bilmiyordum, ama yüzü bembeyaz kesilmişti.

İçeriye girdik, benim Bodrum Palas'ın merdivenlerinden aşağıya kaydık. Kapının önünde Kürt Rıza'nın bir yığın adamları toplanmıştı. Gerçi çok kalabalıktık ama her an karşı grubun adamlarının bir baskınına uğrayacağımızı sanıyordum. Kürt Rıza yanımda anahtarım olup olmadığını bile sormadan, "Kırın kapıyı" diye emretti.

Adamlar zaten entipüften ve defalarca başkaları tarafından da zorlanmış kapıyı iki dakikada kırıp içeriye doldular. Ben hâlâ içerde birileri olabilir diye endişeleniyordum.

Oysa benim Bodrum Palas bomboştı.

Kürt Rıza adamlarının arkasından beni de yanında çekiştirerek karanlık ve izbe daireye girdi. İçerisi her zaman olduğu gibi küf ve tuvaletin iyi çalışmayan sifonundan dolayı idrar kokuyordu. Rıza etrafı şöyle bir gözden geçirdikten sonra adamlarına dönüp, "Bizi dışarıda bekleyin" diye emretti. Rıza'nın fedai ordusu aceleyle Bodrum Palas'tan çıktılar. Rıza gözlerini bana devirerek, "Hadi, çıkar bakalım şu zarfi sakladığın yerden" diye homurdandı. " Şimdi burada baş başayız ve bizi gören kimse yok."

Yine de kısa bir tereddüt geçirdim. Doğrusu hâlâ geleceğim hakkında endişelerim vardı.

"Ya Laz Dursun'un adamları zarfi sana teslim ettiğimden dolayı beni öldürmeye kalkışırlarsa, o zaman ne olacak?" dedim.

Gözleri kısıldı.

"Bundan böyle kimse sana dokunamaz. Anlamıyor musun, benim himayemdesin."

"Bu himaye benim için garanti mi sanki?" Hakarete uğramış gibi yüzüme baktı.

"İyi anlamadın galiba be adam" diye homurdandı. "Kızımın isteğini duymadın mı? Bana damat olacaksın. Hangi gafil senin canına dokunabilir ki? Tümünün ocağını yakarım. Sen hâlâ beni yeterince tanımadın galiba."

Son bir metanetle sııttım.

"O kadar güvenme kendine. Baksana bunca yıllık adamların Kasap Tayyar ile Coni Zeki de sana kazık atmaya kalkıştılar."

Antep çıbanının izi olan yüzü hiddetten sapsarı kesildi. Buz gibi bir sesle homurdandı.

"Bu onların son hatası oldu. Onları defterden sildim. Artık yaşamayacaklar."

Ciddi miydi acaba? Doğru mu söylüyordu?

"Ne yapacaksın onlara?" dedim titreyen sesimle.

"Sadece bana ihanetlerinin cezasını ödeyecekler."

Nutkum tutulmuştu. O âlemde bunun anlamının ölüm olduğunu bilecek kadar kafam çalışıyordu. Titremekten kendimi alamadım.

"Hadi acele et" dedi. "Bu pislikte daha fazla kalmak istemiyorum."

Çaresiz bir şekilde son bir defa yüzüne bakarak ağır adımlarla arka taraftaki yatak odama geçtim. Adam haklıydı, gerçekten köpeği bağlasan bu leş gibi kokan yerde durmazdı. İki duvarın birleştiği köşedeki zemin tahtalarına doğru yürüyüp yere çömeldim. Köşedeki ufak bir tahta parçası gevşek iki çivi ile yere çakılmıştı. Çıplak gözle onun, yerinden çıkacağı pek anlaşılmazdı. Nitekim parmağımı uzatıp hafif bir tazyikle parçayı oynattım ve usturuplu bir şekilde çıkardım.

Kürt Rıza tepeme dikilmiş beni izliyordu.

Burası benim Bodrum Palas'taki zulamdı. Çok nadiren elime biraz para geçerse kimse tarafından çalınmasından diye oraya koyardım. Ama o sıralar o zarftan başka bir şey yoktu içinde.

Zarfi yerinden çekip Rıza'ya uzattım.

Zarfi hemen tanımişti. Sırıtarak elimden aldı, baktı. Ama tatmin olmamış gibi çabucak zarfi yırtıp bir de içine göz attı. Sonra telaşsız bir şekilde ceketinin cebine tıktı.

"Hadi gidiyoruz, şimdi."

Yerimden doğruldum.

İyi veya kötü bu macera benim için bitmiş sayılırdı artık. Zarfi Kürt Rıza'ya teslim etmekle doğru yapıp yapmadığımı hâlâ bilmiyordum, ama içimden bir his doğru yaptığımı söylüyordu. En azından sevdiğim kadın için en uygununu yaptığımı düşünüyordum. Ayrıca bundan böyle Laz Dursun ekibinin de pesime düşmeleri oldukça zayıf bir olasılıktı, hele Kürt Rıza söylediğini yapıp kendisine ihanet eden iki adamını cezalandırır-sa. Bu karanlıklar içinde yasadışı işlerle boğuşan insanların mücadelesiydi; filhakika ben de berduş ve serserinin biri sayılabilirdim, ama en azından onların dünyalarıyla bir ilişkim yoktu. Benim bütün kötülüğüm kendimeydi. Dışarıya çıktık.

Sokaktaki meraklı kalabalık daha da artmıştı. Fakat kimsecikler konuşmadığı gibi cesaretle başlarını kaldırıp, bir zamanlar ilk kötü şöhret basamaklarını bu semtte tırmanmış Kürt Rıza'ya bakmaya cüret bile edemiyordu.

Arabalara bindiğimiz zaman, "Dur bir dakika" dedim Rıza'ya. Dönüp beni süzdü. "Ne var?"

"Cevat Baba'nın evini tahrip ettik. Buna hakkımız yok. İras ettiğimiz zararın bedelini ona ödemeni istiyorum. Ne de olsa ben onun kiracısıyım hâlâ" dedim.

"Artık değilsin."

"Olabilir. Ama hemen ona bir ödeme yap. Adamcağızın kapısını kırdık."

İnanmaz nazarlarla bana baktı. Sanki söylediğime inanamıyordu. Neden sonra tamam, diye homurdandı. Elini cebine sokarak üzerinde hâlâ banka bandrolü sarılı bir deste yüzlüğü çıkararak

önde oturan adamına uzattı.

"Götür bunu şu karşıdaki ak saçlı adama ver. Kahvenin sahibine. Kiracısı Metin Bey'in borcu dersin."

Desteyi kapan fedai hemen arabadan inerek kahveye yollandı.

İçimi bir huzur kaplamıştı şimdi. Cevat Baba o parayla değil bir, birkaç tane kapı yaptırabilirdi artık.

Arkama yaslandım.

Bu pis âlemden uzaklaştığıma inanmaya başlamıştım artık. Heyhat, meğer ne kadar yanılmıştım.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

KÜRT RIZA'nın adamlarından biri beni Bânû'nun villasına kadar bırakmıştı. Arabadan inip villanın hafif meyilli yolunu tırmanırken hâlâ bir hayal âleminde gibiydim. Artık vücudumda bir bıçak yarası vardı. Ama o ameliyatı yapan doktor adeta hayatımın gidişatını değiştirmiş, yalnız canımı kurtarmakla kalmamış, bundan böyle süreceğim yaşamın rotasına da yön vermişti. Kim ne derse desin, Bânû'ya âşıktım ve sevgilim benim talihimi değiştiren bir piyangoydu sanki. Kendimi müthiş şanslı saymalıyım ve ona çok şey borçluydum. Beni it kopukların yer aldığı cehennem gibi bir hayattan çekip, yine insan gibi yaşayacağım, geçmişime layık bir düzene sokan kadındı. O gençliğinde uzaktan âşık olduğu ünlü bir sinema oyuncusunu, yeniden hayata döndürmüş ve daha da önemlisi sevmeyi öğretmişti.

Hayatımda ciddi anlamda ilk defa bir kadını seviyordum. Geçmişimde yaşamıma giren her çeşit kadından çok farklıydı o. Sarışını, esmeri, kızılı velhasıl akla gelebilecek her türlü kadınla flörtüm, gelip geçici maceralarım olmuş, lakin hiçbirine âşık olmamıştım. Bu ilk defa başıma geliyordu ve onsuz yaşayamayacağımı aslında çok iyi biliyordum. Evlenme meselesine gururum karşı çıkmıştı önce ve bunu kaba bir şekilde kendisine söylemiştim, ama aslına bakılırsa düpedüz halt etmekte bu. Bânû benim için bulunmaz Hint kumaşı, bir nimetti. Yatıp kalkıp Tanrı'ya dua etmeliydim. Benim gibi ayyaş bir serseriye kısa sürede adam etmişti. Şimdi villaya girince ellerine kapanıp kaba davranışından ötürü özür dilemeliydim. Daha hayattan ne bekleyebilirdim ki? Kapısına şoför olarak girdiğim bir evde evin efendisi olmak üzereydim.

Villanın kapısını çaldım.

Kapıyı her zamanki gibi İzzet Efendi açtı. Yüzü asık ve soğuktu. Nedense bu adam bana bir türlü ısınmamıştı. Sanki yıllardır hizmet ettiği hanımının başına bir uğursuzluk getireceğime inanmış gibi bana mesafeli ve ilgisiz davranıyordu. Ona göre, bunu yüzüme karşı söylememekle beraber, ben bu kâşaneye uygun düşmeyen bir sokak serserisiydim. Aslında bunu yapmak istemezdim, ama sevgilimle evlenir evlenmez bu herife haddini bildirmek boynumun borcu olacaktı.

Beni içeri alır almaz, "Hanımefendi sizi salonda bekliyor" dedi.

Keyifle ilk kattaki büyük salona doğru yürüdüm. İçimden de kıs kıs gülüyordum; acaba bir süre sonra Bânû ile evleneceğimizi duyunca evin bütün çalışanları bana nasıl davranacaktı, çok merak ediyordum.

Bu kez salonun kapısını vurmadan açtım.

Sevgilim büyük koltuklardan birinde oturuyordu.

Çok şık giyinmişti. Sırtında siyah bir elbise vardı. Giyiminde siyah rengi daima tercih ettiğini biliyordum artık. Gözlerinin içine gülerek baktım. Niyetim hemen yanına gidip ona sarılıp,

öpücüklerle boğarak yüz kere, bin kere özür dilemekti. Aptalca yaptığım hatayı telafi etmeli, beni bağışlamasını istemeliydim.

Ama birden irkildim.

Bânû'nun gözlerinde buz gibi bir ifade vardı. İlk düşüncem şu oldu; herhalde bana aşırı derecede kırılmıştı. Önemsemedim, nasıl olsa özür dilemeye hazırdım. Seven her kadın kırılınca sevdiğinin onun gönlünü almasını beklerdi, bu kaçınılmaz bir şeydi. Fakat daha ben ağzımı açmadan sert bir sesle konuştu.

"Metin Bey lütfen şu zarfı alınız" dedi. "İçinde tazminatınız var. Umarım yeterlidir. Şu andan itibaren hizmetinize son veriyorum. Arabanın yedek anahtarını İzzet Efendi'ye bırakın ve müştemilattaki eşyalarınızı toplayarak villayı terk edin" dedi.

Bir an kulaklarıma inanamadım.

Şaka mı yapıyordu acaba?

"Sevgilim" diye inledim. "Neler söylüyorsun sen?"

Anında kaşları çatıldı.

"Konuşmanıza dikkat edin. Bir şoför hizmet ettiği evin sahibiyle asla böyle konuşamaz."

Aptallaştım birden.

Ciddi olup olmadığını anlamak için tekrar yüzüne baktım. Mutlaka benden hıncını almak istiyordu. Eh, ne de olsa o da bir kadındı. Ne kadar kültürlü, anlayışlı ve sevecen de olsa, gururu incinen her kadın böyle davranırdı.

"Anladım," diye mırıldandım. "Özür dilememi, pişman olduğumu söylememi bekliyorsun. Hepsini yapmaya hazırım zaten. Ama izin ver yanına geleyim, sana sarılayım ve şimdi ben sana evlenme teklif edeyim. Hem de seni öpücüklerle gark ederek."

"Neler saçmalıyorsunuz siz? Ne evlenmesi, ne öpücüğü?"

Durakladım. Belli ki çok kızgın ve kırılmıştı. Aynı anda elindeki zarfı uzattı.

"Alın bunu ve derhal evimi terk edin."

Bir an kuşkuya düştüm. Ciddi mi konuşuyordu?

"Yoksa evlenmekten vaz mı geçtin?"

"Aklınızı mı oynattınız siz? Bir şoför parçasıyla gerçekten evlenebileceğimi nasıl düşünüyorsunuz? Bütün bunlar babam için çok hayati olan o zarfı elde etmek uğruna tertiplenmiş bir oyundan ibaretti. Bu kadar saf olabileceğinizi sanmamıştım."

Bir anda buz kestim.

Elim ayağım kasıldı, gözlerim kararır gibi oldu. Çok adi ve pis bir oyuna geldiğimi anladım. Sonra içimi dalga dalga bir hırs ve hiddet kapladı. Karşımda duran kadına inanılmaz bir öfkeyle baktım. Her an patlayabilirdim.

Hafifçe sendelediğimi hissettim.

Fakat buna müstahaktım. Bütün aptallık bendeydi. İşin en başından beri inanılmaz bir rüya

görüydüm. Onun gibi zengin ve doktor olmuş birinin benim gibi eski bir sinema artistine, ama gerçekte meteliksiz ve sokak serserisine dönüşmüş bir adama âşık olması ve de evlenmeye kalkışması hiç kuşkusuz ham bir hayaldi. Lakin ben bu basit tuzağa düşmüştüm.

Kargalar bile gülerdi bu olaya.

Tam bir eski zaman Yeşilçam senaryosuydu yaşadığım. Doğrusu eski işime uygun bir şekilde kullanmışlardı beni. Aslında kızacak değil, gülünecek haldeydim. Filhakika ağırıma gitmişti ama ummadığım bir tarzda gülmeyi başardım.

Benim güldüğümü görünce kaşlarını çatarak homurdandı.

"Neye gülüyorsunuz?"

"Size değil" dedim. "Aptallığıma gülüyorum."

"Neden?" diye sordu.

"Alkolle haşır neşir olduğum yıllar gerçekten beynimi çürütmüş ama ben bunu idrak edemedim. Ve aptalca bir tuzağa alet oldum."

"Evet, bu doğru. Siz zavallı bir sokak serserisisiniz. Size ilgi duyacağımı düşünmeniz de çok gülünçtü."

Başımı salladım, "Evet, haklısınız" dedim. "Ama kabul edin ki siz de çok aşağılık bir yaratıkmışsınız."

Pis pis sıırttı.

"Neden?"

"Bir adamın saf ve temiz hayal dünyasına girip, kendinizi ona âşık ettiniz."

"Saçmalamayın. Bana âşık olmaya kalkışmanız büyük cüret."

Tepem yine atmaya başlıyordu. İğrenerek yüzüne baktım.

"Ama yatakta benle sevişirken hiç de böyle düşünmüyordunuz" dedim.

Beni bir pisliğe bakıyormuş gibi süzdü.

"Menfaatimiz onu gerektiriyordu. Ayrıca yatakta da pekiyi olduğun söylenemez. Bir zamanlar hakkında çıkarılan rivayetler palavraymış. Ben senden çok daha iyilerini tanıdım."

O an içimden yüzüne bir tokat atmak geldi.

Ama sonra bunun çok anlamsız olduğunu düşünerek geri dönüp salondan çıkmaya kalkıştım.

Arkamdan seslendi. "Dur bir dakika."

Dönüp bana iğrenç görünen yüzüne baktım. "Daha ne istiyorsun?"

"Zarfi almayı unuttun. İçinde sana bir müddet yetecek kadar para var. Ayrıca aldığım elbiseler ve diğer giyecekleri de götürebilirsin. En azından seni bir müddet idare eder. Yine de sana yardımlarından dolayı borçlu kalmak istemeyiz."

"Lanet olsun" diye homurdandım. "Paran da, aldığın elbiselerde sen de kalsın. Benim birkaç parça çula müdanam yok."

Gayet sakin bir şekilde homurdandı.

"Bence hata edersin. Yeni bir iş buluncaya kadar nefesin kokar."

"O husus seni ilgilendirmez."

Omuzlarını silkti. "Sen bilirsin" dedi.

Kapıya yürüdüm tam tokmağı çevirip çıkarken geri döndüm birden. Kafam karışmış bir şekilde duraklayıp sordum.

"Beni ameliyat ederken o zarfın bende olduğunu biliyor muydun?" dedim. Başını iki yana salladı.

"Hayır, bilmiyordum."

"Peki, ne zaman öğrendin?"

"Babam zarfı saklayan kişinin bıçaklanarak benim hastaneme getirildiğini söyleyince öğrendim. Zira o gece bizim hastaneye getirilen tek bıçaklanma vakası sendin."

İşte bu garipti.

Babası bıçaklandığımı kimden öğrenmiş olabilirdi ki?

"Peki, baban kimden duymuş?"

Güldü.

"Ne kadar safsın. Hâlâ tahmin edemiyor musun?"

Saf saf yüzüne baktım.

"Hayır, hiçbir fikrim yok" dedim.

"O kahvehane sahibinden. Adı neydi hani?"

Gözlerim irileşmişti şaşkınlıktan.

"Cevat Baba'dan mı?" diye kekeledim.

"Evet, o adamdan. Babamın çok eski adamlarından biridir o."

Bütün hayallerim birer birer çöküyordu. Etrafımda dost olarak tanıyıp bildiğim insanların kötü emellere alet olduklarını anlamam beni müthiş bir şaşkınlığa sürüklüyordu.

"Yani Cevat Baba da bu işin içinde miydi?"

İlgisizce bana baktı yine.

"Ha şunu hileydin. O kahveci haberi duyar duymaz hemen durumu babama iletmiş."

Artık diyecek bir şeyim kalmamıştı. Elim tekrar tokmağa uzandı. Ama kör olası şeytan şimdi aklıma bir yığın sorular taşıyordu. Hâlâ tatmin olmadığım yanlar vardı bu meselede.

"Bir dakika," dedim. "Cevat Baba'nın beni çırağının evinde sakladığından da haberiniz var mıydı?"

Hafif bir kahkaha attı.

"Meğer ne kadar safmışsın. Vardı tabii."

"Öyleyse neden baban o zaman üzerime çullanmadı?"

Sanki çok basitmiş gibi o güzel dudaklarını büzerek cevap verdi.

"Babam o kahveciyle evine girip her yanı araştırmış ama zarfi bulamamışlar. İşte o zaman ben devreye girdim. Merak etme baba dedim, ben onu konuşturur zarfi nereye sakladığını öğrenirim diye garanti verdim."

Tekrar tiksinererek yüzüne baktım.

"Nasıl emin olabilirdin ki?"

"Yine anlamsız bir soru soruyorsun. Dilersem her erkeği parmağımın ucunda oynatmasını bilirim. Hiçbir erkek güzelliğimden yakasını sıyıramaz. Benim için çok kolay bir avdın."

Haklı olabilirdi.

Nitekim aptal gibi ona tav olmuşum.

"Hastaneden çıktıktan sonra Bebek'teki karşılaşmamız da planlı mıydı?"

"Ha şunu bileydin. Ayrıca bir şeyi daha belirtmek isterim" dedi. Bön bön yüzüne baktım.

"Neyi?"

"Ben Türk filmlerini izlemeye hiç gitmem. Yani daha önce seni sinemada da hiç seyretmedim. Ayrıca tipin de bana çok soğuk gelirdi. Yıllar sonra televizyonda bir filmini seyrettiğimi hatırlıyorum. Aktör olarak da yeteneğin hiç yokmuş."

Dudaklarımı kemirdim.

"Sen gerçekten iblisin tekiymişsin" diye kükredim. "Keşke senle hiç karşılaşmasaydım."

"Ne yapalım, kader" dedi rahatlıkla.

"Senden nefret ediyorum."

"Hiç umurumda değil. Nefret etsen ne yazar. Sen benim için karınca kadar değeri olmayan zavallı bir yaratıksın. Karşıma çıktın ve seni kullandıktan sonra ezip geçtik. Hadi şimdi güle güle."

Kapıyı ardına kadar açtım. Tam adımımı atacağım sırada yine arkamdan seslendi. "Dur" dedi. "Henüz lafım bitmedi."

Acaba akıtacağı ne zehir kalmıştı içinde? Doğrusu merak ediyordum. Bu yaşa gelinceye kadar her çeşit insanı tanıdığımı sanırdım, ama böylesine adi, düzenbaz, ikiyüzlü birini hiç görmemiştim. Şaşmamak gerekirdi, mafya lideri bir babanın kızıdan daha ne beklenirdi ki?

Son bir kere daha durup ne diyeceğini bekledim.

Küstah bir şekilde sırtıyordu.

"Sana benden bir tavsiye" dedi. "Yerinde olsam kesinlikle Beyoğlu yakasına gitmem. Tahmin edersin herhalde Laz Dursun'un adamları her yerde seni arıyorlardır şimdi ve gördükleri ilk yerde yeniden seni bıçaklayacaklardır. Ameliyatını ben yapmıştım, fakat bedeninin ikinci bir operasyonu kaldırmaz artık. Sakın unutma."

Tüylerim diken diken oldu.

Bir insan bu kadar basit ve alaycı olamazdı. Nefretle yüzüne baktım son bir kere. Evet, Allah onu

fizik olarak kusursuz, hatta mükemmel yakın yaratmıştı, ama neden bu kadar ruh ve vicdan fakiri yapmıştı acaba? Bu ancak ilahi adaletsizlik olabilirdi.

Ne diyebilirdim ki?

Cevap vermek bile abesti. Usulca kapıyı kapattım ve hızlı adımlarla villayı terk ettim.

YİRMİKİNCİ BÖLÜM

İÇİM bomboştu. Sanki her türlü duygudan yoksundum. Tabii bu uğradım şokun ilk etkisi olmalıydı. Daha sonra nefretim öfke ve hiddete dönüşecekti. Elimden elim bir kaza çıkmaması için derhal buradan uzaklaşmalıyım.

Öyle de yaptım.

Deniz kenarına kadar nasıl indiğimi hiç hatırlamayacaktım. İşte gerçek hayatıma yeniden dönmüş, bu saçma sapan rüyadan nihayet uyanabilmişim. Yine meteliğe muhtaç, sefil ve çaresiz olarak sokaklardaydım.

Üstelik bu kez başımı sokacak, geceyi geçirecek yerimde yoktu. Bodrum Palas'a gidemeyeceğim gibi Cevat Baba'nın da bu oyunun bir elemanı olması beni ziyadesiyle yıkmıştı. İster korku deyin, ister menfaat, o çok güvendiğim ve namuslu sandığım yaşlı adam da beni satmış, Kürt Rıza'yı karşısında görünce beni aldatmıştı.

Gerçi sokaklarda sürtmek pek yabancıysa olduğum bir şey değildi, ama bunca hayalden sonra birden kendimi aldatılmış ve ihanete uğramış olarak bulunca ne yapacağımı şaşırılmış haldeydim. Doktorun haklı olduğu tek bir cihet vardı, Beyoğlu'na dönemezdim. Zira olayı duyan Laz Dursun'un adamları daha şimdiden fellik fellik beni aramaya başlamış olmalıydılar.

Nereye gidebilirdim ki?

Yakın akrabam hiç yoktu. Zaten olsa seneler evvel belki onlardan muavenet talebinde bulunurdum. İşin acı tarafı rol yapmaktan başka da elimden bir iş gelmezdi. Yaşamak, en azından aç kalmamak için bir iş bulmalıydım ama nasıl bir iş?

Tuhaftır, fakat aklıma ilk gelen iş yine yağlı bir kapıda şoförlük yapmak oldu. Ama sonra korkuyla irkildim, hayır diye söylendim kendi kendime. O hatayı bir defa yapmışım, ikincisine tahammülüm yoktu. Beni yanına alacak kimsenin başıma yeni bir dert açacağı kuşkusu içimi kapladı. Şüphesiz öyle bir şey olmayacağı kesindi, ama ben korkuyordum. Ayrıca öyle bir işi nereden bulacaktım?

Uzun süre sahil boyunca yürüdüm.

Ne de olsa kış mevsimindeydik, arkamdan esen sert poyrazla şimdiden üşümeye başlamışım bile. Ceketimin yakalarını kaldırdım, ama bu hareket üşümemi engellemedi. Biraz da sinirden üşüyordum galiba. O sırada hafiften yağmur yağmaya başladı. Biraz daha artarsa sıırılsıklam olacaktım. Elimi cüzdanıma atıp ne kadar param olduğuna baktım.

Önce biraz rahatladım, cüzdanımda oldukça para vardı. Lanet olası o paraları da Bânû vermişti. Villada aklıma gelseydi cüzdanımdaki paraları da çıkarıp yüzüne fırlatırdım, ama gerginlik sırasında hiç aklıma gelmemişti.

Yine de yanımdaki parayı ihtiyatlı kullanmalıyım. İçimden bir taksi çevirmek geçti ama yapmadım, anlamsız harcamalara kalkışamazdım. Ne var ki harap olan sinirlerim beni en korkunç düşmanıma doğru itiyordu: içki.

Deniz kenarındaki lokantalardan birine girip bir şişe rakının başına oturmak, dayanılmaz bir arzu olarak içimi kemiriyordu. Beynimi kahreden düşüncelerden ancak sızıncaya kadar içmekle kurtulabilirdim. Tabii o da muvakkaten. Ayılınca ödediğim paraya pişman olacaktım ama benim gibi eski alkol müptelası olan kimselerin başka sığınacağı bir şey olamazdı.

Nerede ve hangi lokantaya girdiğimi hiç bilmiyordum. Önemli de değildi zaten. Gördüğüm ilk lokantaya daldım.

İlk kadehteki anason kokusu mis gibi geldi burnuma.

Bir büyük şişe Yeni Rakı, beyaz peynir ve sigara böreği sipariş etmişim. Servis yapan garsonu beni yadırgayan nazarlarla süzdüğünü neden sonra fark edecektim. Hiçbir şey umurumda değildi artık.

İlk kadehi bir solukta içmişim. İkinci kadehi devirmem de fazla sürmemişti. Henüz yemek saati olmadığından lokanta oldukça boştu, galiba benden başkası da yoktu henüz. Etraftaki masalarla ilgilenmiyordum. Hem böylesi daha iyiydi.

İçmek istiyordum. Durmadan içmek.

Ruhumdaki kargaşayı, ezikliği, incinen gururumu, enayiliğimi ancak kendimden geçip, körkütük sarhoş olunca untabilirdim. Hoş, bu da bir çare değildi. Ayıldığımda yine aynı acı gerçekle yüz yüze geleceğimi biliyordum. Ama alkolden medet uman herkes gibi o an yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Fakat lanet olsun, bu dünyada bana rahat yoktu sanırım.

Daha şişenin yarısına gelmeden o iki adamı fark ettim. Lokantaya ne zaman geldiklerini görmemişim. Az ilerimdeki bir masaya oturmuşlardı. Biri orta yaşlı, diğeri oldukça gençti, daha ziyade baba oğul gibi. Tabii önce hiç umurumda olmamışlardı, ama sonra dikkatle bana baktıklarını hissettim.

Şöhretin kötü yanı buydu işte; aradan yıllar da geçse sizi hatırlayan, tanıyan biri her zaman çıkabilirdi. Çaktırmadan beni izliyorlardı. Genç olanın beni tanıyacağını hiç sanmıyordum, ama yaşlı olanı parlak ve şaşaalı devrimden beni anımsayabilirdi. Eh, o meşum ve kahrolası doktorun yanında çalışmaya başladığımdan beri eski serseri kılığımdan da uzaklaştığımdan, beni hatırlamaları daha kolay olabilirdi. Bazı eski hayranlarım daha da ileri gider yanıma da gelirlirdi.

Bakışları üzerimden hiç ayrılmıyordu.

Huzurum kaçtığı için önce sinirlenmeye başladım. Bu تنها meyhanede bile bana rahat yoktu anlaşılın. Kaşlarımı çattım, sanki beni süzmelerinden rahatsız olmuş gibi bir daha o tarafa bakmadım.

Fakat asıl üçüncü kadehi devirdiğimde birden alkolün etkisiyle asıl gerçeği kavrar gibi oldum. Hâlâ aptallığım devam ediyor, her şeyi en olmayacak açıdan düşünüyordum. Yakınımdaki o iki adamı çok safça iki eski hayranım gibi düşünmek gafletini göstermişim. Herifler pekâlâ Laz Dursun'un beni arayan adamları da olabilirdi. O kişilere bu kez ürkerek gözüm takıldı. Onlarda bakışlarını hemen başka tarafa çevirdiler.

Yüreğim hop etti.

Aman Allah'ım diye mırıldandım içimden. Bukadar çabuk izimi bularak peşime takılabilirler miydi? Daha Bânû'nun evinden çıkalı ne kadar zaman olmuştu ki? Sonra bu kadar şaşmamın anlamsızlığını kabul ettim. Herhalde Kürt Rıza ile Laz Dursun birbirlerini çok iyi tanıyan iki hasım ya da düşmandılar. Hiç kuşku yok ki, kızının kimliğini de evini de Laz Dursun biliyordu. Tabii, Bânû'nun şoförü olduğumu da. İzimi tespit etmek için başka nedene ne hacet vardı.

Şimdi yeniden kendi aptallığıma kızmaya başlamıştım. Her şeyi hak etmişim doğrusu. Haza bir salaktım ben. Yahu, canıma kastedilen, bıçaklanmama neden olan o zarfin içinde ne olduğunu bile merak ederek, açıp bakmamıştım. Bu kadarı da olmazdı artık.

Düşündüm.

Gerçekten çok ilgisizdim. Aslına bakılırsa şu an bile o zarfin muhtevası pek ilgimi çekmiyordu. Herhalde Kürt Rıza için çok önemli olmalıydı ki, namussuz herif böyle kirli ve akıl almaz planlar yapıp, zarfı temine çalışmıştı.

Boş ver, diye mırıldandım kendi kendime.

Artık önemi de yoktu zaten. Olan olmuştu. İçinde ne yazılı olduğu da zerrece ilgilendirmiyordu beni.

Ölümden korkuyor muydum acaba? Herkes ölümden korkardı, bunun istisnasının olacağını pek sanmazdım. Kendimi yokladım; ya ben, ben de korkuyor muydum? Hayır, diye düşündüm. Artık bu dünyadan göçüp gitsem, kılım kıpırdamayacaktı. Hayata bağlanmak, dört elle sarılmak için hiçbir nedenim kalmamıştı. Ne bir hayat düzenim, ne gelecekle ilgili bir tasavvurum vardı. Daha da önemlisi başımı sokacak bir yerim bile yoktu. Şu canımdan başka sorumlu olduğum kimse de. Ölüm belki de benim için paklıktı.

Birden rahatladığımı hissettim.

Önümdeki rakı kadehini yeniden doldurdum. Belki de karşımdaki herifler beni temizlemek için yemeğimi bitirip dışarıya çıkmamı bekliyorlardı, faklıydılar da; herhalde bir lokantada adam öldürmek, aynı cinayeti sokakta işlemekten daha zordu. Beni تنها bir yere çekip sürükleyecek, kimse görmeden sessizce işimi bitireceklerdi. Daha önce karnıma saplanan bıçağın sızısını bir kere daha duyumsar gibi oldum. Ahududu Sokağı'ndaki Bodrum Palas'ın önünde bıçaklanışım bir kere daha hayalimde canlandı. Fazla acı çekmemiştim. Kan kaybından gözlerim kararmış, gücüm kesilmiş, yuvarlanıp kalmıştım. O gece çok sarhoştum. Eh, diye mırıldandım kendi kendime tam bir tevekkül içinde, az sonra büyük şişeyi bitirince yine aynı havaya girecek, fitil gibi olacaktım. Ne var ki bu kez kimse imdadıma yetişmeyecek, Bânû'nun nazik elleri beni ameliyat etmeyecekti. Herhalde karşı masada oturan şu iki kabadayı işimin bittiğinden emin oluncaya kadar vücuduma bıçaklarını saplamaya devam ederlerdi. Hem belli de olmazdı; belki bu kez sonuçtan emin olmak için bıçak yerine tabancayı tercih ederlerdi. Kafama sıkılacak bir kurşun anında işimi bitirirdi.

Hani neredeyse sevinmeye başlıyordum.

Bu dünyadan çekip gitmek hiç de kötü bir şey olmayacaktı. İçimi sıcak bir mutluluk kaplamaya başlamıştı. Hatta zevklendim bile. Ölüme bu denli hazır olacağımı hiç tahmin etmemiştim. Yeni doldurduğum kadehimi hafifçe havaya kaldırarak, deminden beri beni gözetleyen adamlara bakıp gülümsedim. Sanki şerefimize içiyorum dercesine. Tabii beni anlayamazlardı, aslında onların şerefine değil, kurtuluşumun, ölümümün şerefine kadeh kaldırıyordum.

Ama adamlar beni görmezliğe geldiler. Hatta hemen bakışlarını kaçırdılar.

Sırıtmaya devam ettim. Yadırgamış olmalıydılar. Kurbanın, katillerinin şerefine kadeh kaldırması pek olağan sayılmazdı. Ama aldırmadım. Bir an saçma bir isteğe kapıldığımı da itiraf etmeliyim. Ayağa kalkıp, masalarına giderek konuyu kendilerine açmayı düşündüm. Olayı en acısız ve rahat bir şekilde halletmelerini teklif etmeyi aklımdan geçirdim. Ama daha sonra hemen vazgeçtim bu tasavvurumdan. Ürküp paniğe kapılabilirlerdi. Çünkü şerefe bardak kaldırdığımı gördükleri andan itibaren yüzleri asılmış, bana kötü kötü bakmaya başlamışlardı.

Boş ver, diye mırıldandım.

Manasız bir dostluk teşebbüsü olurdu bu. Herifleri hiddetlendirmeye gelmezdi. İnsan beyni ne tuhaftı; şimdi aklıma birden yarın çıkacak gazetelerdeki ölüm haberim geldi. Herhalde pek çok gazete üçüncü, dördüncü sayfelerinde, bir zamanların ünlü sinema oyuncusu Metin Kazak dün içkili halde Boğaz'da ölü olarak bulundu tarzında birkaç satırla ebediyete intikalimin haberini vereceklerdi. Galiba işin en hazin yanlarından biri de buydu. Sıkıntılar içinde yaşadığım devirlerde gazetelere konu olmayan ben, ancak ölünce haber olacaktım.

Sat anasını, diye homurdandım. Hiç önemli değildi.

Alkol beni iyice gevşetmiş olmalıydı. Ya çok hızlı içtiğimden ya da yediğim kazığı bir türlü hazmedememenden aklım tekrar Bânû'ya takılmıştı.

Onu değil, kendimi affedemiyordum.

O tam bir yıldı. Beni en hassam yerimden sokmuştu. Kalbimden, yüreğimden, ruhumdan. Onu feci sevmiştim. Acaba bu durum şimdiye kadar kaç erkeğin başına gelmişti? Ömrü nice kadınla çalkantılı geçen, lakin hiçbirine âşık olmayan erkek, tam gerçek anlamda bir kadını sevdiğini düşünürken, birden karşısındakinin fettan, soysuz ve aşağılık olduğunu anlayarak yıkılıyordu. Ben ilk miydim acaba?

Sanmıyordum.

Herhalde benden önce de bu talihsizliğe uğramış erkekler olmalıydı. İçimi çektim. Onun parasıyla aldığım kolumdaki saate bir göz attım. Dudaklarım alaycı bir şekilde gerildi. Bileğimdeki saat zamandan ziyade daha ne kadar sayılı dakikalarım olduğunu gösteriyordu herhalde. Bir saat mi, yarım saat mi bilemiyordum.

Masadan kalkınca, karşımdaki herifler de peşime düşeceklerdi. Herhalde dışarıda, kapının önünde bıraktıkları bir arabaları vardı. Muhtemelen beni kapının önünde temizleyecekler sonra da arabalarına atlayıp uzaklaşacaklardı.

Bir daha baktım onlara ve hiç kuşku kalmadı. Herifler içki de içmiyorlardı. Normal sayılırdı, ne de olsa iş üzerindeydiler.

Canım bir kadeh daha içmek istedi, son bir kadeh.

Ondan sonra lokantadan çıkabilirdim. Hayret ediyordum, son derece rahattım. Demek insan ölüme bu kadar yakın olduğu bir zamanda dahi rahatlığını muhafaza edebiliyordu. Hayatla ölüm arasındaki hassas dengenin bu kadar rahat aşılabileceğini hiç düşünmemiştim.

Garsona hesabı getirmesi için işaret ettim.

Deminden beri bana garip garip bakan garson çekinerek yanıma yaklaştı. Hesap pusulasını önüme uzattı. Mağrur bir şekilde elimi cüzdanıma attım. Heyhat, son yemeğimin parası bile o lanet kadına aitti. Garsonun geri getireceği külliyetli bir bakiye vardı, ama umursamaz bir şekilde "Üstü kalsın," dedim. Ne fark ederdi ki, beş on dakika sonra paraya hiç ihtiyacım kalmayacaktı.

Garson âlicenaplığım karşısında şaşırılmış, yerlere kadar eğilerek teşekkürler etmeye başlamıştı.

Ayağa kalktım. Tabii müthiş başım dönüyordu. Bu kadar kısa zamanda neredeyse büyük bir şişe rakının dibine darı ekmiştim. Masada hâlâ biraz beyaz peynirle sigara böreği kalmıştı.

Sendeledim ve düşmemek için yandaki masanın iskemlelerinden birine tütündüm.

Her an yuvarlanabilirdim.

Dikleşmeye gayret ettim. Ölümüne hazırlanan mağrur bir kumandan gibi çıkmalıydım lokantadan. Sızıp oracıkta yere yığılmam, şanıma yakışmazdı. Eh, bu durumlara da oldukça alışık sayılırdım. Şu son on sene içinde Beyoğlu'nun arka sokaklarının dili olsaydı da bana şahitlik etselerdi.

Giriş kapısını bulabilecek miydim acaba?

Boş gözlerle etrafıma bakındım. Bu lanet lokantaya nereden girmiştin? Çevrede kapı filan görmüyordum. Yeniden sendeledim.

Tam o sırada iki güçlü kol beni tuttu.

Katillerim nihayet müdahale gereğini duymuşlardı. Büyük bir metanetle onlara bakıp, teşekkür ettim. "Hiç gereği yok. Yürüye bilirim" diye fısıldadım. "Endişelenmeyin. Zaten karşı koyacak değilim."

Gösterdiğim teslimiyet ve anlayışa rağmen muhtemel katillerim hiç seslerini çıkarmamışlardı. Kaba herifler, diye düşündüm. İnsan kurbanına bile biraz daha anlayışlı ve yumuşak davranabilirdi. Onlara karşı koymayacağımı ifade etmiştim, daha ne diyebilirdim ki?

Genç olanı kolumu acıtırcasına sıkıyordu.

"Yürüyün, biraz gayret edin" dedi.

Gözlerim kapanıyor, başım dönüyordu. Ama genç olanın uyarısı karşısında ister istemez gülme krizine kapıldım. Güldükçe sarsılıyor, ayaklarım dolanıyordu. Hangi kurban ölümüne gitmek için benim kadar gayret ederdi zaten, aptal mıydı bu genç neydi?

O ise nispeten yaşlı olanına dönmüş, "Ağabey" demişti. "Bu herif tam zom oldu yahu, ne yapacağız şimdi?"

Öteki ters ters homurdandı.

"Bize ne emredildiyse onu, kes dırdırlanmayı da herifi arabaya taşı."

"İyi de patronun karşısına bunu nasıl çıkaracağız. Şu haline baksana, vallahi patron bize dünyayı dar eder."

Hâlâ gülebiliyordum. Zom olmuşum, ama söylediklerini anlayabiliyordum. Sanırım ortadan kaldırılmam biraz daha zaman alacaktı. Bu heriflerin niyeti beni Laz Dursun'un karşısına çıkarmak olacaktı. Son bir .sorgulamadan geçeceğim belliydi. İnfaz sonradan gelecekti.

Gözlerimi çok zor açık tutabiliyordum. Poyrazla yağın yağmur bile açık havada toparlanmama

yetmedi. Adamların kolları arasında sızıp kalmıştım. En son hayal meyal arabaya tıklandığımı anımsayabildim. Sonra her şey silindi gitti.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SANIRIM başımdan aşağı bir kova su dökmüşlerdi. Titreyerek gözlerimi açtım. Başım kazan gibiydi. Tüm bedenimi bir ürperti kapladı. Yüzüm gözüm, saçlarım, gömleğim sırılsıklam olmuştu. Ceketim üzerimde değildi.

Sarsılarak etrafıma bakındım.

Bir lavabonun önündeydim. Beni lokantadan çıkaran Laz Dursun'un iki fedaisi hâlâ beni ayıltmaya çalışıyorlardı. Karşımdaki aynaya bir göz atabildim.

Saçlarım tepemden aşağı boca edilen suyla ıslanıp yapışmıştı. Betim benzim yemyeşildi. Genç olanı homurdandı.

"Miden bulanıyor mu, kusacak mısın?" diye sordu. Bitik bir haldeydim ama midem bulanmıyordu. Başımı salladım. "Hayır."

"İyi. Bir de etrafi temizlemek zorunda bırakma bizi."

"Endişelenmeyin. Çok kaçırdığım zamanlarda kusma gibi bir alışkanlığım yoktur." Orta yaşlı olanı iğrenir gibi bakıyordu yüzüme.

"Madem adam gibi içmesini bilmiyorsun, o ziftin pekini niye bu kadar fazla kaçırdın?"

Hıyarın zoruna bak, diye geçirdim içimden. Neler zırvalıyordu bu herif. Keyfimin kâhyası değildi ya. Ölümün tam eşiğine gelmişken, bir de ne kadar içmem gerektiğinin hesabını verecektim deyyusa. Ya sabır deyip sustum. Giderayak kimseyle maraza çıkarmaya niyetim yoktu artık. Bir an evvel şu işi bitirseler iyi olacaktı.

Neredeyiz acaba diye etrafıma bakındım yeniden.

Bulduğumuz yer kocaman bir tuvaletti. Ama öyle sıradan değil, beş yıldızlı otellerin rest room'larına yaraşacak cinsten bir yer.

Afallamıştım.

"Neresi burası?" diye fısıldadım.

Ama iki serseri de ağızlarını açıp izahat vermedi. Ben de bir daha sormadım. Nasıl olsa birazdan her şey belli olacaktı.

O genç ve iri olanı tekrar homurdandı.

"Nasıl açıldın mı? Konulacak hale geldin mi artık?"

Evet anlamında kafamı salladım. Ne konuşacaktım ki sanki?

Diğeri uyarır gibi söylendi.

"Bana bak, zaten patrona rezil olduk, yanında abuk subuk bir şeyler yapmaya kalkışırsan bak kötü olur sonra. Seni son defa uyarıyoruz."

Manyak mıydı bu herifler, hiçbir şey anlamıyordum. Onların patronları karşısında rezil olmaları umurumda mıydı sanki? Yarım saatlik ömrü kalmış bir insan bunu mesele mi yapardı?

"Tamam, tamam" diye mırıldandım. "Hadi gidelim şu patronunuza."

"Bu halde mi?" dedi genç olanı. Şaşkınlıkla suratına baktım.

"Ne varmış halimde?"

"Ulan ıslak sıçana döndün. Bu kılık kıyafetle seni patronun yanına nasıl götürürüz?"

Tabii hâlâ sarhoştum. Kafam dumanlıydı. Ama mizah duygumu hâlâ kaybetmemiştim sanırım. Sırıttım.

"Üzgünüm ama frak veya smokin giyecek halde değilim" dedim. "Kefen bezini tercih ederim. Sizin içinde kolaylık olur."

"Ağabey" dedi genç olanı. "Bu herif hâlâ körkütük sarhoş. Onu bu halde karşısına çıkarırsak vallahi bizi haşlar patron. Ne yapalım?"

"Yanına hemen çıkarmazsak da azarı işiteceğiz. En iyisi sen hemen gömleğini çıkar ve bu manyağa giydir. Bir de saçlarını tararsak belki idare eder."

Aptal aptal suratlarına baktım.

Hiç bu kadar komik bir şey işitmemiştim. Kısa bir intikam sorgulaması için giyim kuşam tantanasına ne gerek vardı. Nasıl olsa kafama sıkacakları bir kurşunla işimi halledeceklerdi.

Ben sarhoş olabilirdim, ama asıl bu herifler kafayı yemişlerdi.

Bir de baktım, genç olanı hemen soyunmaya başlamıştı. Ceketini çıkarmış, gömleğinin düğmelerini çözmeye girişmişti. Bir yandan da bana dönüp, "Soyun hadi!" diye bağırmişti.

Sırıtmaya devam ettim.

Demek Laz Dursun'un yanına protokol gereği ıslak ve kirli elbiselerle girmek yasaktı. Vay be, diye homurdandım içimden. Herif ne kadar da merasime düşkündü. Öldüreceği kişilerin bile karşısına temiz pak çıkmasını istiyordu.

Dut gibiydim.

Gömleğimin düğmelerini çözemedim. Orta yaşlı olanı bana yardım ederken bir yandan da bana öldürecek gibi bakıyordu. İçinden küfürler savurduğuna emindim. Niye acaba o küfürleri alenen ve bağıra bağıra söylemiyordu.

Boş verdim ve işi oluruna bıraktım. Az sonra sırtıma delikanlının kuru gömleği geçirilmiş, aynanın karşısında saçlarım taranmıştı. Ceketimi de sırtıma geçirdiler. Ama başımdan aşağıya bir kova su geçirirlerken beni iğmiş olsalar da pantolonumda da ıslaklıklar vardı. Artık işi alaya almıştım. "Yahu" dedim. "Pantolonda ıslak, bari bir de kuru pantolon verin. Bir şey değil patronunuz donuma işediğimi sanacak korkudan."

Cevap vermediler, fakat orta yaşlı olanı hiddetle itekledi beni. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusuydu. Madem patronlarının gazabından bu kadar çekmiyorlardı, o zaman niye beni itekleyip duruyorlardı.

Sonunda lüks tuvaletten çıktık.

Ne yazık ki yürümekte hâlâ zorlanıyordum.

Fakat koridora çıkınca gözlerim birden irileşti. Burası bana hiç de yabancı gelmemişti. Sanki daha evvel de burayı görmüş gibiydim. Bütün koridoru kaplayan bordo rengi halılar, yan taraftaki müracaat masası birden beynimde çağrışımlar yarattı.

Uyanır gibi oldum.

Birden hatırlamıştım. Burası Kürt Rıza'nın iş merkeziydi. Daha sabahleyin Bânû ile gelmiştik buraya. Yanılmama imkân yoktu.

Birden direndim beni sürükleyen adama.

"Dur bakalım ahab" dedim. "Neresi burası? Kürt Rıza'nın işyeri mi?" Herif açıklama yapmadan beni iteklemeye devam etti. "Yürü az sonra anlarsın" dedi.

Sinirim tepeme sıçramıştı. Neler olup bittiğini anlamak istiyordum. Burada ne işim olabilirdi artık, zarfi ona teslim etmiştim, daha ne istiyordu benden.

Direnmeye çalıştım ama başaramadım; kahrolası alkol beni güçsüz bırakmıştı. Herif beni kolumdan tutmuş rahatlıkla sürüklüyordu. Ziya'nın çalışma odasının önüne gelmiştik, sekreteri masasının arkasından sadece bir kere bize baktı, ama hiç sesini çıkarmadı. Bugün buraya ikinci gelişimdi ve her ikisinde de tuhaf şartlar altında gelmiştim. Sekreter kızın gözbebeklerindeki ifadeden beni görünce çok yadırgadığını, sarhoş kafama rağmen anladım. Herhalde görünümüm oldukça komikti.

Kapıyı tıklatan adam, içerden girin komutunu duyunca tokmağı çevirdi. Bir an hayretle odadaki kalabalığa bakakaldım. En az on kişi vardı içerde. Çoğu ayakta duruyordu. Sadece ikisi Kürt Rıza'nın cam masasının tam karşısında, iskemlede oturuyorlardı. Ama asıl gariplik suratlarını arkalarından göremediğim o iki kişinin iskemleye bağlı oluşlarıydı.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Kim olduklarını anlamaya çalıştım. Oldukça yadırganacak bir durumdu bu. Anlaşılan mafya lideri kendi binasında pervasızca haklarında hüküm vermeye çalıştığı iki kişiyi sorguluyordu.

Rıza masasının arkasında rahat ve kendinden emin bir şekilde oturuyordu. İçeriye girdiğimi görünce tuhaf tuhaf halime baktı. Yakası düğmelenmemiş iğreti gömleğim, ıslak ve yapışmış saçlarımla herhalde halim komikti. Bir süre beni süzdü, sonra eliyle yaklaşmamı işaret etti. Tabii her zamanki gibi kaba ve asık suratlıydı.

Beni getiren adamın kolundan kurtulmuştum. Sarsak ve sendeleyeyen adımlarla masaya doğru yürüdüm. Kürt Rıza yerinden kalkarak, "Şurada oturan iki adama bak bakalım onları tanıyor musun?" diye gürledi.

İskemleye bağlı adamların yanına yaklaşınca merakla başımı çevirip baktım. İkisini de tanımıştım. Biri Kasap Tayyar'dı, diğeri de Coni Zeki.

Tanımamam imkânsızdı.

Ama itiraf etmeliyim ki ikisini de ilk bakışta çıkaramamıştım. Çünkü on beş rauntluk profesyonel bir boks maçından çıkmışlar gibi yüzleri gözleri tanınmayacak bir haldeydiler. Bir hayli hırpalandıkları belliydi.

Tanıdığımı belli etmek istercesine başımı salladım.

Kürt Rıza, "Sana barda o zarfı veren bunlardan hangisiydi?" diye sordu.

Parmağımla sol tarafta oturan Coni Zeki'yi işaret ettim.

"Bu işte" dedim. "Emin misin?"

"Tabii."

Coni Zeki inlemişti.

"Yanıyorsun patron. Ben bu adamı ömrü hayatımda hiç görmedim. Yemin ederim. Her kimse tanımıyorum onu. Yalan söylüyor."

"Kes sesini hergele!" diye kükredi Rıza. Sonra yine bana dönerek sordu. "O zarfı barda bu itin, Laz Dursun'un adamlarından Rıfki'ya verdiğini gördün mü?"

Doğruyu söylememin hiçbir sakıncası yoktu.

"Evet, gördüm" diye mırıldandım.

Kürt Rıza, "Anlat bakalım" dedi bana. "O gece barda ne oldu?"

Galiba yavaş yavaş ayılıyordum. Şöyle bir silkinip olanları yeniden hatırlamaya çalıştım. "Barda Rıfki ile içki içiyordum" diye başladım söze. Kürt Rıza hemen lafımı kesti. "Rıfki'yı tanır mıydın?"

"Hayır" dedim. "İlk defa o gece tanışmıştık. Bana içki ısmarlamıştı."

"Peki, devam et. Sonra ne oldu?"

"Önce şurada oturan Coni Zeki dediğiniz adam geldi masamıza."

"Onu tanır mıydın?"

"Hayır. İlk defa o gece gördüm."

"Sonra?"

"Sonra birden polisler bastı barı. Kimlik sorup üstlerimizi aramaya başladılar."

"Devam et."

"Bu Zeki denen adam hızla cebinden bir zarf çıkarıp Rıfki'ya uzattı. Telaşlanmıştı birden."

Yan gözle Coni Zeki'ye baktım. Bu ana kadar söylediklerimin hepsi doğruydu. Ama Coni Zeki oturduğu iskemlede kan çanağına dönmüş yüzü ile kıvranıp duruyordu. Kısık bir sesle yeniden inledi.

"Bu herif yalan söylüyor."

Hiç orali olmayan Kürt Rıza gürlledi.

"Sen devam et," dedi bana.

"Polislerden korkan Rıfki hemen masanın altından aldığı zarfı bana uzattı. Bu şimdilik sende kalsın. Ben sonra seni bulup alırım, dedi."

"Sonra ne oldu?"

"Polisler o ikisini ve bardaki birkaç kişiyi daha alıp gittiler."

"Senin üstünü aramadılar mı?"

Başımı olumsuzca iki yana salladım. "Hayır, aramadılar."

"Neden?"

Saf saf, "Bilmiyorum" dedim. "Herhalde gerek duymadılar."

Kürt Rıza masasının yanından kıvrılarak tam Coni Zeki'nin önüne geldi.

"Ulan teres! Bak yaptığın pisiği şahitle kanıtladım. Beni Laz Dursun'a satacaktınız, değil mi, niyetiniz buydu?"

"Etme, eyleme patron. Nasıl düşünürsün bunu? Biz böyle bir şeye kalkışır mıyız hiç?" diye ağlamaya başladı. "Bunca yıldır sana hizmet ederiz."

Rıza ona hiç aldırmadan bu kez de Kasap Tayyar'ın önüne geldi.

"Ya sen Kasap, bu ihaneti nasıl yaptın? Hiç vicdanın sızlamadı mı? Bunca yıldır ekmeğimi yedin. Konuş bakalım şimdi. Hile ile o zarfı ele geçirmek için buradaki adama çantayla para götürdüğünü itiraf ediyor musun?"

Kasap Tayyar sanırım bu yüzleştirmenin sonucunu çok iyi biliyordu. Yalvarıp yakarmanın kendisine hiçbir şey sağlamayacağını da. Doğrusu cesur bir adamdı. Dikleşti ve sert bir şekilde tükürür gibi söylendi.

"Evet" dedi. "Kabul ediyorum. Saklamanın, yalvarmanın hiçbir anlamı yok. Nasıl olsa ikimizi de öldüreceksin. Ama senin de sonun geldi sayılır patron. Dursun önünde sonunda seni bu âlemden silecektir. Sen artık devrini kapadın. Senin yerinde olsam, çok daha önceden bu piyasadan çekilirdim."

Kürt Rıza tiksiniyor iki eski adamına son bir kere baktı. Sonra, "Götürün bu pislikleri buradan" diye haykırdı.

Tüylerim diken diken solmuştu. Zira her ikisinin de akıbetini tahmin etmek zor değildi. Bu iki adam mafya yasalarına göre ölüme mahkûm olmuşlardı. Dilim damağım kurumuş dehşet içinde olup bitenleri seyrediyordum. Rıza'nın adamları iki adamı alıp dışarıya çıkardılar.

Odada Rıza ile yalnız kalmıştık. "Şimdi muhakeme sırası bende mi?" diye sordum. Küçümseyen bir ifadeyle yüzüme baktı. "Sen fitil gibi sarhoşsun. Ne dediğini bilmiyorsun." "Doğru. Sarhoşum. Bir büyük şişe rakı içtim. Peşime taktığın adamları da düşmanın Laz Dursun'un fedaileri sandım."

Kaşları çatıldı.

"Seni himayeme aldığımı söylemiştim sanırım. Himayem sürdüğü sürece kimse kılına bile dokunamaz."

Elimde olmadan sırtmıştım.

"Himaye ha? Ama ne himaye? Beni rezil bir şekilde kullandığınızı bilmediğimi mi sanıyorsun? Muhterem kızınız her şeyi yüzüme karşı söyledi."

"Öyle mi?"

Kürt Rıza koltuğuna oturdu. Yeni bir puro yaktı. Dumanını üflerken sinsi sinsi yüzüme bakmaya başladı. Sesi çıkmıyordu.

Bu kez dikleşmeye ben meyyaldim. Nasıl olsa olan olmuştu artık. Bu saatten sonra ona inanacak değildim ya.

"O sorguladığın iki adamını ne yapacaksın?" diye homurdandım. "Öldürecek misin?"

Hiç istifini bozmadan homurdandı.

"Bu seni ilgilendirmez. O benim işim. Pek tabiidir ki ihanetlerinin cezasını çekeceklerdir."

"Sonra sıra bana mı gelecek?"

"Neler saçmalıyorsun sen? Seni neden cezalandırayım ki?"

Masaya doğru biraz daha yaklaştım. Aslında içimi dökmek, kızıyla kurduğu tuzağı yüzüne karşı haykırıp kusmak istedim. Ama son anda caydım bu isteğimden. Ne yararı olabilirdi ki? Kırılan onurumu hiçbir şey telafi edemezdi artık. Hatta bunun münakaşasını onlar gibi rezil insanlarla sürdürmek beni daha da küçültecekti.

"Gidebilir miyim artık?" diye sordum.

İlgisizce omuzlarını silkti.

"Tabii. Nasıl istersen. Sana engel olacak değilim ya. Sen görevini yaptın."

"Doğru ya" diye fısıldadım. "Ben görevimi yaptım."

Sonra ayaklarımı sürüye sürüye odadan çıktım.

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YİNE başıboş sokaklardaydım işte. Kürt Rıza'nın ihtişamlı binasından çıkarken kapıda görevli gibi biri yanıma yaklaşır, "Arabamız var mı, beyefendi? Yoksa sizi evinize bırakalım mı?" diye sordu. Alay mı ediyor acaba, diye görevlinin yüzüne baktım. Ne arabası olan, başımı sokacak, geceyi geçirecek yerim bile yok, demek isterdim ama diyemedim tabii. Adama cevap bile vermeden yürüyüp gittim.

Dışarısı buz gibi soğuktu. Üstelik yağmur da yağmaya devam ediyordu. Biraz açılmıştım, fakat devirdiğim bir büyük şişe rakının tam etkisinden de kurtulduğum söylenemezdi hâlâ. Tabiri caizse çakırkeyif sayılırdım.

İşin tuhafı, yaşamak, hayatta kalmak hoşuma gitmişti. İnsan tüm karamsarlığına rağmen ölüme sıcak bakamıyormuş meğer. Bir süre evvel içerken bu hayattan göçüp gitmek iste-. meme şaşıyordum şimdi. Umutlanır gibi oldum. Bu kadar bedbin olmakta anlamsızdı; bundan evvel nasıl yaşıyorsam, iyi kötü o hayatı yine sürdürürdüm. Şu anda öncelikli sorunum kalacak bir yer bulmaktı. Kürt Rıza ve kızı beni kullanmışlardı, ama adamı takdir ediyordum doğrusu; az önce çalışma odasında benim himayem altında olduğun sürece kimse kılına dokunamaz, demişti. Gariptir fakat ona inanıyordum, böyle insanlar düzenbaz ve menfaatlerine düşkün olabilirlerdi, ama Kürt Rıza verdiği söze sadık bir adam gibi gelmişti bana. Sanırım şimdilik Laz Dursun problem olmayacaktı.

Caddedeki otobüs durağına doğru yürüdüm.

Nereye gideceğimi bilmiyordum henüz. Aklıma hiçbir olasılık gelmiyordu. İster istemez Cevat Baba'yı düşündüm. Artık onun Bodrum Palas'ında kalamazdım. Orası ziyadesiyle tehlikeliydi; ayrıca yaşlı kahveciye de kırılmıştım. O da bana oynanan oyunun bir parçası olmuştu. Beni himaye ediyor, gözetip kolluyor maskesi altında, meğer Rıza'ya yardakçılık yapıyormuş. Bu hiç aklıma gelmemişti. Biraz da hak verdim; hiç kimse, hele o yaştan sonra başının Kürt Rıza gibi biriyle derde girmesini istemezdi. Bir tercih yapacaksa onun tarafını tutması doğaldı. Hayatını benim gibi bir serseri için riske atacak hali yoktu ya.

Otobüs beklemeye başladım.

Durak تنها sayılırdı. Yan tarafta üniversite öğrencisi olduğunu tahmin ettiğim iki gençten başka kimsecikler yoktu. Benimle hiç ilgilenmiyorlardı.

Üşümeye başlamıştım. Sırtımdaki ceket yetersizdi. Hatta titriyordum. Kanımdaki henüz ıtrah edemediğim alkolünde etkisi olabilirdi bunda. Birden gözüm Rıza'nın iş hanının bahçesinden çıkan iki arabaya takıldı. Öndeki arabayı tanımıştım hemen. Bu Bânû'nun otomobiliydi. Yanlış mı görüyorum acaba, diye gözlerimi kısıp bir daha baktım. Yanılmıyordum, direksiyonda o vardı. Arkasından da üç kişilik koruma ekibi geliyordu, gri bir arabayla.

Vay canına, diye homurdandım.

Demek o iblis kadın beni kovduktan sonra tekrar babasının işyerine dönmüştü. Acaba ne dümenler çeviriyorlardı yine?

Görünmek istemedim. Ama durakta kendimi siper edeceğim kapalı bir bölüm yoktu. Şehirdeki otobüs durakları nedense son zamanlarda hep şeffaf ve içerisi görülecek şekilde yapılıyordu.

İnce direklerden birinin arkasına sindim. İnşallah beni görmez, diye dua ediyordum. Zira o şeytan kadın artık hayatta bir daha karşılaşmak istemediğim tek insandı.

Arabalar yaklaşıyordu. Gözucuyla onları izliyordum. Oldukça ağır ilerliyorlardı, sanki birini arar gibi. Yüreğim çarpmaya başladı. Yoksa aradıkları kişi ben miydim?

Ama Bânû beni neden arayacaktı ki? Her türlü hakareti yapıp, aptallığımı yüzüme vurduktan, istedikleri zarfın yerini de öğrendikten sonra beni kovmuştu. Artık benle bir alıp veremediği olamazdı. Onun indinde adi, serseri bir ayyaşın tekiydim. Benim peşimde olamazdı.

Ama neden hızlanmıyorlardı?

Yol bomboş sayılırdı. Şeytan'ın o nefis gözleri hiç durmadan etrafi kolaçan ediyordu, sanki birini arar gibi.

Nihayet nazarları bana takıldı. Arabaya birden hız verip tam kapalı durağın önünde durdu. Arkasındaki araba da hemen peşinden gelmişti. Otomatik kumanda ile bulunduğum taraftaki ön camı indirip, emredici bir ses tonuyla homurdandı.

"Atla arabaya!"

Tüylerim diken diken oldu. Hâlâ bana emreliyordu. Kafam zaten kıyaktı, bu kadarı tepemin atmasına yetti de arttı bile.

"Ben senin şoförün değilim artık. Bana emir veremezsin!" diye bağırdım. Kaşları çatıldı, başımı eğerek söylendi.

"Arkadaki korumalara emir verip seni zorla içeriye tıkdırmamı mı istersin?" dedi. Baktım, son derece ciddiye.

Onun bu mütehakkim haline alışık değildim. Bu yüzünü ilk defa görüyordum. Ama şaşmamak gerekirdi, ne de olsa o Kürt Rıza'nın kızıydı. Armut dibine düşer derlerdi.

İçimi yine bir ürperti kapladı.

Hâlâ ne istiyordu bu kadın benden? Aramızdaki defter bu sabah kapanmamış mıydı?

Tereddüt ettim. O arabaya binmek istemiyordum. Lakin bu ailenin fertleri şakaya gelmez, her türlü rezaleti çekinmeden yapabilirlerdi. Gerekirse hiç utanıp arlanmadan sokaktan adam da kaçıırıldardı. Son bir direnişle sesimi yükselttim.

"Ne istiyorsun hâlâ?"

"Kes sesini ve atla arabaya. Bu seni son uyarışım yoksa ağzını burnunu patlata patlata seni arabaya tıktırırım."

Yapar mı, yapardı hani.

Duraktaki iki genç dehşete kapılmış gibi bizi seyrediyorlardı. Meseleyi daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. Sözde Kürt Rıza beni himayesine almıştı, ama anlıyordum ki bu himaye kendi öz kızına karşı geçerli değildi.

Çaresiz kapıyı açıp, yanına oturdum.

Hiddetten titriyordu Bânû. Yüzüme bakmadan arabayı köküne kadar gazladı. Lastiklerden acı sesler çıkararak araba yerinden fırladı. Onun böyle çılgın araba süreceğini hiç ummazdım. Bir yandan da meraktan çatlayacaktım. Bu kadının derdi neydi acaba? Beni nereye götürüyordu? Aklıma hiçbir ihtimal gelmiyordu. Evine gidemezdik, zira beni kovan oydu.

İstinye sapağına doğru arabayı sürmeye devam etti. Şimdi hızını biraz daha azaltmıştı. Yan aynadan arkaya bir göz attım. Korumalar peşimizdeydi. İstinye'den sahile doğru inerken nihayet iğrenir gibi konuşmaya başladı.

"Leş gibi rakı kokuyorsun. İmbiğin içine mi düştün?"

Cevap vermek istemiyordum. Sustum.

"Sana bir soru sordum" dedi. "Konuşsana."

"Seninle artık konuşacağım bir şey yok."

"Ya öyle mi artist bozuntusu? Demek konuşmaya tenezzül etmiyorsun benimle?"

"Evet. Aynen öyle."

"Ama az sonra bu yaptıklarını burnundan fitil fitil getireceğimi biliyor musun?"

İrkildim. Ne demek istiyordu acaba? Bana daha ne yapabilirdi ki? Yoksa babasının yapmadığı şeyi, yani şiddet kullanmayı o mu deneyecekti?

Yoo, bu zayıf bir ihtimaldi. Her ne olursa olsun, ruhu ne kadar çürümüşse de Bânû'nun şiddete başvuracağına ihtimal veremezdim. Gerçi o ikiyüzlü bir kadındı; bir yanda başarıyla oynadığı, müşfik, iyiliksever, insancıl doktor kimliği, diğer yanda da herhalde babasından tevarüs ettiği eşkıya, düzenbaz, aşağılık, iğrenç çehresi vardı. Muhtemelen şu anda hırsa kapılmış, babasından intikal eden yanı ağır basıyordu.

Ama ben onu bu derece sinirlendirecek ne yapmıştım ki?

Beni oyununa alet eden, yüzüme karşı hakaretler savuran, beni kovan oydu. Gıkım bile çıkmamış, kendi enayiliğini anlayıp uzaklaşan da ben olmuştum. Sabredelim bakalım, diye geçirdim içimden. İşin sonu nereye varacaktı.

Sesim çıkmıyordu artık.

Sahile inince villaya doğru yöneldik. Anlaşılan eve gidiyorduk. Ama niye? Beni neden oraya götürüyordu yeniden. Benim orada ne işim olabilirdi?

Villanın otomatik açılıp kapanan demir parmaklı bahçe kapısından girerken arkadaki korumalar klakson çalarak adeta görevlerinin bittiğini haber verdiler ve onlar yola devam edip gittiler. Şimdi biz bahçede yalnızdık.

Bânû arabayı tam dış kapının önünde durdurdu. Hızla arabadan inerken bana seslendi.

"Arabayı garaja çek ve içeriye gel. Çabuk ol."

Neredeyse çıldıracaktım. Bana hâlâ şoförü gibi muamele ediyordu. Hatta daha kötüydü; onun yanında çalışırken asla böyle küstah davranışlarına şahit olmamıştım. Sinirden alt dudağımı dişledim. Bu kadın gerçekten insanı katil edebilirdi. Cinayetler asıl bu tür ağır tahrikler nedeniyle işleniyordu galiba.

Yine sesim çıkmadı.

İşin aslını öğreninceye kadar sabredecektim. O hızla eve dalarken ben şoför mahalline geçip arabayı kapalı garaja çektim. Sonra itidalimi kaybetmemek için dualar ederek ana binaya doğru yürüdüm. Bakalım beni karşısına alıp ne diyecekti?

Heyhat! Ona olan tüm kızgınlık ve nefretime rağmen alıştığım villaya dönmek içimde garip, ama yersiz bir rahatlama yaratmıştı. Ne acıdır burayı bir zamanlar bayağı benimsemiştim. Hani haksız da sayılmazdım; daha dün gece onun yatağında hayatım boyunca unutamayacağım nefis bir aşk gecesi yaşamıştım. Şu hayat ne tuhaf, diye mırıldandım kendi kendime. Dün gece sanki dünyalar benimdi, bu sabah ise hayat şemsiyesi birden tersyüz olmuş, her şey beklenmeyen bir şekilde kötüye gitmişti. Evet, şu an Bânû'dan nefret ediyordum, ama daha yirmi dört saat evvel o benim için erişilmez kadındı. Lanet olsun her şeye, diye homurdandım.

Kapıyı yine her zamanki soğuk çehresiyle İzzet Efendi açmıştı. Ölçülü sesiyle, "Salona geçin. Hanımefendi sizi orada kabul edecek" dedi.

Salona yürüdüm, fakat kapıyı vurmadan açtım.

Koltuklardan birinde onu oturuyor göreceğimi sanmıştım, ama Bânû salonda değildi. Çaresiz içeriye girip kapıyı kapattım. Hangi cehenneme gitmişti acaba küçük Şeytan? Her neyse, herhalde biraz beklemek zorunda kalacaktım. Umursamadım, buraya kadar geldikten sonra kapıyı vurup gidecek halim yoktu ya.

Beklemeye başladım.

Aradan bir on dakika kadar geçti. Hanımefendi hâlâ ortalarda yoktu.

Yavaş yavaş sinirleniyordum. Daha ne kadar bekleyecektim hanımefendinin teşrifini?

Bir on dakika daha geçti. Tenezzül edip salona gelmemişti.

Basıp gitmeyi düşündüm. Kim durdurabilirdi ki beni? İçimden lanetler okumaya devam ediyordum. Kaç kere oturup yerimden kalkmıştım. Huzursuzdum tabii.

İşte tam o sırada kapı aralandı ve eşikte Vildan'ın mütebessim çehresi görüldü. "Hanımefendinin acelesi var, sizi yukarıda bekliyor" dedi. Elimde olmadan yeniden irkildim.

Yukarısı dediği yer, yatak odası olmalıydı. Aramızdaki o kahredici konuşmadan sonra beni nasıl yatak odasına çağırabilirdi bu kadın? İnanmak istemedim, bön bön Vildan'ın suratına baktım. Ancak kekeleyerek, "Yatak odasına mı?" diyebildim.

Vildan sorumu duymamış gibi, haberi ilettikten sonra usulca kapıyı örtüp uzaklaşmıştı.

Düşünmeye başladım, bu kadın neyin peşindeydi? Daha bu sabah hakkımda sarf ettiği bunca ağır laftan sonra ne cesaretle beni yeniden yatak odasına çağırıyordu? İnsan utanırdı. Niyeti ne olabilirdi ki? .

Hem sonra Vildan'ın' yüzündeki acayip sırıtış da neyin ne-siydi? Gözümünden kaçtığını mı sanıyordu.

Bânû rahat bir dolap çeviriyordu ve Vildan da bunun farkındaydı. Hâlâ tam aylmış sayılmazdım, ama bir şeylerin döndüğünü de idrak edecek kadar toparlanmıştım.

İçime bir kurt düştü.

Yoksa diye geçirdim içimden, yukarıda yeniden bir aşk sahnesi mi yaşayacaktım. Önce bu düşünceyi hemen kafamdan silmeye çalıştım. Olacak şey değildi. Beni rezil rüsva etmesinin üzerinden daha yirmi dört saat geçmemişti. Bir kadın nasıl olurdu da, bu sabah yaşananlardan sonra yeniden benimle sevişmeye kalkıştı. Saçma, olamaz diye mırıldandım içimden. Ama ne yalan söyleyeyim, bunca öfke ve nefretime rağmen içimi sıcak bir heyecanın kapladığını da itiraf etmeliydim.

Olamaz mıydı sanki?

Aynı sabah beni kolumdan çekiştirip zorla babasının işyerine götürüp bu adamla evlenmeye kararlıyım diye bangır bangır bağırın o değil miydi? Kadınları iyi tanıdığımı sanırdım, yanılmıştım galiba, Bânû nevi şahsına münhasır, eşi menendi görülmemiş bir tipti.

Hayret, üst kata çıkan merdiveni tırmanırken yüreğim tıp tıp atmaya başlamıştı. Hâlâ neyle karşılaşacağımı bilmiyordum, fakat sanırım o da yaptığına pişman olmuş ve bunu telafi etmek için aklınca bir plan uygulamaya kalkışıyordu. Eh, bunu yapmakta da oldukça mahirdi doğrusu.

Kapıyı tıklattım.

Eh, burası salon değil, mahrem bir yerdi ve nasıl bir manzara ile karşılaşacağımı doğrusu tahmin edemezdim. Sevgilim kafasına bir numara yapmayı koyduysa, hiç umulmadık şeyleri de deneyebilirdi. Önü açık bornozuyla, iç çamaşırlarıyla, hatta çırılçıplak görsem bile şaşmamam gerekirdi. Ama kapıyı tıklattırken farkına varmıştım; gün boyu rezil, iblis, utanmaz diye bahsettiğim kadından şimdi yine sevgilim diye geçiriyordum aklımdan.

Aslında kendimden utanmalıyım.

İnsan bu kadar çabuk fikir değiştiremezdi. On dakika evveline kadar nefretle andığım kadından şimdi sevgilim diye bahsediyordum. Asıl tutarsızlık bendeydi. Hiddetim ve incinen gururum geçici de olsa aşkı frenlemişti, ama ondan en ufak bir yakınlık görünce yine tabla teslim yelkenleri suya indiriyordum.

Aşkın gözü kör olsun, diye homurdandım. Ne yapabiliyordum ki, bunca yaşıma rağmen bir kadını gerçek anlamda ilk defa seviyordum.

İçerden ses gelmedi.

Kapıyı bir daha tıklattım. Neden sonra sesini duydum. "Gel gel, gir içeri."

Yumuşacık, mülayim ve davetkârdı ses tonu.

Kapıyı usulca araladım. Başımı aralıktan içeriye uzattım. Yatak odası boştu. Herhalde yatak odasından geçmeli özel banyosunda olmalıydı. Durup bekledim.

O tekrar söylendi.

"Vildan, haber verdin mi şoföre. Birazdan yukarı çıksın. Az sonra hazır olurum."

İrkildim yine. Yoksa beni Vildan mı sanmıştı? Sesimi çıkarmadan kapının önünde bekledim.

"Vildan!"

Yine hizmetkârına sesleniyordu.

"Cevap versene ayol! Şu bornozumu getir bana."

Yoo, bu sefer numarayı yemeyecektim. İçeriye girenin Vildan olmayıp ben olduğumu bildiğine kalıbımı basabilirdim. Yine kadınsal bir numara çekiyordu bana. Onun çıplaklığını görünce teslim olacağıma, en ufak bir itirazda serdedemeyeceğime emindi. Vildan az önce aşağıya inip hanımefendi sizi yukarıda bekliyor demişti; hiç daha banyodayken, art niyetli olmasa onu yukarı çağır diye tembih eder miydi?

Açıkça anlamıştım kendini teşhir etmek istiyordu.

Güzelliğine, dişiliğine, cazibesine olan zaafımı benden iyi biliyordu. Aklınca bu bir özür dileyiş, kadınsal bir oyun, aradaki buzların erimesi için bir taktik uygulamasıydı.

Sırıttım içimden.

Ben de oyuna oyunla karşılık verecektim.

Bu kez sesi biraz daha hırçın çıktı.

"Vildan getirsene şu bornozumu üşümeye başladım."

Seslendim. "Bânû Hanım. Gelen Vildan değil benim."

Aklınca bornozu alıp yanına gideceğimi, orada aç kurtlar gibi birbirimize bakacağımızı, sonra her şeyi unutup kucaklaşacağımızı planlamıştı. Oysa böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu. En azından şimdilik.

Banyo bölümünde ani bir sessizlik oldu. Hafif bir su şırıltısı duyar gibi oldum. Sanırım küvetten çıkıyordu. Mutlaka yanına gitmediğim için bozulmuş olmalıydı. Dün gece geçirdiğimiz unutulmaz anlardan sonra yanına gitmeyince artık planının tutmadığını anlamıştı. Bakalım şimdi nasıl bir tavır takınacaktı. Sabırla bekledim.

Ama dudaklarımda sinsî bir tebessüm vardı. Bornozuna sarılmış olarak banyo kapısının eşiğinde göründü. Her yerini örtmüş, kuşağını da beline sıkı sıkı bağlamıştı. Kaşları çatık, yüzü öfkeliydi.

"Ne işin var senin burada?" diye gürlledi.

Artık tongaya basmazdım, o bir defa olurdu. Sırıttım.

"Hizmetçinizle beni çağırmadınız mı?" dedim.

"Terbiyesizin zoruna bak" dedi. "Herhalde seni yatak odama çağırmadım."

Hiç bozuntuya vermedim.

"Vildan yukarıda beni beklediğinizi söyledi."

"Ama yatak odamda değil. Yandaki ufak çalışma odamda kabul edecektim seni."

Numaraydı tabii. Bu kez kanmayacaktım. "Fark etmez" diye mırıldandım.

"Ne demek fark etmez? Yatak odama nasıl habersiz girebilirsin."

Ok yaydan çıkmıştı artık. Alkol şimdi beni biraz daha cüretkâr kılmıştı.

"Fark etmez tabii" diye devam ettim. "Dün gece de sabaha kadar bu odadaydım, unuttunuz mu?"

"Seni serseri piç kurusu," diye üstüme yürümeye başladı. Bir an afalladım. Aklımca ben de ona numara çekiyordum, ama yüzüne bakınca onun gerçekten ciddi ve saldırmak niyetiyle üstüme geldiğini hissettim. Hiç şakası yoktu. Sağ elini havaya kaldırmış, yüzüme bir şamar atmaya hazırlanıyordu.

Neyse ki atik davrandım ve bileğini havada kavradım. Kurtulmaya çalıştı elimden, ama bileğini bırakmıyordum. İtişip kakışmaya başladık. Yeni banyodan çıkmış olduğundan teninden yayılan mis gibi sabun kokusu genzime doluyordu. Saçları ıslaktı. Fazla bağırıyor, ama benle gücünün yettiği ölçüde boğuşuyordu. Bıraksam hiç kuşku yok, yüzümü gözümü tırmalayacak, bana vurmaya kalkışacaktı. Bu defa öteki kolunu da kavradım, bedenini kendime doğru çektim.

Önce yanıldığımı sanmıştım ama aslında sevgilim bu hoyratça itişip kakışmadan haz duyuyor, hoşuna gittiği gibi cinsel bir hazda alıyordu. Yıllar önce buna benzer yakınlaşmaları başka kadınlarla da yaşamıştım kuşkusuz, ama onların hiçbirini severek, isteyerek yapmamış, belki önünde sonunda kendisini teslim hazırlanmış bir kadının taktiği olarak düşünmüştüm. Hoş bu kez de fazla değişen bir şey yoktu, ama Bânû'yu sevdiğim için bu mizansenden bende zevk alıyordum. Hoşlanmasa yeri göğü birbirine katar, evdeki tüm personeli yukarıya toplardı. Benle uğraşıyor, ama bağırıyor. Aramızdaki hırlaşma banyodan bile duyulmazdı.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdandı kollarımın arasında.

"Yalan söylüyorsun. Bana deli divane oluyorsun" dedim.

"Bırak beni."

"Hayır, bırakmayacağım."

"Ya... Peki, ne yapacaksın?"

"Senin asıl istediğini. Önce her tarafını öpeceğim. Vücudunun her bir zerresini sonra... "

"Asla. Buna asla izin vermeyeceğim."

"Göreceğiz bakalım."

Aslında tam birbirine âşık iki sevdalı gibi oynaşıyorduk. Bunun başka açıklaması olamazdı.

Onu yavaş yavaş sürükleyerek yatağa doğru götürüyordum. Hâlâ bana direniyordu, ama o da oyunun bir parçasıydı. Bir ara kollarını bırakıp beline sarılarak ayaklarını yerden kesip havalandırdım. Hiç itiraz etmedi. Sadece debeleniyor, omuzlarıma sözde durumdan müştekiymiş gibi hafif darbeler indiriyordu. Yatağa bırakmadan önce etli dudaklarını ağzımın içine aldım. Soluğumuz kesilinceye kadar öpüştük. Nefes almak için ağzını kurtarınca, "Pis herif!" diye söylendi. "Leş gibi rakı kokuyorsun."

"Senin yüzünden" dedim. "Bir büyük şişe rakı içtim."

"Beter ol."

"Önce sen benim olacaksın."

"Hayır, hayır dedim sana. Artık senin olmayacağım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sen benim aşkıma layık değilsin."

"Bunu zaman gösterecek" diye inledim. Sonra onu usulca yatağa bırakıp bornozunu sırtından çıkarmaya çalıştım. Hayrettir hâlâ direniyordu. Ama itişip kakışma sırasında bornozunun üstü aralanmış göğüsleri ortaya çıkmıştı. Dik göğüslerini öpmeye başlamıştım.

Bir ara soluk soluğa, "Madem öyle, önce git de bir yıkan" dedi. "Dişlerini de benim fırçalarımından biri ile fırçala. Rakı kokusuna tahammül edemiyorum."

Boş bulundum işte. Teslim olduğunu sandım. İsteği de bana gayet makul gelmişti. Yataktan kalkıp aceleyle az önce onun çıktığı banyoya daldım. Niyetim duşa girmek, dişlerimi fırçalamak sonra da yanına koşmaktı. Kendimi aç bir kurt gibi hissediyordum. Sevgilim insanı baştan çıkarmakta birebirdi.

Fakat banyoya girer girmez arkamda yuvasında dönen bir anahtarın sesini işittim. İrkilerek geriye baktım.

Bânû içerdeki anahtarı el çabukluğuyla almış, kapıyı dışardan kilitlemişti.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Aptal!" diye bağırdı kapının arkasından. "Ne yapacağım, korumalarımı çağırmaya gidiyorum," dedi. "Sana asla unutamayacağın bir ders vereceğim."

YIRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

DONUP kalmıştım. Ciddi mi söylemişti acaba? Ciddi de olsa, yalan da olsa bu kadın beni çıldırtacaktı. Hışımla kapıya yüklendim yeniden. Sert bir omuz attım. Kapı yerinden bile kıınıldamadı. Var gücümle bağırdım.

"Aç şu kapıyı, yoksa fena olacak."

"Açmayacağım."

Yine tepem atmıştı.

"Bak, aç diyorum. Dışarı çıkarsam çok fena şeyler olacak."

"Biliyorum," dedi. "Adamlarım gelince seni eşek sudan gelinceye kadar fena halde dövecekler. Ben de hiç karışmayıp, keyifle seyredeceğim. Sonra da seni sokağa attıracağım."

Kendimi tutamayıp okkalı bir küfür savurdum. Galiba biraz ileri gitmiştim. Bütün bu yaptıklarının hâlâ oynadığı oyunun ileri bir hamlesi olduğunu düşünmeliydim. Ona hakaret etmiş, ağzımdan çirkin laflar çıkmıştı. Belki sarhoşluğumun da etkisi vardı. Kendimi tutamamış, namusuna dil uzatmıştım.

Kilit birden döndü, kapı ardına kadar açıldı.

Karşımdaki kadını tanıyamadım. Öylesine hiddetlenmişti ki, bu kadarını hiç tahmin etmemiştim. Gözleri yuvalarından uğramış, her an şursuzca tehlikeli bir saldırıya geçecek hale gelmişti. Nitekim ben daha ağzımı açmadan iri bir kristal kül tablasının havada uçarak kafama doğru geldiğini gördüm. Güç-bela kafamı eğdim, ancak arkamdaki banyonun kocaman aynası şangırtı ile parçalanıp tuzla buz oldu.

Gürültü ile yerimden sıçrarken bu sefer cam bir vazo göğüs kafesime indi. Acı ile yerimde sıçradım. Sevgilim eline ne geçerse üstüme fırlatıyordu. Gerçekten öfkeden kudurmuş haldeydi. Üçüncü, dördüncü savurduğu sert eşyalardan korunmak için sağa sola kaçıyordum. Fırlattığı cep telefonu bacağıma rastlamıştı.

Öfke baldan tatlı derlerdi; gerçekten de öyleydi. Aslında incir çekirdeğini doldurmayacak sebeplerle bir anda sinirleniyor, muhakeme ve düşünce yeteneğimizi kaybediyor, sanki başka çözümü yokmuş gibi incitmek için birbirimize hakaret yağdırıyorduk. Bu da bizi tatmin etmeyince şiddete başvuruyorduk. Trajikomik bir durumdu, ama önüne geçemiyorduk.

Bânû etrafında fırlatacak sert bir şey bulamayınca bu defa yatağın kuştüyü yastıklarını savurmaya başlamıştı üstüme. Onlardan etkilenmezdim; artık saldırı sırası bana gelmişti. Neyse ki hem yaptığım hatayı anlamış hem de hiddetim birden kaybolmuştu. Zira sevgilimin bütün bu tutarsız davranışları aslında aşırı sevgisinden kaynaklanıyordu.

Bir hamlede yanına yaklaşıp kollarımın arasına aldım. Bu seferki direnci sahte değil, gerçektir. Zira daha ilk hamlede dişlerini koluma geçirmiş, olanca hızıyla ısırılmıştı. Vahşiliği de ayrı bir güzeldi; tam bir dişi pars olmuştu sanki. Onu bu haliyle de ilk defa görüyordum. Canımın müthiş yanmasına rağmen itiraf edeyim ki zevklendim. Bu kadar değişken bir kadınla hayatı paylaşmak beni mest edecekti. Kollarımın arasında zapt etmeye çalışırken bir yandan da onun normal zamanlardaki yumuşak, munis, sokulgan halini gözlerimin önünde canlandırdım. Her haliyle mükemmeldi. Tabii beni banyoya kilitledi zaman korumaları çağıracağı filan söz konusu değildi. Bütün sorunu beni kızdırmak, çileden çıkarmaktı.

Bu kez öylesine sıkı kavramıştım ki, nefes alamıyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdı. "Canımı acıtıyorsun."

"Bırakmayacağım" dedim. "Hem de ölünceye kadar bırakmayacağım."

Gevşer gibi oldu.

O iri, nefes gözlerinde bir an muzafferiyet parıltıları okudum. Başarıya ulaşmanın tatminiydi bu. Aynı anda tekrar yatağa yuvarlandık. Nefes nefeseydik, ama ikimiz de karşılıklı yenilgilerimiz kabul etmenin gevşemesini yaşıyorduk.

"Söyle," dedim. "Neden bana işkence uygulamaya başladın? Neden durmadan bana hakaretler edip, tehditler savuruyorsun."

"Neden olacak, sen aptalın tekisin."

"Ne demek oluyor şimdi bu?"

"Sen ödle, geri kafalı, düşüncesizin birisin."

"İyi de neden?"

"Çünkü evlenme teklifimi geri çevirdin. O lanet gururun yüzünden. Kimse bana bunu yapamaz, beni reddedemezdi. Neymiş, işsizmişsin, benim şoförüm sayılırmışsın, toplum bu izdivaca gülermiş falan filan. Toplumun değerlerinden bana ne? Mademki biz birbirimizi sevdik, gerisi fasa fiso."

Kollarım gevşedi. Ilık nefesi yüzümü yalıyordu. Etli dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum.

"Tamam," diye fısıldadım. "Sen haklısın. Artık bu konuyu mesele yapmayacağım. Çünkü seni seviyorum. Her şeyi kabule hazırım."

"Hah, şöyle yola gel."

Gülümsedim. "Sen kazandın," dedim.

"Orası kesin. Zaten kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim ki."

"O kadar emin olma. Bugün burayı terk ederken bir daha dönmemeye kesin kararlıydım. Yaptığın hakaretlere kesinlikle tahammül edemezdim. Senden nefret ediyordum."

"Biliyorum. O da planımın bir parçasıydı. Gerçek sevgimi anlayabilmen için biraz burnunun sürtülmesi gerekiyordu."

Hafifçe kaşlarımı çatarak sordum.

"Ya bir daha dönmeseydim, izimi nasıl bulacaktın?"

"Bazen ne kadar saf oluyorsun sevgilim" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu hesaba katmadığımı mı sandın? Evi terk ettiğin andan itibaren peşine adam taktık zaten."

"Beni lokanta da bulan o iki adamı mı?"

"I-ıh. Onlar babamın adamlarıydı. Seni Laz Dursun'dan korumakla görevli olanlar. Ama ben de peşinden iki korumamı göndermiştim. Bahçeden çıkar çıkmaz peşine takılmışlardı. Her adımını bana telefonla bildiriyorlardı."

"İnanmıyorum."

"Başka şansım olabilir miydi?"

"Ama onları hiç fark etmedim."

"Normal değil mi? Hiddetten burnunun ucunu göremiyordun."

"Galiba gerçekten aptalmışım."

"Evet, ama aptalların en ünlüsü."

Kaşlarım biraz daha çatıldı. "Bu da bir hakaret mi?" dedim. O da güldü.

"Hayır. Ama bir düşün."

"Neyi?"

"Mesela seninle kol kola bir restorana yemek yemeğe gittiğimizi farz et."

"Eee?"

"Bizi görenler ne der? Kim geldi derler?"

"Ne bileyim?"

"Sence Dr. Bânû Aksoy'la kocası mı, yoksa bir zamanların ünlü aktörü Metin Kazak'la karısı mı derler?"

"Allah bilir."

"Saçmalama. Tabii ki ünlü aktörle karısı diyeceklerdir."

"Şimdi de benim gönlümü almaya çalışıyorsun. Metin Kazak diye birisi yok artık. O çoktan unutulup gitti."

"Yine yanılıyorsun."

"Neden?"

"Haberin yok da ondan."

"Neden haberim yok?"

Bânû kollarımın arasında muzip bir şekilde sırıttı. "Babamın ne işle meşgul olduğunu biliyor musun?"

"Uyuşturucu, değil mi?"

"Çok ayıp! Kayınpederin için böyle konuşmamalıydın. Belki bir zamanlar onu da yapmıştır bilemem, ama şimdi gerçek yatırım sahası inşaatçılık. Özellikle büyük devlet ihalelerine giriyor."

"Eee, ne olmuş?"

"İnşaatçılıktan çok para kazandı."

"Allah daim etsin."

"Dün gece ona telefon ettim. Biraz konuştuk."

"Öyle mi? Hangi konuda?"

"Elindeki büyük sermayeyi başka hangi alanlarda kullanabileceği hususunda."

"İlginç. Yoksa senin bir önerin mi vardı?"

"Evet, oldu."

"Ne teklif ettin?"

"Yeni bir prodüksiyon firması kurmasını."

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. "Yani baban film işine mi soyunacak şimdi de?"

"Neden olmasın? Kârlı bir saha değil mi?"

"Oynattın mı sen? Baban o işten ne anlar?"

"Anlamasına lüzum yok ki? O işle zaten babam meşgul olmayacak."

Sevgilimin ne demek istediğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştım galiba.

"Kim meşgul olacak peki?" diye sordum.

"Tabii ki sen," dedi yüzüme bakıp gülerek. "Babam bu konuda senden daha deneyimli birini bulacak değil ya. Bu işe zamanında senelerini vermişsin. Şüphesiz kurulacak şirkette belirli bir hissen de olacak."

Gülmekten kendimi alamadım.

"Sen bir çılgınsın," dedim.

"Hiç de değil. Kocamın sadece arabamı kullanmasını kabul edemem. O da çalışmalı, kazancımıza katkıda bulunmalı doğru düşünmüyor muyum?"

Gülmeye devam ediyordum.

Gözlerimin içine bakıp söylendi.

"Niye gülüyorsun? Yanlış mı düşünüyorum?"

"Gülmem teklifine değil," dedim.

"Ya neye peki? Yoksa bunu da mı gururuna yediremiyorsun?"

"Yo, hayır" diye mırıldandım. "Şu işe bir baksana. Kendi yaşantım bile film gibi. Önce şöhretli bir aktör oluyorum sonraları sefahat, kumar, içki ile tüketilmiş bir hayata dönüşüyor ömrüm. Serserilik, ayyaşlık ve rezil bir hayat başlıyor. Arkasından Beyoğlu'nun arka sokaklarında bıçaklanıyorum Derken dünyanın en güzel cerrahının sihirli parmakları vücuduma dokunuyor. Derken doktoruma âşık

oluyorum."

Sevgilim sözümü kesti.

"Yalnız sen değil. O da seni deliler gibi sevmeye başlıyor "

"Evet. Ve sonra da beni yeniden hayata kazandırıyor, eski şaşaalı günlerime döndürecek bir iş düzeni kuruyor."

"Doğru. Ne var bunda gülecek?"

"Nasıl gülmeyeyim? Sana da öyle gelmiyor mu?"

"Nasıl yani?"

"Sanki tam bir Yeşilçam masalı, filmlik bir konu."

Bânû karşılık vermedi.

Uzanıp dudaklarımı öpmeye başladı...

SON